

உரலாற்சீஸ்

தமிழ் நாமம்

Handwritten signature

JPL

C7165

நீச்சிக் கன்கள்

நாமாநலன்

சென்னை

வரலாற்றில் தமிழ் ஈழம் ✓

10

பொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

பொது நூலகப் பிரிவு
நாடக நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

உணர்ச்சிக் கவிஞர்
சிங்காரவேலன்

156876

716500

உணர்ச்சிக்கவிஞர் பதிப்பகம்

2. காவேரி சாலை
தேவதானம்
திருச்சிராப்பள்ளி - 620002
தமிழ் நாடு

156876 CC.

முதற்பதிப்பு: மே, 1996

விலை : உருபா 40-00

320.572

நினைவுக் கிடை

இந்நூல் தமிழீழ விடுதலைப் போரில்
இன்னுயிர் ஈந்த ஈழ மறவர்தம் நினைவிற்கே!

அச்சிட்டோர் :

கவிக்குயில் பிரிண்டர்ஸ்

47, நல்லதம்பி தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5

தொலைபேசி : 836107

பொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ்நூல் நாட்டுப்பண்!

தாளக்கடல் தனில் முழங்கும்
தமிழ்நூல் பொன்னணங்கே!
காலக்கடல் முன்தோன்றிக்
கதிர்முத்தைக் கண்டவளே!
கான்ஆறு வளம்பெருக்க
காந்தள்மலர் மணம்பரப்பத்
தேன்பாயும் மீன்பாடும்
தெங்குபனை நெல்வளரும்
மகாவலிநற் கங்கையிலே
மாணிக்கம் விளைப்பவளே!
புகார்த்தமிழன் மண்ணைப்போல்
பொருள்கொழிக்கும் மலையகமே!
நிகரில்லா நெஞ்சுரத்தால்
நிலைத்தமிழ் யாழ்அணங்கே!—உன்
புகழ்வளர்க்கும் திறம்வியந்து
புவிபோற்ற வாழ்த்துதுமே!

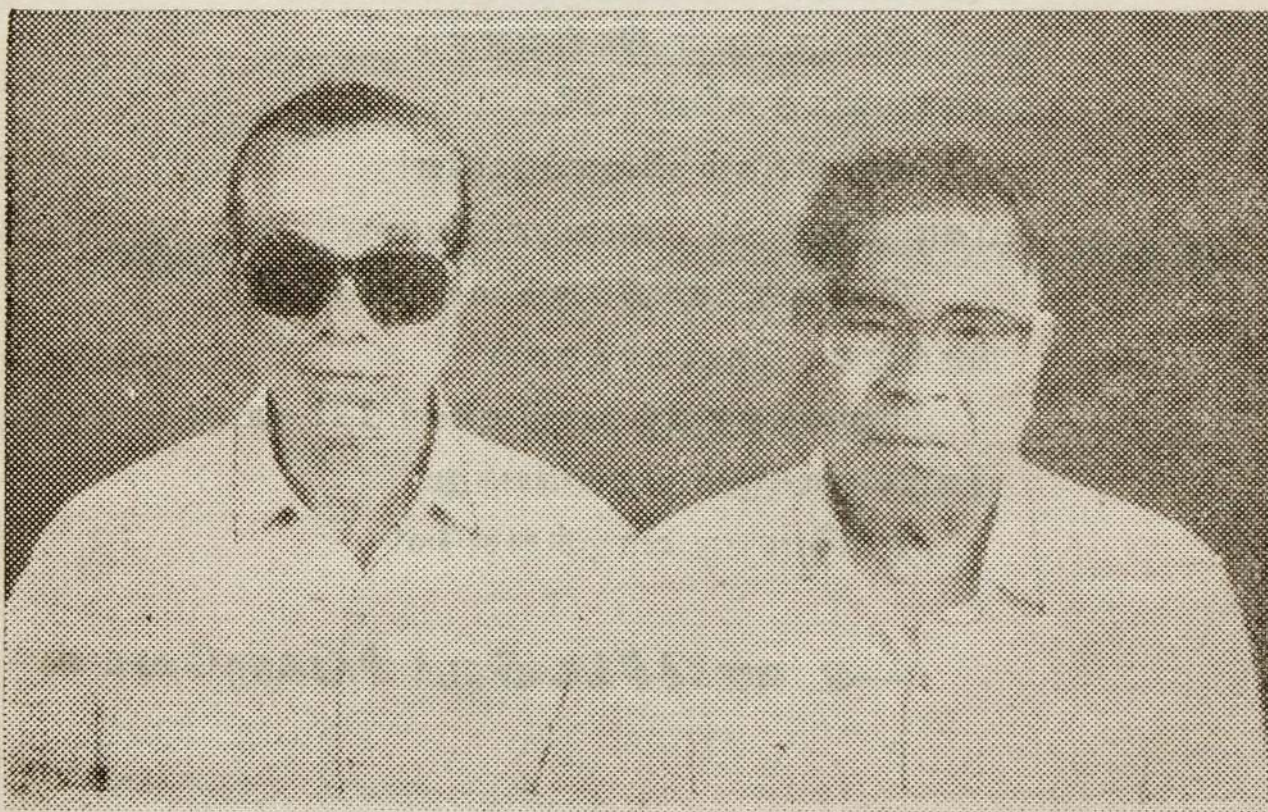
—உணர்ச்சிக்கவிஞர் சிங்கரவேலன்

பொது சன நூலகப் பிரிவு
நாடுகா நூலக சென்னை
யாழ்ப்பாணம்

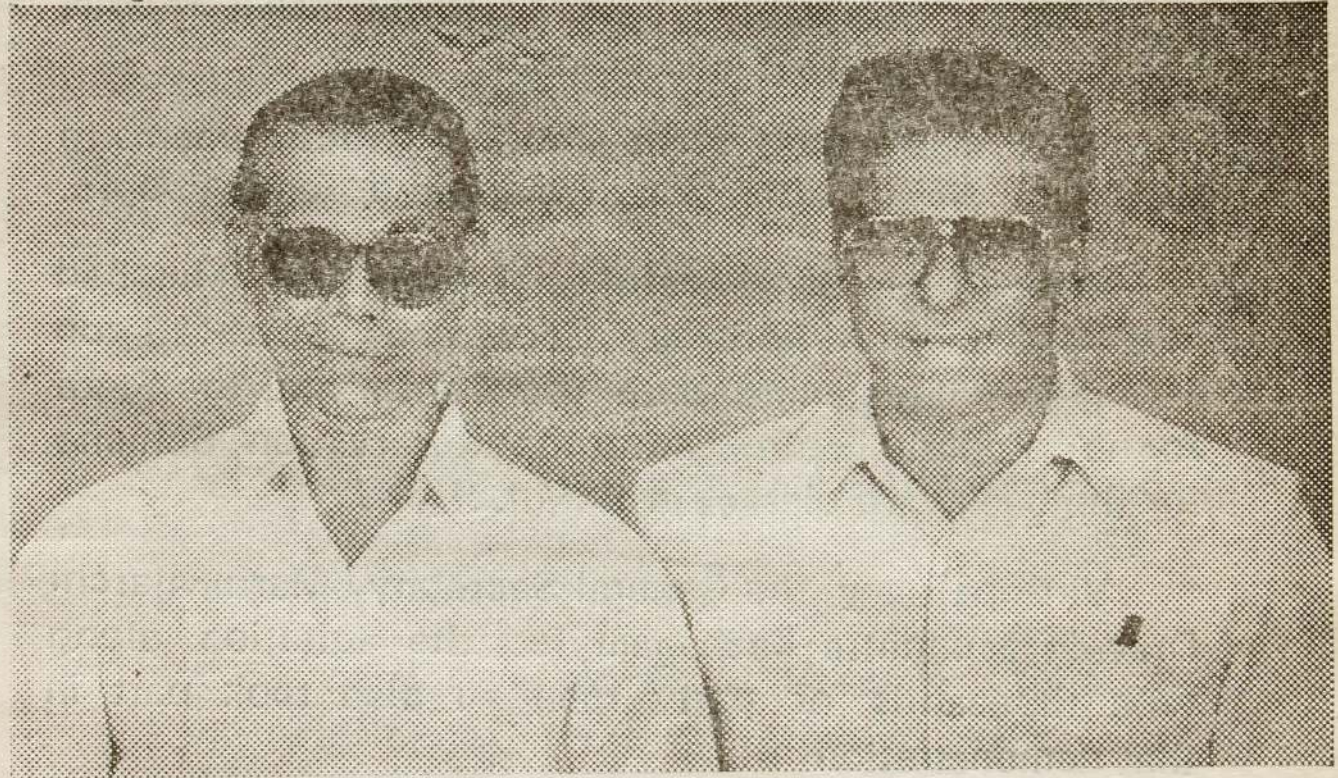
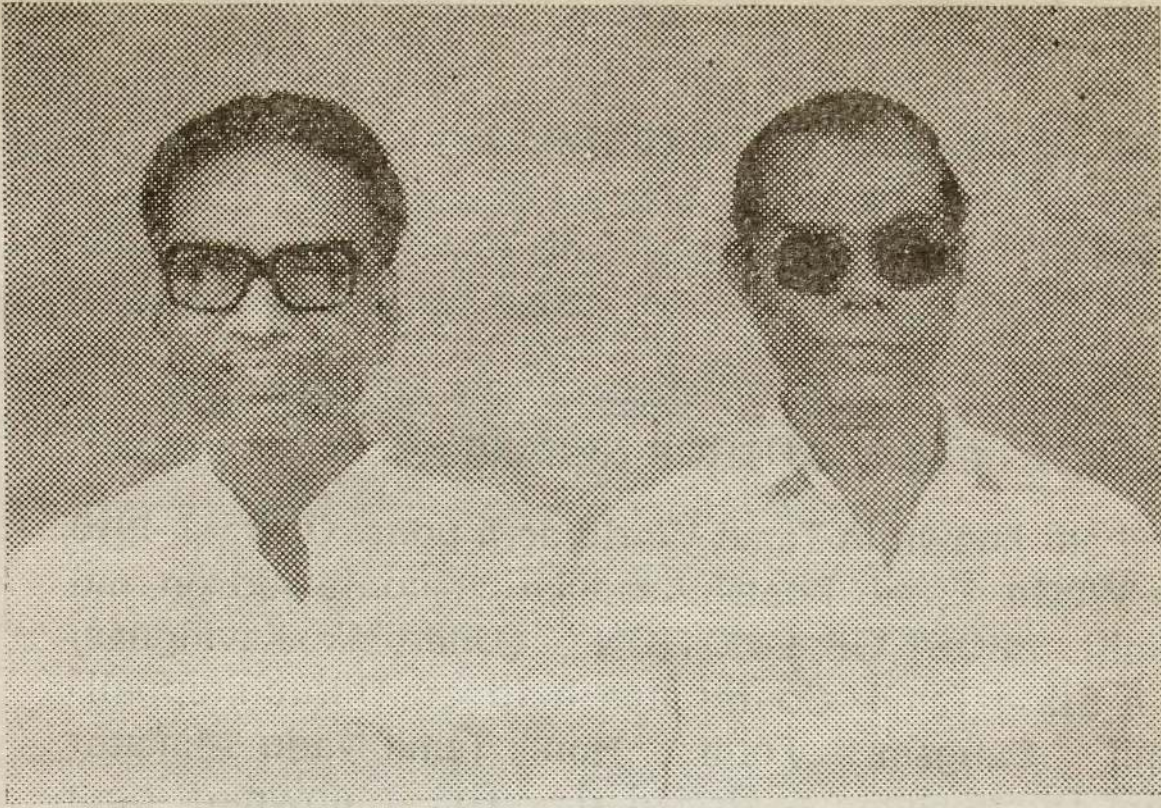

இலண்டன் வரவு

1. இலண்டன் வைகுந்த வாசன், போப்பரசரிடம் ஈழத் தமிழர் நிலையை விளக்குகிறார்.
2. உணர்ச்சிக்கவிஞரும் வைகுந்த வாசனும்

1. பழ. நெடுமாறனுடன் உணர்ச்சிக்கவிஞர்.
2. உணர்ச்சிக்கவிஞருடன் இலங்கை முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மாவை. சோ. சேனாதி ராசா அவர்கள்.

AUTHOR SPEAKS

I am known in Tamil World as a poet. On 25-2-1990 the World Tamil Poets' Association conferred on me the title "POET OF EMOTION" (Unarchik Kavingnar) in a State Tamil Conference held at Thiruchirappalli Tamil Sangam. Former Hon. Tamil Nadu Minister Anbil Dharmalingam Presided. The renowned poet SURATHA and the then Speaker of Tamil Nadu Legislative Assembly Dr. THMIZHKUDIMAGAN felicitated me, at that conference.

So, I am Pouring forth emotion loaded poems to kindle the fire of liberation in dispirited Tamil People.

An agitation of peaceful picketing was launched in front of the Fort St. George at MADRAS on 2-12-1994, condemning both the Centre and the State for not properly implementing the Reservation Scheme for the backward classes in TAMIL NADU.

V. Gopalsamy, the General Secretary, Marumalarchi Dravida Munnetra Kazhagam led the agitation along with thousands of party men. I also took part in that demonstration.

We were taken into custody and put in the Central Jail, Vellore.

One day in the Jail, Thiru V. Gopalsamy made a speech to us explaining the suffering of the Tamil people in Eelam, and the sacrifices of the Liberation Tigers in the battle field.

On hearing his speech, I was suffused with emotion and decided to write the events leading to the struggle for separate Tamil Eelam.

On 1-1-1995, the Eighth World Tamil conference commenced at Thanjavur, the lap of Mother Cauvery River.

On that occasion "Thalainagar Tamil Sangham," had announced a token fast demanding the introduction of Tamil in all Govt. Departments, and to raise Tamil language to the status of the Govt.'s Lingua Franca. Paavalar Perunchithranar led that agitation, along with hundreds of TAMIL SCHOLARS and I was one among them.

On our way to the venue of the agitation, we were prevented from proceeding and put behind the bars at the central jail, Thiruchirappalli.

As we passed the time as Jail birds, Paavalar Perunchithranar suggested to me to write the HISTORY OF TAMIL EELAM.

It is said that generally thinkers form ideas for writing books while in prison and I am no exception to it.

When released from Jail, I began to collect research materials relating to Tamil Eelam. I had

to face a rude shock that Paavalar Perunchithiranar, who inspired me to write, breathed his last on 11-6-95. However, my enthusiasm for writing the Eelam History never waned.

Pure Tamil is my heart. Tamil script reform is my ideal, So my writing is based always on those ideas. But to make it easy for the Tamil readers, I have used the spoken Tamil in some places of this book.

Although there are over 67 million Tamils living in several countries in the world, they don't have a sovereign country of their own. So, for Tamil state to be born and recognised TAMIL EELAM as a seperate country and to enthuse the Tamils all over the world, I have written this book, squeezing out my Tamil Heart.

I do not boast of having covered everything which I actually want to impart to my brethren. This is only a beginning and I will continue the task.

**UNARCHIK KAVINGNAR
SINGARAVELAN**

2 Kavari Salai
Devedanam
TRICHY-620002
TAMILNAD - INDIA.

வரலாற்றில் தமிழ் ஈழம்!

“உலகம்! உலகம்! உலகம்!
அறிவுக் கலைகளின் சுரங்கம்!
அழகுச் சிலைகளின் அரங்கம்!”

இந்த அற்புத உலகம்; இருபது கோடி ஆண்டுகட்கு முன் உதயம்.

“சூரியன்” அது மாபெரும் ஒளிப் பிழம்பு. அதனிடமிருந்து வெடித்தது ஒரு தணற் பிழம்பு. அதிலிருந்து தீக் கோளங்கள் சிதறின. விண்கற்களாய் மாறின! ஒன்றோடொன்று மோதின. பின்பு ஒன்று சேர்ந்தன. அவை காற்று மண்டலத்தில் பல நூறு ஆண்டுகள் சுழன்றன. அதன்பின் கீழ் இறங்கின. அப்போது அவை எரி குழம்பு நிலையில் இருந்தன. படிப்படியாகக் குளிர்ந்தன, பாறைகளாய் மருவின. பாறைகளின் மேல் நீர்த்திவலைகள் தவழ்ந்தன. சிறுகச் சிறுக நீர்த்திவலைகள் வடிந்தன. குளிர்காற்றில் அவை உறைந்தன.

ஆர்க்கேயன் பேருழிக் காலம்

பெரும் பாறைகள் நொறுங்கின. தொடர்மழையால்; குளிர்காற்றால்; இயற்கை நெகிழ்வுகளால் சிதறிய பாறைகள் குளிர்ந்தன. பின், மண்ணாய் மலர்ந்தன. மண் பரந்தது. நிலம் என்ற வடிவம் அடைந்தது. நிலம்

உருண்டை வடிவம் உற்றது. “பூமி” எனப் பெயர் பெற்றது. அது கதிரவனைச் சுற்றியது. பூமியை ஞாலம் என்றனர். “ஞாலம்” அதன் மையப் பகுதியே “ஈழம்!” இன்றுள்ள இந்துமகாக் கடல் பகுதியே அன்றைய இலெழுரியாக் கண்டம். இதன் வடக்கு விந்தியக் குன்றம். அதற்கும் வடபுலம் அன்று நீர்க்குளம் (ஆழ்கடல்) இன்று அது இமயம்! அன்று; உலகம் “கோண்ட்வானா” என்ற ஒரே நில விரிப்பு. அதுவே உலகின் முதல் நிலப் பரப்பு. சோவியத் நில இயல் ஆய்வாளர், திரு. பி. எம். இராவிச் இதை அறிவித்துள்ளார். அந்நிலப் பரப்பில் முதலில் தோன்றிய நாடு ஈழம். ஈழம் நடுவில் நிலநடுக்கோடு (பூமத்திய ரேகை) எனவே; ஈழ மண்ணில் எப்போதும் மித வெப்பம் நிலவும்! இளந்தென்றல் உலவும்!

அதனால்; ஈழ மண் குளிர்ந்தது. வளம் மிகுந்தது. அதுவே உயிர் தோன்ற உகந்தது. அங்கே நிலங்கள் நிலைத்தன! செடிகள் முளைத்தன! மலர்கள் மலர்ந்தன. கொடிகள் படர்ந்தன. மூங்கில்; நாவல்மரம்; சீமைப்புளி; பப்பரப்புளி; யானைப்புளி போன்ற ஆதி மரங்கள் அங்கே வளர்ந்தன. வான்நோக்கி அவை உயர்ந்தன. (மூங்கில் கழியின் உயரம் 120 அடி) வளர்ந்த மரங்கள் குளிர்ந்த காற்றைத் தடுத்தன. மழை கொடுத்தன. புல் பூண்டுகள் தழைத்தன. உயிர் இனப் பிறப்பிற்கு அவை அழைப்பு விடுத்தன.

விலங்கினம்

பாரின் முதல் உயிரினம்; பால் பருகும் விலங்கினம்! இலைகள்; கொடி தழைகள் இவற்றை உண்ணும் புழுப் பூச்சிகளே இரண்டாம் பிறப்பு! அப்புழு பூச்சிகளை உண்பவை மூன்றாம் பிறப்பு! அவற்றின் முதல் இனம் நாகம் போன்ற பாம்பினம்.

இலெமுரியாக் கண்டம்

ஈழம்! உலகில் உயிரினம் தோன்றிய விடுதி. அது பரந்த தமிழகத்தின் ஒரு பகுதி.

“இந்துமகாக் கடல் அடியிலும்; சேலம் மாவட்டம் கஞ்ச மலைப் பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ள பாறைகள் பல கோடி ஆண்டுகட்கு முற்பட்டன. இவற்றிற்கும் முற்பட்ட பாறைகள் உலகில் வேறெங்கும் இல்லை!” இது பாறை ஆய்வாளர்களின் முடிவு.

விலங்கினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சி குரங்கினம். குரங்கினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் தோன்றியதே ‘லெமுர்’ என்ற குரங்கினம். பரந்த தமிழகத்தில் அவை தோன்றின! எங்கும் பரவின. எனவே லெமுர் குரங்கினம் வாழ்ந்த நிலப்பகுதிக்கு ‘:இலெமுரியாக் கண்டம்’ என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

ஈழம்; தமிழகம் உள்ளிட்ட இலெமுரியாக் கண்டத்தில் வான் தழுவும் மலைகள் நின்றன.

வளமுட்டும் ஆறுகள் ஓடின.

பசுஞ்சோலையில் பழக்கனிகள் தொங்கின. மழை பெய்தன. குளிர் தென்றல் வீசின. தெங்கு குலைகள்; மலர்த்தேன் இப்புடி உயிரினத் தேவைகள் அனைத்தும் அங்கு உண்டாயின.

மனிதன் தோற்றம்

“லெமுர்” குரங்கினத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியே “ஓமோசேப்பியன்சு” (Homosepiens) எனும் குரங்கினம். இவை மனிதனுக்கும் குரங்கிற்கும் இடைப்பட்ட நிலை. அதன் பரிணாம வளர்ச்சி, வால் உதிர்ந்தது. கால்

நிமிர்ந்தது; வாலில்லாக் குரங்கெனப் பெயர் கொண்டது. அக்குரங்குகள் மனிதனின் சாயலை அடைந்தன, அவற்றின் எலும்புக்கூடு மனிதனை ஒத்து இருந்தன. அடுத்து முதுகுத் தண்டில் கபாலங்கள் இணைந்தன. தசைநார்கள் மாற்றம் அடைந்தன. முதுகெலும்பு நெட்ட நெடு மரமாய் நிமிர்ந்தது.

இவனே நிமிர்ந்து நடந்த குரங்கு மனிதன். (Ape-men) அடுத்து நெற்றி; பற்கள் மாற்றம் அடைந்தன. மரங்களில் தாவிக் கொண்டிருந்த குரங்கு மனிதன் ஈழப்பூமியில் இறங்கினான். நிலத்தில் நடந்தான். இவனே உலகின் முதல் மனிதன். தன் இரையினைத் தேட நடந்தான். அப்போது கோழைச் சுரப்பி சுரந்தது! (பிட்யூட்டரி) ஆறாம் அறிவு மலர்ந்தது! அவனே உலகின் ஆறறிவு படைத்த முதல் மனிதன். அவனை “நியாண்டர்தால்” என்பர். (Neanderthal Man) ஆதி மனிதர்களுக்கு ஆறறிவு வந்தவுடன் அவர்கள்தம் உடல் உறுப்புகளைக் கண்டு நாணினர். அவற்றை மறைக்க எண்ணினர். அதற்குத் தேவையான மட்டைகள்; மர உரிகள்; இலை தழைகள் ஆகிய இவைகள் ஈழ மண்ணில் கிடைத்தன. அதைக் கொண்டு உடலை மறைத்தனர், இயற்கைச் சீற்றங்கள்; விழுங்க வரும் விலங்கினங்கள்; இவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பாக வாழ எண்ணினர். அதற்கான மலைக் குகைகளை ஈழம் உள்ளிட்ட தமிழகத்தில் கண்டனர். அம்மண்ணில் வாழ்வு கொண்டனர். இந்த ஆதி மனிதர்கள் தங்க ஓர் இடமில்லாமல், பசி போக்க உணவில்லாமல் அலைந்தனர். கண்டதை கண்ட இடத்தில் கண்ட நேரத்தில் உண்டனர். களைப்பு வந்ததும் உறங்கினர். அக்காலத்தை “காட்டு மிராண்டிக் காலம்” என்றனர்.

கற்காலம்

பறவைகள் அமைத்தன கூடு! அதைப்பார்த்து மனிதன் கட்டினான் வீடு. கிளைமானின் மேல் காகம் உட்கார்ந்து

பயணம் செய்வதைப் பார்த்தான். ஓகோ பலமில்லாதவை பலமுடையது மேல் உட்கார்ந்து பயணம் செய்யலாம் என்பதை அறிந்தான். எருமை, மாடு, குதிரைகளைப் பழக்கினான். அவற்றின் மேல் ஏறிப் பயணத்தை நடத்தினான். கல்லோடு கல் மோதத் தீப்பொறி கண்டான். அதில் காய்கனி கிழங்கினை வேக வைத்து உண்டான்.

இவன் வாழ்ந்திட்ட ஞாலம்—தமிழ் ஈழம்; தமிழகம் அடங்கிய பரந்த தமிழகம். அதுவே மாந்தர் இனத்தின் தொட்டில்!

சான்றுகள்:-

திருநெல்வேலிக்கோட்ட ஆதிச்ச நல்லூரில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட மனித எலும்புக் கூடுகள்; உலகிலேயே பழமையானது.

தமிழ் ஈழம்; மாந்தையில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட புதை சடலங்களும்; கந்தர் ஓடை பூமிக்கடியில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களும் வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் முந்தின இதை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறியுள்ளனர்.

“பொய் அகல நாளும் புகழ்விளைத்தல் என்வியப்பாம்
வையகம் போர்த்த வயங்கொலிநீர் —கையகலக்
கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு
முன்தோன்றி மூத்த குடி” — தமிழர் குடி.

—புலவர் அய்யனாரிதனார் (புறப்பொருள்
வெண்பா மாலை)

“செந்தீ சுடரிய ஊழியும்

பனியோடு தண்பெயர் தழைஇய ஊழியும்”

—சங்க இலக்கியம்

[இதன் பொருள் : சூரியனிடமிருந்து சிதறியது பூமி. அப்படி சிதறிய பூமி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குளிர்ந்து பனியாக மாறி; பிறகு அந்தப்பனி கரைந்து உருகி நிலம்

156876

716500

தோன்றியது. அந்த நிலத்தில் மலர்ந்ததே தமிழகம் — தமிழீழம்.]

ஆதி மனிதன் தோன்றிய இடம்: தமிழ் ஈழம் உள்ளிட்ட இலெமூரியாக் கண்டமே! எல்லாக் கண்டங் களுக்கும் தாயகமாய் இருப்பதுவும் இக்கண்டமே.

— அறிஞர் கார்வே.

கார்வே அவர்களின் கூற்றுப்படி; இலெமூரியாக் கண்டமே மற்ற கண்டங்களின் தாயகம் என்றால்; “லெமூர்” குரங்கினமே மனித இனத்தின் மூதாதையாகும். அக்குரங்கிலிருந்து தமிழன் தோன்றினான். அதற்குச் சான்றாய்; தமிழனுடைய அரிய செயலைக் குரங்கோடு ஒப்பிட்டுக் கூறினான்.

[உ-ம்]

விடாப்பிடி — குரங்குப்பிடி

தாவித்தாவி ஆடுதல் — குரங்காட்டம்

மாறும் மனம் — குரங்கு மனம்

சிறுவரின் குறும்புத்தனம்: } குரங்குச் சேட்டை
துறு துறுப்பு

பிடிவாத குணம் உடையவன் — குரங்கன்

விகார மூஞ்சி — குரங்கு மூஞ்சி

மற்றும் கொக்கி மாட்டும் தாழ்ப்பாளை “குரங்குத் தாழ்ப்பாள்” என்றும்; வீட்டின் மேல் பரணியை “குரங்கு மச்சு” என்றும் கூறுவது மரபாக உள்ளது. தூங்கும் மனிதனின் குறட்டை ஒலியும்; குரங்குகள் கத்தும் ஒலியும் ஒன்று போல் இருக்கும். [குர்...குர்...]

லெமூர் குரங்கினம் மனிதனாகப் பரிணாம வளர்ச்சிப் பெற்றபின் அக்குரங்கினம் மறைந்தது. மனிதனே அதன் வழிவந்தோன்.

மனிதனும்; நாகமும்

“பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும்” என்பர். அந்தப் பாம்பினம் நாகம். ஆதிமக்களும் பாம்பினைக் கண்டால் அஞ்சினர். பாம்பைப் போல் ஊர்ந்து சென்றனர். அவர்கள் ஊர்ந்து சென்று அடையும் இடத்தை “ஊர்” என்றனர்!

[உ-ம்] வழுவூர்; சிதையூர்; மூதூர்; நல்லூர். நடந்து சென்று அடையும் இடத்தை “நகர்” என்றனர்! நாடிச் செல்லுமிடம் அதை “நாடு” என்றனர். நாகங்களால் தீண்டப்பட்ட மனிதர்கள் மாண்டனர். நாகப்பாம்பிற்கு அஞ்சியோர் அதற்குப் பால் வார்த்தனர். “எங்களைத் தீண்டாதே” என வணங்கினர். “நாக வழிபாடு” தொடங்கினர். அதனால்; தங்களை நாகங்கள் தீண்டுவதில்லை என நம்பினர். “நாகம்” தொழுதோர் “நாகர்கள்” என அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் ஈழ நாட்டில் கிடைத்த நாக உலோகங்களை (செம்பு) முதன் முதலில் இவர்கள் பயன்படுத்தியதாலும், இவர்களை நாகர்கள் என்றனர்.

மொழிபடைத்த தமிழன்

முதல் மனிதன் செய்கை மூலமே; தன் எண்ணங்களை உணர்த்தினான். பின்னர் உதடுகளின் அசைவுகளுக்கேற்ப ஓசைகளை எழுப்பினான். அவன் நாவில் ஒலித்த முதன் மொழி தமிழ் மொழி. அந்த மொழிக்குரியவர் தமிழர். மொழி வழி இனம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கின்ற

போது, உலகில் தோன்றிய முதல் இனம் தமிழ் இனம். அவன் பொருள்களுக்கெல்லாம் சொற்களைக் கண்டான்.

முதலில் பேச்சு மொழி துளிர்ந்தது! அது அமிழ்தாய் இனிததது. அம்மொழிக்குத் “தமிழ்” என்ற பெயர் நிலைத்தது. காலம் கனிந்தது. எழுத்துத் தமிழ் எழுந்தது; ஒலி எழுத்து, பட எழுத்து, கோடெழுத்து, சதுர எழுத்து என மாறின. “பிராமி” எழுத்துக்களே தமிழ் எழுத்தின் உதயம். வட்ட எழுத்துக்கள் அதன் அடுத்த வடிவம். ஆதி எழுத்து ஒலை எழுத்து. அடுத்தது களிமண் பலகை எழுத்து. சிற்சில ஆண்டுகளில் சித்திர எழுத்துக்கள் தோன்றின. அவையும் சிற்சில மாற்றங்கள் அடைந்தன. மனிதர்களுடன் பற்பல இடங்கட்கும் சென்றன. அவ்விடங்களின் இயற்கைச் சூழலுக் கேற்ப ஒலிகள் மாறி, பற்பல மொழிகளாய் திரி புற்றன. வட இந்தியாவில் தமிழ் ‘பிராகிருதம்’ ஆகியது. மொழிகளுக்கெல்லாம் தாய்மொழி தமிழே! இனங்களுக்கெல்லாம் தாய் இனம் தமிழரே!

ஈழ நாட்டின் கந்தர் ஓடையில் கிடைத்த பழங்கால கல்வெட்டில் “பிராமி” எழுத்துக்கள் உள்ளன. தங்கத்திலிருந்து வடிவு அமைக்கப்பட்டதே கடுக்கண், மற்றும் நகைகள். அதுபோல் பிராகிருதம்—பேச்சுத்தமிழ் மொழியிலிருந்தும் பிராமி என்ற தமிழ் எழுத்திலிருந்தும் ஒலியில் மாற்றமும்; எழுத்தில் மாற்றமும் பெற்ற மொழிகளே உலகிலுள்ள அத்தனை மொழிகளும்.

இவர்கள் வாழ்ந்த ஈழம் உள்ளிட்ட தமிழ் நிலம் வெப்ப மண்டலம். இனம் பெருக்க உறுப்புகளின் உணர்ச்சிக்கும்; கதிர் வீச்சிற்கும் உறவு உண்டு. குரங்கிலிருந்து மருவிய மனிதனின் உரோமங்கள் உதிர்ந்தன. உடல் உறவு உணர்ச்சிகள் வளர்ந்தன! அதனால் மக்கள் பெருகினர். பூமிப்பந்தில் நடந்தனர். ஊழிக் காலத்தில், நிலங்கள்

அதிர்ந்தன. கடல்கள் பூபாகத்தில் புகுந்தன. மக்கள் சிதறினர். சிதறிய மக்கள் பனிகண்டம் வரை பரவினர்.

அந்தந்த இடங்களின் இயல்புகளுக்கேற்ப மாந்த இனத்தின் உடல் தோற்றம்; தோல் நிறம்; பேச்சு இவைகளும் மாறின. குளிர் பகுதிகளுக்குச் சென்றவர், வெண்ணிறம் கொண்டனர். வல்லொலியை அவர்களால் ஒலிக்க இயலவில்லை. எனவே மெல்லொலிகளை ஒலித்தனர். மொழி மாறியது. சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப உணவும்; உடையும் பழக்க வழக்கங்களும் மாறின. ஐரோப்பா, மத்திய ஆசியா; ஆப்பிரிக்கா; ஆத்திரேலியா; சீனா; கொரியா அந்தமான்; சாவா; போர்னியோ, ஆகியவற்றின் ஆதி; மக்கள் இலெமூரியாக் கண்டத்தின் தமிழ் நிலத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்தோரே! சீனாவிற்குக் குடியேறியோர் சித்திர எழுத்துக்களையும் எடுத்துச் சென்றனர். வட இந்தியாவுக்கு இடம் பெயர்ந்தோர் “பிராமி” எழுத்துகளை எடுத்துச் சென்றனர். உலக மொழிகளில் தமிழ் மொழியின் சாயலைக் கொண்டனர். மத்திய தரைக்கடல் பகுதிக்குச் சென்றனர். வணிகர்கள் ஆயினர். [பினிசியர்கள்] இவர்கள் பச்சைத் தமிழர்களே!

இன்று உலகில் வாழும் பல இன மக்களையும் அவர்கள் எந்தக் குடி வழி வந்தோரென இனம் காண இயலாது! அத்தனை மாற்றங்கள் இத்தரையில் நிகழ்ந்தன. ஆனால் தமிழ் ஈழம், தமிழகம் இங்கு நிலை பெற்றவர்கள், இடம் மாறாமல் இளங்கோவடிகள் கூறுவது போல் “பதியெழு அறியாப் பழங்குடியினர்” என்ற பெருமையுடன் படைப்புக் காலம் தொடட்டே ஒரே நிலத்தில்; ஒரே இனமாய் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் நெடுங்காலமாகவே இதே வெப்ப மண்டலத்தில் இருப்பதால் இவர்களது தமிழ் எழுத்து ஒலியில் மாற்றம் இல்லை. இவர்களது தோல் நிறமும் மாறவில்லை. இவர்கள் நாவில் வல்லொலியும், மெல்லொலியும் இடை ஒலியும் ஒலித்தன.

வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என எழுத்துக் களை மூவினமாய்ப் பிரித்தனர்.

திராவிடர், ஆத்திரேலியர், ஆப்பிரிக்கர் இம்மூவினத் தாரும் கறுமை நிறம் கொண்டோர்களே.

இவர்களது பொது மூதாதையர், இலெமூரியாக் கண்டத்தில் வாழ்ந்த ஆதி தமிழர்களே.

அன்றைய பரந்த தமிழகம்

ஈழநாடு [இன்றைய இலங்கைத்தீவு] சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் ஆகிய நிலப்பகுதிகளே அன்றைய பரந்த தமிழகம். இதன் வடக்கே விந்தியக்குன்றம், தெற்கே குமரிக்குன்றம், மேற்கே பன்மலைத் தொடர், கிழக்கே குணக்கடல் ஆகியவை எல்லைகளாக அமைந்தன. இடையில் குமரியாரும், பக்றுளியாரும் ஓடின. வளம் கூட்டின. அன்றைய தமிழ் ஈழ மண்டலத்தில் ஏழ்தெங்கம், ஏழ்மதுரை, ஏழ்முன்பாலை, ஏழ்பின் பாலை, ஏழ்குன்றம், ஏழ்குணங்கரை, ஏழ்குறும்பாணை - இவை உள்ளிட்ட 49 நாடுகள் இருந்தன. தமிழ் பொழிந்தன. தெங்கம் நாட்டி லிருந்து வீசிய காற்றை, தெங்கம் காற்று, என்றனர். தென் திசையிலிருந்து வீசியதால் தெங்கம் காற்று, தென்றல் காற்று எனத்திரிந்தது. அது என்றும், 'தென்றல்' என மணக்கிறது. இங்கு வாழ்ந்த பழந்தமிழர் 20 - ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே நாகரிகத்தை, பண்பாட்டை தரணிக்கு வழங்கினர். வாணிபத்தால் உலகைக் கவர்ந்தனர்.

“ஏடுகை யில்லா ரில்லை
இயல் இசை கல்லா ரில்லை
பாடுகை யில்லா ரில்லை
புள்ளியே செல்லா ரில்லை

ஆடுகை யில்லா ரில்லை
அதன் பயன் கொள்ளா ரில்லை
நாடுகை யில்லா ரில்லை
நற்றமிழ் வளர்ச்சி யம்மா...

—புலவர் குழந்தை

பழந்தமிழகம் இத்தனை சிறப்பையும் பெற்றதம்மா!

இத் தொல் குடி மக்கள் பண்டைக்காலம் முதல் வாழ்
வோர் ஆதலின் அவர்களை “பண்டையர்” என்றனர். அச்
சொல் மருவி “பண்டையர்—பாண்டியர்” ஆயினர்.
இவர்கள்; வேறு கண்டங்களிலிருந்து வந்தேறிகள் அல்லர்.
அப்படி ஒரு வரலாறும் கண்டிலர்.

பேராசிரியர் பெத்தூக்கோர் (Prof. Bezrukor)
தலைமையில் உருசிய ஆய்வுக்குழு அண்மையில் வந்தது.
கீழ்க்கண்ட அறிக்கையைத் தந்தது.

“கடலால் மூழ்கடிக்கப்பட்ட இலெமூரியாக் கண்டத்
தில் வாழ்ந்த இனமே; உலகின் முதல் மனித இனம்.
அவர்கள் மொழி தமிழ்”

(The Country submerged by the Indian ocean was
the Cradle of the human race and its language was
Tamil)

பாண்டியரின் முதல் தலைநகரம் பக்றுளி ஆற்றங்கரை
யில் இருந்த தொன் மதுரை!

இவர்கள் கடல் சூழ வாழ்ந்தனர். மீன் பிடிப்பதில்
தேர்ந்தனர். “மீனவர்” ஆயினர். “குமரியம் பெருந்துறை
அயிரை மாந்தி”—புறநானூறு. ஆறுகள் ஓடின! ஆற்று
மீன்கள் நெவிந்தன. அவை பாண்டியர்க்கு உணவாயின!
எனவே பாண்டியர் தம் சின்னமாக “இரட்டை மீன்
களைக்” கொண்டனர். இரட்டை மீன் பொறித்த தமிழ்க்

கொடியை ஏற்றினார். இந்த இரட்டை மீன் சின்னத்தை திரிகோண மலையிலுள்ள “திருக்கோணச்சுரம்” கோட்டை வாயிலுள்ள கல் ஒன்றில் காணலாம். தமிழர் தம் பெருமையைப் பேணலாம்!

முதல் பாண்டிய மன்னன்—நெடியோன்.

“முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பக்றுளி மணலினும் பலவே”

—புறம்—9

அன்று தமிழ்ப்புலவர்கள் தமிழ் மன்னர்களை அவரவர் ஆற்று மணலினும் அதிகநாள் வாழ்கவென வாழ்த்துவர் சேரருக்குப் பொருணை ஆறு; சோழருக்குக் “காவிரி” அன்றைய பாண்டியர் பக்றுளியாறு. “பக்றுளி மணலினும் பலவாய்ச் சிறக்கும் நின் ஆயுள்” என்றே பாண்டிய மன்னரைப் புலவர் நச்செள்ளையார் வாழ்த்தினார்! (புறம்—9.)

எனவே பண்டைய பாண்டியர் பக்றுளியாற்றினை; மையமாய்க் கொண்டனர். மாண்புற ஆண்டனர். தமிழ் வளம் கூட்டினர். தலைநகர் மாற்றினர். (குமரி ஆற்றங் கரையிலிருந்த தென் மதுரைக்கு.)

“முதல் தமிழ்ச் சங்கம்”

தமிழ் ஈழம் உள்ளிட்ட பழந்தமிழ்ப் புலவரெல்லாம் தும்பிகளாய்த் தென் மதுரை வந்தனர்! சங்கம் ஒன்றைக் கண்டனர். அதுவே முதல் “தமிழ்ச்சங்கம்” [கி.மு. 10, 490] தலைச் சங்கத் தலைவர்—இறையனார்.

பங்கு கொண்ட தமிழ்ப்புலவர்கள்—இளநாகர், முரஞ் சியூர் முடிநாகனார்; திருமா வளவன் உள்ளிட்ட 549

புலவர்கள். தலைச்சங்க உறுப்பினர்கள்: 4449 பேர்கள்
புரவலர்கள்—89 பாண்டிய மன்னர்கள்.

படைப்புகள் : பரிபாடல்; முதுநாரை: முது முருகு;
களரியா வீரை.

தலைச்சங்க இயக்கம் 4000 ஆண்டுகள்.

இவர்களது சங்க நூல்களில் அறிவியல் விஞ்ஞானம்
அன்றே மிளிர்ந்தது.

“மண் திணிந்த நிலனும்
நில மேந்திய விசும்பும்
விசும்பு தைவரு வளியும்
வளித்தலை இயதீயும்
தீ முரணிய வீடும்
என்றாங்கு அயம்பூதத்து
இயற்கை”

அதாவது; வானம்; நீர்; நிலம்; காற்று; தீ என்ற ஐந்து
பூதங்கள் என்று சொல்லப் படுகிறதே இதைச் சங்க
காலத்திலேயே; தமிழ்ப் புலவர்கள் அறிந்தனர். இயற்கை
வடிவினைக் கவிதையில் தந்தனர்.

முதற்கடற்கோள்

பலகோடி ஆண்டுகள் உருண்டை உலகம் சுழன்றது.
ஒன்பதாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் அந்தச் சுழற்சியில்
ஓர் அதிர்ச்சி! கடலின் எழுச்சி!

இலெழுரியாக்கண்ட மக்களில் பலர், எழும்பிய
வெள்ள நீரால் வெகுண்டு ஆப்பிரிக்கா, ஆத்திரேலியா,
சுமத்திரா, சாவா, போர்னியோ, நியூகினியா, நியூசிலாந்து,
அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா போன்ற இடங்களுக்குக் குடி
பெயர்ந்தனர்.

கடல் உயர்ந்தது! நிலம் தாழ்ந்தது!

குமரியின் தென்கடல் குமுறியது. நிலம் பிளந்தது! கடல் புகுந்தது! கிழக்கில் ஆத்திரேலியா; மேற்கில் ஆப்பிரிக்கா போன்ற நிலப்பகுதிகள் இலெமுரியாக் கண்டத்திலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டன. விந்தமலை வடக்கே கடல், நிலமானது; ஆழ்கடல், இமயமாய் உயர்ந்தது.

தெற்கே. தென்பாலி நாடு; தென் மதுரை நிலங்கள் எல்லாம் கடலினுள் புதைந்தன. இலெமுரியாக் கண்டம் குமரிக் கண்டமாய்க் குறுகியது. தலைச் சங்கம் பூத்திருந்த தென்மதுரை மறைந்தது. பாண்டியர் தலைநகர் கபாடபுரத்தில் மலர்ந்தது. “கபாடபுரம்” ஈழ நாட்டில் தாமிரபரணி என்ற பேராறு கடலோடு கலக்கும் நெய்தல் நிலத்தில் இருந்தது. “கபாடம்” என்றால் பாதுகாப்பான இரும்புக் கதவுகள். கபாடபுரத்தை “அலைவாய்” என்றும் அழைத்தனர்.

ஈழமண்ணில் இடைச்சங்கம்!

கி.மு. 6050—இல் (2-வது தமிழ்ச்சங்கம்] கபாடபுரத்தில் [அலைவாய்] தோன்றியது.

சங்கத் தலைவர். தொல்காப்பியர்.

பங்கு கொண்ட புலவர்கள்; வெள்ளூர்க் காப்பியன்; இருந்தையூர் கருங்கோழி; மோசியூர்க்கீரன்; சிறு பாண்டாங்கன்; திரையன்; மாறன்; பனம் பாரனார்; துவரைக் கோமான்; வெண்டேர்ச் செழியன்; முடத்திரு மாறன்; கீரந்தை உள்ளிட்ட 59 புலவர்கள். இடைச்சங்க உறுப்பினர்கள். 3700 பேர். புரவலர்கள்—5 பாண்டிய மன்னர்கள் துணைச் சங்கமாய் அரும்பியது இசைச்சங்கம். படைப்புகள். தொல்காப்பியம்; இசை நுணுக்கம்; பூத புராணம் அபிநயம்; காக்கைப் பாடினியம்; கூத்தியல்.

இடைச் சங்க இயக்கம் 3700 ஆண்டுகள்.

இரண்டாவது கடற்கோள்

கி.மு. 5000—இல் இரண்டாவது கடற்கோள் நிகழ்ந்தது பெருவளநாடும்; கிழக்குநாடும் கடலில் அமிழ்ந்தது. பேராறு தாமிரபரணியும் இந்துமாக் கடலில் இணைந்தது. பரந்த தமிழகம் இரு நிலப்பாகங்களாய்ப் பிரிந்தது. இடையில் பாக்நீர் சந்தி இந்துமாக் கடலை இணைத்தது. கபாடபுரம் தலை நகரைக் கடல் விழுங்கியது. பாண்டியர் தம் ஆட்சி வடபுலம் ஒதுங்கியது. “மணலூர்” மறு தலைநகராய் அமைந்தது! 2-வது தமிழ்ச்சங்கம் மணலூர் தலைநகரில் தொடர்ந்தது. பிரிந்த தமிழ்மண்ணின் வடபுலம்: தமிழகம். தென் புலம்: தமிழ் ஈழம்.

தமிழகம்—தீபகற்பம் : அதன் வட எல்லை திருவேங்கடம். தமிழ் ஈழம் கடல் சூழ்தீவு. அது தெங்காய் கடலில் மிதந்தது.

நாகர்கள் அங்கு வசித்ததால்; அல்லது நாக மரங்கள் அங்கு மிகுதியாக இருந்ததால்; அல்லது நாக வழிபாடு அங்கு நடந்ததால் அத் தமிழர் தீவினை நாவலந் தீவு” என்றனர்.

இத் தீவினரில்; இயற்கைச் சக்தியை இயக்கிட அறிந்தோரை “இயக்கர்” என்றனர்.

இவர்கள் இயற்கை வழிபாட்டைக் கொண்டனர். “ழ” கரச் சிறப்புடைய ஈழம். அதன் நடுவே முக்கூடல் மாடம், மலைமேல்; கருமுகில் கை அணைக்கும் அழகிய நகரம். அங்கே இருந்தான் இயக்கர் குலத் தலைவன் “வச்சிரவாவு”. அவனே அந்நாட்டு மன்னன். “கேசகி” முடி மன்னனின் அரசி.

அவர்கள் பெற்றெடுத்த சிட்டுகள் : நான்கு முத்துக்கள்

1. “இராவணேசுரன்” எனப் புகழ் பெற்ற இராவணன்.
2. கும்ப கன்னன்
3. வீடணன்
4. செல்வி—காம வல்லி.

இராவண்ணன் — இரவு வண்ணன்-கருநிற முடையவன்

இரா வண்ணன் — பிறர்க்கு இல்லாத } இராவணன்.
— அழகுடையவன்

இராவணன் — இசை வேந்தன்; பேராண்மை கொண்ட பேரரசன்; பெரும் கீர்த்தி பெற்ற தமிழரசன். இராவணன் குறுங்கடல் தாண்டி; மலைவளம் காணத் தமிழகம் வத்தான்.

மலர்ச் சோலையில் மணத்தினை மொண்டான்!

முல்லை நாட்டு எல்லை கண்டான்.

மாயோன்! முல்லை நாட்டு முடி மன்னன்!

மாயோன் மகள்! வண்டார் குழவி!

தென்னவன் எதிரில் அன்னமாய் நடந்தாள்!

நாவலந் தீவோன் நிலாவினைக் கடந்தான்.

அய்ந்திணை மலர்களின் அழகினைத் தரித்தாள்!

அயம்படை வெல்வோன் மனத்தினைப் பறித்தாள்!

பெரும் பகை சாய்ப்பவன் ஒரு முறை பார்த்தான்!

வீணைக் கொடியோன் விரித்தனன் கரங்களை!

வேல்விழி நங்கை எழுப்பினள் சுரங்களை!

விண்ணை வென்றவன், வீணையை மீட்டினன்!

தன்னை இழந்தவள், கண்களை ஓட்டினள்!

தமிழ் ஈழத் தலைவனும் தமிழ்நில மங்கையும்

இசையும் யாமுமாய் இணைந்தனர்! மணம் புரிந்தனர்!

காதலில் மிதந்தனர்! சேயினை சுன்றனர்.

இராவணன் புகழை இயம்பு வோர்,

இன்றும் கூறுவர்

இலங்கை மலை முகட்டில் நின்று, இந்துமாக் கடலை நோக்குவோர், கடலினுள் பொற்கலசம் காணுவர். அது இராவணன் அரண்மனையின் கலசம் என்று.

“இயங்கியவற் கிறைவான இராவணன்”

எனப் புகழ்வர்.

இராவணன் : பத்து திசைகள் வென்றவன். [எண்திசை + மேல் கீழ் திசைகள்] தமிழின் மேல் பற்று தலை வைத்தவன். அவனைப் பத்துத் தலை இராவணன்; என்றார்—வடவர்.

இரகுராமன் சூழ்ச்சி

இராவணன் வீழ்ச்சி!

அழக் காறு கொண்டார்

“இயக்கர்” குலத்தை!

“அரக்கர்” என்றார்!

“முன்னை இலங்கை ‘அரக்கர்’, அழிய முறிந்தவில் யாருடைய வில்?”—எங்கள் அன்னை பயங்கரி பாரததேவி நல் ஆரிய ராணியின் வில்”

—பாவலர் பாரதியார்.

இப்படி “இயக்கர் குலத்தை” “அரக்கர்” என்று புருகி வைத்தார் எட்டையப்புரத்தார்.

முன்றாம் கடற்கோள்!

கி.மு. 2000—இல் முன்றாம் கடற்கோள் நிகழ்ந்தது. குமரிக் கண்டத்தின் பெரும் பகுதியைக் கொடுங் கடல் வ—2

கொண்டது. தமிழ் நிலங்கள் சுருங்கின. தென் பாண்டி நாடு சரிந்தது. பாக்நீர்ச் சந்தி விரிந்தது! [20 மைல் கல் தூரம்]

“குமரி கொல்ல முதலிய பன்மலை நாடும்;
காடும்; நதியும்; பதியும் தட நீர்க் குமரி வட
பெருங் கோட்டின் காடும்;
கடல் கொண்டொழிதலாற்
குமரியாகப் பெளவ மென்றார் என்றுணர்க!

—சிலம்பு—8.12

ஈழத்தில் பாண்டியர் நிறைவு

மண்ணைப் பறி கொடுத்த பாண்டியர் குமரி முனையில் நின்றனர். குமரிக் கடலில் குளித்தனர். ‘குமரிக்கடலே! எஞ்சிய தமிழகத்தில் நுழையாதே’ என வணங்கினார். வட திசையில் நடந்தனர். வைகை ஆற்றை அடைந்தனர். கூடல் நகரில் கூடினர். [வட மதுரை] அங்கே தலைநகர் எழுப்பினார், தமிழ்ச் சங்கம் அமைத்தனர்.

“அடியிற் றன்னை அரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பக்றுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசை கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை யாண்ட தென்னவன் வாழி!”

—“சிலப்பதிகாரம்”

இராவணன் தீவு மேலும் குறுகி மாங்காய் வடிவானது. சேர, சோழ, பாண்டிய நாடு மேலும் குறுகி முக்கோண வடிவானது. “வடுகு” எனப் பெயர் கொண்டது. அதன் வட எல்லை திருவேங்கடம் [திருப்பதி] தென் எல்லை குமரி முனை. இருபுறம் கடல்கள் இருநிலப் பகுதிகளிலும் தமிழர்கள் வாழ்ந்தனர். “நாம் தமிழர்!” என்ற உணர் வினைப் பெற்றனர்.

தமிழ் ஈழம்

ஞாலம் உதயம்! அன்றே ஈழம் உதயம்! ஆம்! ஆதி மனிதன் தோன்றிய இடம் ஈழம். ஈழம் என்றால் கிழக்கு திசை. ஈழ நாடு—கிழக்கு நாடு. கற்காலம்—அதற்கு முற் காலம் முதல், இங்கே தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். அவர் களை 'கோண்ட்' என்றும் அவர்களின் வாழ்விடத்தை கோண்ட்வானா நிலம் என்றும் அழைத்தனர்.

தமிழரே இம் மண்ணின் மைந்தர்கள். எனவே அம் மண்ணை, "தமிழ் ஈழம்!" என மொழிந்தனர். மூன்று கடல் கோள்கள், வெள்ள ஊழிகள், கண்டப்பெயர்ச்சிகள், நில மாற்றங்கள் அனைத்திலும் தப்பியதே 'தமிழ் ஈழம்' கிருத்துவ மறை நூலின்படி உலகின் முதல் மனிதன் ஆதாம்! ஆதாம் தோன்றிய இடமே... "ஆதாம்."—ஆதம்...ஈழம்! என மருவியது என்பர். அதற்கு சான்றாக ஆதம் குன்றை அங்கே காண்பர். [Adams, peak].

ஆதி பிராமிக் கல் வெட்டுகளில், 'ஈழம்', 'ஈழம் பாரத்!' என்ற சொற்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. 'ஈழக் குடுமின்!' எனும் வணிகக்குழு இருந்துள்ளது.

"பட்டினப்பாலை" எனும் தொன்மை இலக்கியத்தில் "ஈழத்து" உணவும் "காழகத் தாக்கமும்" என்ற பாடல் உள்ளது. அதன் பொருள் "ஈழம்" என்ற நாட்டிலிருந்து உணவு வகைகள் காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற்கு வந்தன. அங்கிருந்து கடாரம் சென்றன.

"இங்கே கிடைத்த குறுணிக் கற்காலக் கருவிகள் கி.மு. 32000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது" என்பர் ஆய்வாளர். 'பெர்டோக்கி பென்னட்' என்ற அறிஞர் தமது ஆய்வு நூலில் [Fournal of the Royal Asiatic society-Celon branch] கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“உரோமர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஈழ நாட்டுடன் கடல்வழி வாணிபம் செய்தனர். அந்நாட்டு மக்கள் தமிழர்கள். அவர்கள் மொழி தமிழ். அவர்கள் தலை நகரம் மாத் தோட்டம்! அதை, “நன்னகர்” என்றும் அழைப்பர். இங்கு ஆதி முதல் தமிழர்கள் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தமிழகத்துறைமுகத்துடனும் தொடர்பு கொண்டனர்.”

உலகில் மனித இனம் தோன்றிய நாள் முதலாய், ஒரே இனத்தவராய், ஒரே மொழியினராய், ஒரே மண்ணில் நிலை பெற்று வாழ்பவரே ஈழத்தமிழர். ஈழத் தமிழரே இம்மண்ணின் மைந்தர்கள். உலகில் வாழும் வேறு எந்த இன மக்களின் தோற்றத்தோடும் இவர்கள் ஒத்திருக்க வில்லை. ஆகவே இவர்கள் தனி இனம். தமிழ் இனம்.

இவர்கள் தனி நாடு கண்டவர்கள்!

தமிழ் அரசு கொண்டவர்கள்!

ஆங்கில மேதை சார்ஜ் பெர்னாட்சா அவர்கள் அன்றைய இந்திய துணைக் கண்டத் தலைமை அமைச்சர் நேரு அவர்களுக்கு மடல் எழுதி உள்ளார்.

அம்மடலில், மனித இனம் தோன்றிய இடம் இத்தீவுப் பகுதி எனவும். இத்தீவில் வாழும் மக்களிடமே ஆதி மனிதனின் சாயல் காணப்படுகிறது, என்றும் கூறியுள்ளார்.

பெர்னாட்சாவின் கடித நகல்:

FROM GEORGE BERNARD SHAW

London,

September 18, 1948

Dear Mr. Nehru

I once spent a Week in Bombay, another in Ceylon; and that is all I know at first hand about

India. I was convinced that Ceylon is the cradle of the human race because everybody there looks an original. All other nations are obviously mass products.

Faithfully
G. BERNARD SHAW

H. E. The Prime Minister,
New Delhi,
India.

இங்கே வான் ஊற்றும்! காண் பூக்கும்! தேன் ஓடும்! மீன்பாடும்! (மட்டக்களப்பில்) ஈழக்கடல்-தாளக் கடல்! ஈழம் என்றால் பொன். பொன் விளையும் நாடு! இந்நாட்டு இரத்தினக் கற்களுக்கு இல்லை ஈடு! ஈழத்தில் செல்லும் அட்சக்கோடுகள் 5.55—9.59 (கிடைக் கோடு), தீர்க்கக் கோடுகள் 79.42—81.53 (நெடுங்கோடு)மன்னார், வவனியா. புத்தகளம், கும்புக்கன் ஆறு, திருகோணமலை, அனுராத புரம், பொலன்னறுவை, அம்பாறை, முல்லைத் தீவு, கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாண தீபகற்பம் ஆகிய நிலக் கோட்டம்—ஈழத்தின் எழில் காட்டும்!

140 மைல் கற்கள் அகலம். 270 மைல் கற்கள் நீளம் அதற்குள் ஈழம்.

இங்குள்ள உயர்ந்த சிகரம், 'ஆதமின் உச்சி' எனும் சிவனொலி பாதம் 7360 அடி உயரம், ஈழமண்ணில் மாணிக்ககங்கை, கதம்பநதி, களனிநதி, மகாநதி, கல்யாண நதி, மகாவலி ஆறு, மணல் ஆறு, கும்புக்கன் ஆறு, வெருகல் ஆறு, பன்குளம் ஆறு, மோதரம் ஆறு, பேயாறு என பல முத்தாறுகள் ஓடி கடலிலே கூடும்.

நிலநடுக்கோடு அதன் நடுவே ஓடும்!
அங்கங்கே அருவிகள் பாடும்!

இங்கே ஆண்டு முழுவதும் வெப்பம்!
 அதனால் மழைமுகில் கொட்டும்!
 எப்போதும் ஈரம் இருக்கும்!
 எனவே இது ஈரநாடு!—அதுவே “ஈழநாடு!”

பாலாவி ஆற்றங்கரையில் அமைந்த தோட்டம்
 மாபெரும் துறைமுகம்!

கிரேக்க வணிகர்கள் இங்கே வருவர். அவர்கள்
 கொண்டு வந்த செயற்கை மணப் பொருட்களைத்
 தருவர். மிளகு, கிராம்பு, ஏலம் போன்ற இயற்கை மணப்
 பொருட்களைப் பெறுவர். இங்கு காணப்படும் பிராமிக்
 கல்வெட்டுகள் இச்செய்தியைக் கூறும்.

தாமிரபரணியாறு இங்கே ஓடியதால் ஈழநாட்டை
 கிரேக்கர் “தாப்ரோ பேணி” என்பர். இந்த ஆற்றில்
 தாமிரம் என்ற உலோகம் கலந்து வருவதால் இதை
 தாமிரபரணியாறு என்பர்.

ஈழத்தின் கடலில் மூழ்கினால் ஒளி முத்துக்கள்!

மண்ணைத் தோண்டினால் கண்ணைப் பறிக்கும்
 இரத்தினக்கற்கள்!

மலையை வருடினால் மாணிக்கம்! அனுராத புரத்தில்
 பவணிக மாளிகை கட்டினர். அங்கே வைரம், மாணிக்கம்,
 முத்து போன்றவற்றை விற்றனர். ரோம் நாட்டினர் பொற்
 காசுகளைக் கொட்டினர்.

கன்னியாகுமரி தேவியின் மூக்குத்தியிலும், மதுரை
 மீனாட்சி அம்மை! மூக்குத்தியிலும் மின்னிடும் இரத்தினக்
 கற்கள் ஈழ நகை மாளிகையிலிருந்து பெற்றவையாம்.

கண்ணகி காற்சிலம்பிலிருந்து சிதறிய மாணிக்கப்
 பரல்கள், ஈழ நாட்டிலிருந்து பெற்றவையாம். சங்கும்
 எங்குமே கிடைக்காத நாகமணிகளும் இங்கே கிடைக்கும்

வரலாற்றில் தமிழ் ஈழம்!

யாழ்ப்பாணம்.

மேலும் ஈழமக்கள், மெல்லிய துணிகள், ஆமை ஓடுகள், இரும்பு, தாமிரம் போன்ற கனிகள், இவற்றை ஏற்றுமதி செய்து செல்வத்தைக் குவித்தனர்.

இறந்தோரை தாழிகளில் புதைத்தனர்!
போர் மறவர்க்கு நினைவுக்கல் எழுப்பினர்.

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலில் வந்த கருங்கறி மூடையும்”

—பட்டினப்பாலை

இப்பாடலின்படி குதிரைகளையும், மிளகு மூட்டைகளையும் படகு மூலம் பிறநாட்டிற்கு அனுப்பினர், பணம் பெருக்கினர்.

இப்படி

“நாற்புறம் கடல்கள் ஆட
நடுவினில் நதிகள் ஓட
ஊர்தோறும் குயில்கள் பாட
உரிமையுடன் தமிழர் வந்தார்!

எனவே இத்தீவு (இலங்கைத் தீவு) தமிழர்க்கே உரியதீவு.

“சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்!” என,
“தமிழர் தீவை” ‘சிங்களத் தீவு’ என முண்டாசு பாரதி பாடினார்! தமிழீழ வரலாற்றை மாற்றினார்.

இதோ எட்டையபுரப் பாரதியின் மற்றொரு பாடல்:

“கன்னலும் தேனும் கனியும்இன் பாலும்
கதலியும் செந்நெலும் நல்கும்எக் காலும்
உன்னத ஆரிய நாடெங்கள் நாடே
ஓதுவம் இக்தை; எமக்கிலை ஈடே!”

“எம்மை ஆண்டருள் செய்பவள்
பெற்று வளர்ப்பவள் ஆரியதேவி”

“பேரிமய வெற்புமுதல் பெண்குமரி
ஈறாகும் ஆரியநாடு என்று அறி”

—பாரதியார்

கி.மு. 1500-இல்; இன்று ஆரியர் எனக் கருதப்படுவார்கள் ஆடு மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு நாடோடிகளாய் இமயமலையிலுள்ள கைபர், போலன் கணவாய் வழியே இந்திய கண்டத்தினுள் புகுந்தனர். சிந்து, கங்கைச் சமவெளியில் தஞ்சம் அடைந்தனர். அங்கே, ஆதிமுதல் தமிழர்கள் இருந்தனர்.

சிந்து கங்கைச் சமவெளி தமிழர்களின் தொல்லிடம்.
வந்தேறிகள் வெண்ணிறம்!

பரங்கி நிறத்தோரைக் கண்ட பைந்தமிழர், “யார் இவர்? யார் இவர்? யாரிவர்? ஆரிவர்?” என வியப்புடன் வினாவினர்.

ஆரிவர் என்ற வினாவே ‘ஆரியர்’ எனத் திரிந்து இனத்தின் பெயராகியது.

ஆரியர் என்றொரு இனமேது?

அவருக் கென்றொரு மொழியேது?

அவருக்கிங்கு நாடு ஏது?

குமரிக்கண்டம் குண கடலில் மூழ்கிட—அப்பகுதித் தமிழர்கள் வடபகுதி நகர்ந்தனர். வட இந்தியா வரை பரவினர். தமிழர்கள் தங்கிய இடம் திரு இடம். “திராவிடம்” என்றனர். திராவிடத்தில் வாழ்ந்த தமிழரைத் திராவிடர் என்றனர். வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் முந்திய தமிழரே “திராவிடர்” எனப்பெயர் கொண்டனர். சிந்துநதிக் கரை நகர்—“மொகஞ்சதரோ” ரவி நதிக்கரை நகர்—“அரப்பா” இங்குக் கிடைத்த புதை பொருள்களை ஆய்ந்தனர். அவை பண்டைய திராவிடர் வாழ்ந்த இடம்

என அறிந்தனர். கி. மு. 9000 ஆண்டுகட்டு முற்பட்ட அப்பழந்தமிழர்களின் நாகரிகம் கண்டு வியந்தனர்.

ஈழ நாட்டு யாழ் வளைகுடாப் பகுதியில் கிடைத்த புதைபொருள் நாகரிகத்தை, “அரப்பா — மொகஞ்சதாரோ” நாகரிகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தனர். ஒத்து இருந்தன.

தமிழன், ஈழம் முதல் இமயம் வரை வாழ்ந்துள்ளான். இமயமலையில் இன்று சோடா கணவாய் என்கின்றனரே அது அன்று சோழன் கணவாய். இன்றைய சோடா நாகபுரி அன்றைய சோழர் நகரம். ஓரிசா மாநிலத்தில் இன்று போண்டோ எனப்படுவர் தமிழ் மரபினரே.

கி. மு. 425—484 ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த வரலாற்றுத் தந்தை, கிரேக்க அறிஞர், ஏரோ டொட்டசு (Hero dodus) என்பார் வடஇந்திய எல்லையில், சுருண்ட முடியும், கருப்பு நிறமும் கொண்ட தமிழர்கள் வாழ்ந்தனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கி. மு. 320-இல் வரையப்பட்ட அஜந்தா ஓவியத்தில் காணப்படும் மாந்தரும் தமிழரே எனக் கூறுகின்றனர். உத்திரப்பிரதேசத்தில் பாண்டியர்க்குரிய மீன் இலச்சினை காணப்படுகிறது. குசராத், மகாராட்டிரம், இராசத்தான் ஆகிய மாநிலங்களில் வாழும் ‘பில்’ என்ற பழங்குடி மக்கள் [Bill] தமிழர்கள் போன்றே கரும் நிறத்தில் தோன்றுகின்றனர். இவர்கள் வில் ஆற்றலிலும் சிறந்தவர்களாம். எனவே இவர்களை வில்லவர் என அழைத்தனராம்.

வில்லவர்-பில்லவர் என மருவி, பில் இனம் ஆகியதாம். அவர்களது மூதாதையர் பேசியது தமிழ் மொழியே. அவர்களது பழக்கவழக்கங்களும் தமிழர் தம் பழக்கவழக்கங்களை ஒத்ததே.

எனவே, ஈழம் முதல் இமயம்வரை, ஆரியர்களால் திராவிடர்கள் என்று அழைக்கப்படும் தமிழர்களே வாழ்ந்து உள்ளனர். அவர்கள் பேசிய பழந்தமிழுக்கு பிராகிருதம் எனப்பெயர் வைத்தனர். இதுவே வரலாறு.

பாரதியார் இந்த நாட்டை 'ஆரிய நாடு அறி' எனக் கூறுவது பொருந்தாது. வேண்டுமானால் 'திராவிட நாடு என்று அறி' என்று பாரதி பாடியிருக்கலாம். அதனால், பாரதிக்குப் பெருமை கிடைத்திருக்கலாம்.

எனவே சிங்களத்தீவு என்றொரு தீவு அகிலத்தில் இல்லை! ஆரியநாடு என்றொரு நாடு இந்திய துணைக் கண்டத்தில் இல்லவே இல்லை.

ஆகவே இவை எல்லாமே அடர்மீசை பாரதியின் கற்பனை கருத்துக்கள்.

தமிழ் ஈழம் — தமிழகம் உறவு!

ஈழநாட்டையும் தமிழ் நாட்டையும் இணைக்கின்ற "பாக்" நீரிணை [பாக் நீர்ச்சந்தி] இருபதே மைல்கற்கள் தொலைவு. கடந்து செல்ல முப்பதே மணித்துளி அளவு.

தமிழ்நாடு கடற்கரையை அக்கரை என்பர்.

ஈழக் கடற்கரையை இக்கரை என்பர்.

அக்கரையில் மூச்சுவிட்டால் இக்கரையில் எதிரொலிக்கும்! இக்கரையில் உள்ளவரும் அக்கரையில் உள்ளவரும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் அக்கறை கொண்டவர். இருநாட்டவரும் இனத்தால், மொழியால், நிறத்தால் பண்பாட்டால் ஒன்றானவர்.

இலக்கியத் தமிழைக் கொண்டாடுவர். புலவர் ஈழப் பூதந்தேவனார் இயற்றிய பாடல்கள்—'அகநானூறு, 'குறுந்

தொகை,' 'நற்றிணை' போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் மிளிரும்!

தமிழ் நாட்டு மாமணிகளாம் திருஞான சம்பந்தர், சுந்தரர், அருணகிரிநாதர் ஆகியோர் தம் அருட்பாக்களில், திருக்கேதீச்சரம், திருகோணமலை, கதிர் காமம் போன்ற சய்வத் திருத்தலங்கள் மிளிரும்!

“அழித்தற்கரிய முறைமையுடைய பழைய தாகிய பெருமை மிக்க ஈழம்” என்ற ‘சிறுபாணாற்றுப்படை’ பாடலால் தமிழ் ஈழம் மகிழும்!

ஈழ மண்ணில் தோன்றிய—முடி நாகராயர், இளநாகர், மருதன் இளநாகனார், நீலகண்டனார், ஆகிய அருந்தமிழ்ப் புலவர்களெல்லாம் இருநாட்டுத் தமிழர்களால் வளர்ந்தனர். இரு நாட்டு இலக்கியங்களிலும் மணந்தனர்.

ஈழநாட்டு ‘மாவிலங்கை’ சிற்றரசன் ஓய்மான் நல்லியக்கோடான்; சிறந்த வள்ளல். சிறந்த ஓவியர்.

தமிழகம் வந்தார். தமிழ்மணம் நுகர்ந்தார்.

இப்படித் தமிழ் இலக்கியங்களிலெல்லாம் ஈழம் மணக்கிறது. இரு நாட்டார் இதயங்களில் உறவு பிறக்கிறது!

ஏட்டில் எழுதப்படாத நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். உழத்திப் பாடல். (பள்ளுப்பாட்டு)

“கொங்குமின்னல் ஈழமின்னல்
குயிலொலிக்க மஞ்சள் நிற
வெயிலெரிக்குது!

மற்றொரு பாடல் :

“ஆற்றுவெள்ளம் நாளைவரத்
தோற்றுதே குறி — மலை

யாளமின்னல் ஈழமின்னல்
சூழ மின்னுதே!”

தமிழகத்தில் மழை வருவதை அறிவிக்கும் இப்பாடல்
நாற்றுநடும் நங்கையர்க்குப் பாடம்.

அதிலும் காணலாம் ஈழம்.

இரு நாட்டார் ஊர்ப்பெயர்களும் ஒத்திருக்கும்.

(உ-ம்) திருநெல்வேலி, செட்டிகுளம், பொன்னேரி,
மன்னார், நல்லூர், மூதூர், முசிறி, நாகபுரம், நாகர்கோவில்,
மாதோட்டம், மாங்குளம், மாந்தை, நிலாவெளி
‘ஈழம்’, என்ற சொல்லில் ஊர்ப்பெயர்கள் தமிழகத்தில்
உண்டு.

(உ-ம்) ஈழலூர், ஈழகிரி, ஈழமலை.

இரு நாட்டு ஆண் — பெண் பெயர்களும் ஒன்று
போல் இருக்கும்.

(உ-ம்) நாகமணி, நாகமுத்து, நாகலிங்கம், நாக நாதன்,
பிரபாகரன். நாகம்மாள், நாகம்மை, நாகவல்லி, நாகமணி,

கோடை, குளிர் பருவங்கள் இரு நாடுகளிலும் ஒரே
காலம். நானிலம் — இருநாடுகளிலும் உண்டு.

- (உ-ம்) 1. மருதம் — மருதங்கேணி
2. குறிஞ்சி — குரு நாகல்
3. முல்லை — நொச்சி காமம்.
4. நெய்தல் — மாதோட்டம். (மன்னார்
குடா)

பாலை, இரு நாடுகளிலும் இல்லை!

தமிழகத்தில் சித்தன்ன வாசல் ஓவியங்கள் கண்களைப்
பறிக்கும்!

தமிழ் ஈழத்தில், சிகரியா மலை ஓவியங்கள் அவ்வாறே
இருக்கும்.

[கி.பி. 520-இல் காசியப்பன் என்ற மன்னன் காலத்தில்
சிகரியா ஓவியம் வரையப்பட்டது.]

ஒரே காம்பில் இரட்டை இலைகள்!
ஒரே வானில் கதிரவனும் நிலவும்'
அதே போல், ஒரே இனம் இரு நாடுகள்!

நாக வழிபாடு (Serdentcult)

ஆதி ஈழ மக்கள் நாகங்கள் தீண்ட மடிந்தனர். எனவே நாகத்திற்கு அஞ்சி நாக வழிபாடு தொடங்கினர். தங்களை நாகர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டனர். தங்கள் நாட்டை நாகத்தீவு என்றனர். நாகப் பாம்பை நல்ல பாம்பு என்றனர். அதன் புற்றில் கோழி அறுத்தல்—பால்—நெய் ஊற்றல் போன்ற சடங்கினைச் செய்தனர்.

நாகத்தைக் கொல்வது குற்றமெனக் கருதினர். 'நாகம்' என்ற சொல்லைத் தங்கள் பெயர்களுக்கு முன்னாலும், ஊர்ப் பெயர்களுக்கு முன்னாலும் வைத்தனர், [உ.ம்.] நாகநாதன், நாகப்பட்டினம். இதே முறைகள் தமிழ் நாட்டிலும் உள்ளன.

இரு நாடுகளிலும் "நாக நாதன்" கோவில்கள் உள்ளன. சய்வமதம் இரு நாடுகளின் பொது மதம். [இ]லிங்க வழிபாடு—இரு நாடுகளிலும் உண்டு. சிவன் கோவில்கள் தமிழ் நாட்டிலும் உள்ளன. ஈழ நாட்டிலும் உள்ளன.

மேலை நாட்டு கனடாவில் 'சிவன் கோவில்' [Shivas Temple] என்ற திட்டு உள்ளது. அது பல்லாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்பு ஈழ நாட்டிலிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. பிற்காலத்தில் தமிழகத்தில் தோன்றிய நாயன்மார்கள் ஈழம் வந்தனர்! தேவாரங்கள் பாடினர். ஆதிச்ச நல்லூர் அகழ்வாராய்ச்சிகள் அவற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சேர மண்ணில் கற்பின் சிகரம் கண்ணகிக்குக் கோவில் உண்டு! ஈழமண் கண்டியிலும் கண்ணகி கோட்டம் உண்டு!

[இச்சிலையை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றி இங்கிலாந்தின் தொல்பொருள் காட்சியகத்தில் வைத்துள்ளனர்.]

முருக வழிபாடு

முருகன்! அழகன்! தமிழுக்குத் தலைவன். தமிழ் நாட்டில் முருகனுக்கு ஆறுபடை வீடு கண்டனர். ஆனால் ஈழத்தில் கதலி சூழ், 'கதிர் காமம்' ஒன்றே. அதுவே செல்லக் கதிர் காமம். கதிர்+அகம்: கதிர் காமம் ஆனது. ஒளிர்க்கதிர் வீசும் இடம்; முருகனுக்கு அங்கே தலம்;

“மனிதரளம் வீசி; அணி அருவி சூழ,
மருவு கதிர் காமப் பெருமாள் காண்!”

என கதிர்காமம் வந்த, சந்தக்கவி அருணகிரிநாதர் பாடியுள்ளார்.

கற்புரலைகள் எனும் கதிர் காமப்பூசாரி;
மாணிக்கக் கங்கையில் குளிப்பான்!
வாயைத் துணியால் மறைப்பான்!
திரையின் முன்னே நிற்பான்!
தமிழாம் முருகனை நினைப்பான்!
மவுன பூசனை நடக்கும்!
மகத்துவம் அங்கே பிறக்கும்!

இயற்கை வழிபாடு

அற்புத சூரியக் கிண்ணம்.
அதனில் பற்பல வண்ணம்.
அதனால் விடிவது திண்ணம்.
அதுவே தமிழரின் தெய்வம்.

சந்தனச் சோலையில் தென்றல்.
துந்துபி பாடிடக் கண்டு.
வந்தது நிலவும் அங்கே!
வணங்கினர் தெய்வம் என்றே!

பிறப்பைத் தந்திடும் உறுப்பை
வியப்பால் இறைவன் என்றான்.
லிங்கம் எனப்பெயர் தந்தான்.
லிங்கம் கற்சிலை தொழுதான்!

—இப்படி, தமிழன் இயற்கை வழிபாடு கொண்டான்.

இவ்வாறு,

பொன்னை அணிந்தோர் தமிழ்கேட்க
கன்னல், கனிகள் சுவையூட்ட
புன்னை பனைகள் வான்முட்ட
எண்ணருங் கலைகள் அறிவூட்ட
மன்னியே தழைத்தது தமிழ்ஈழம்.

“ஈழத்தை எவன் பார்க்கின்றானோ—அவன் தன்
இல்லத்தைப் பார்க்க மாட்டான்.”

என்பது பழமொழி. அந்த அளவு உள்ளம் ஈர்க்கும்.
உவகை பிறக்கும்!

இப்படி, ஈழ நாட்டினர் பசி காணாது, நோய் காணாது,
பகை சேராது இனிதே வாழ்ந்தனர்! அவர்கள் வாழ்வில்
கி.மு. 543-இல் தானியக் களஞ்சியத்தில் பெருச்சாளி
புகுந்ததைப் போல் சித்தார்த்தன் புகுந்தான்!

சித்தம் சிதைக்க புத்தன் வருகை!

சுத்தோதனன்—மகன் சித்தார்த்தன் கபிலவஸ்து—
இளவரசன் சுகம் துறந்தான்! சுற்றம் மறந்தான்! புத்தம்
புதிய மறை கண்டான். அதற்கு ‘பவுத்தம்’ என பெயர்
கொண்டான்.

பவுத்த மதம் வேதத்தின் எதிரி.
பவுத்தர் வைதிகர்களின் எதிரி.

இந்தியத் துணைக் கண்டம், அங்கே வைதிக சமய மன்னர் களின் ஆதிக்கம். எனவே புத்தர்கள் இந்தியாவை இழந்தனர்.

இடம் தேடி அலைந்தனர்.
ஈழம் நோக்கிப் பறந்தனர்.

ஈழத்தில், தமிழர்கள் பெரும் திரளாய்க் கூடுமிடம் பெருமைக்கு உரிய இடம்; “மகா நாக வனம்”. அங்கே, குளிர்த் தென்றல் தவழும், மலர் மணம் கமழும் நிலவுக் கூடம்!

புத்தர் அச்சோலையை அடைந்தார்!
நாகர்கள் நடுவில் அமர்ந்தார்!
அளப்பரிய கதைகள் அளந்தார்!
ஈழத் தமிழரைக் கவர்ந்தார்!

நாகர்களில் சிலர் புத்திகளை இழந்தனர் புத்தன் பின் சென்றனர்—அவர்கள் ‘தேரர்’ எனப் பெயர் கொண்டனர்.

புத்த மதமும், பாவி மொழியும்
ஈழநாட்டில் புகுந்தன.
மாங்காய்த் தீவும் இரண்டாய்ப் பிளந்தது.
ஒன்றான தமிழரின் ஒற்றுமை உடைந்தது!
புத்தரின் மாணவன் தர்மபாலா
தேரர்களைத் திரட்டினான்.
மத வெறியை ஊட்டினான்.

“புத்தகோசர்” என்பவன் புத்தபிக்கு. அவனைப் புத்தரின் குரல் என்பர். அவனும் ஈழம் வந்தான். சண்டாளர் களோடு கூடினான். சகோதரர் சண்டையை மூட்டினான். கண்ணவர்த்த நாக மன்னன் காலமானான். அடுத்து அரியணை ஏறுவது யார்? என்பதில் மாமனுக்கும், மருமகனுக்கும் போட்டி. புத்த பிக்குகளோ, மருமகனைத்

தூண்டிவிட இருபுறமும் மோத ஒரு புறம் வெல்ல, வென்ற வனைப் பவுத்தன் ஆக்கினார். பரிசுகளைப் பெற்றனர். புத்த மடங்களைக் கட்டினார். புத்த தலங்களை அமைத்தனர். பெரும்பான்மை சையவர்களை சிறுபான்மை தேரர்கள் அடக்க விரும்பினார். அதற்கு அயலார் உதவியை நாடி நின்றனர்.

வட இந்திய மண்ணில் சிங்களவர் தோற்றம்!

இந்தியத் துணைக் கண்டம்!
வங்கம் அதிலொரு அங்கம்! (லாலா நாடு)

அங்கே :

ஊரோரம் பார்த்துக்
கூடாரம் போடும்
நாடோடிக் கூட்டம்!
நாடெல்லாம் சுற்றினார்!
லாலா நாடு வந்தனர்
குடியாட்ட லம்பாடிக்
கூட்டத்தில் ஒரு குமரி
குலைவாழை போலிருப்பாள்!
காமத்தில் அவள் வில்லி
அவள் பெயரும் காமவல்லி.

இந்திய துணைக் கண்டம்
மாதலா நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

அந்தி வந்தது. அணங்கு நெளிந்தாள். கூட்டத்தை விட்டு வெளியே நகர்ந்தாள். கூட்டம், மகத நாட்டிற்குப் பயணம் தொடர்ந்தது.

கள்வெறி கொண்டாள் — காட்டோரம் வந்தாள்!
கள்வன் ஒருவன் சிங்க உருவில் நின்றான்!
காமக் கொடியாள் கள்வன் மேல் படர்ந்தாள்.

வ—3

சிங்க முகத்தான் சிங்காரியை அணைத்தான்
 களிறு, மாணைத் தூக்குதல் போல தூக்கினான்.
 காமப்படகை கள்வர் குகைக்கு கடத்தினான்.
 இஞ்சி இடுப்பினள், ஈர வயல் ஆயினள்.
 ஈசல் குலத்தான், ஏர் உழவன் ஆயினன்!
 காலத்தை மறந்தனர்! களிப்பில் மிதந்தனர்.
 திருடர் சேர்க்கையில் இருவர் பிறந்தனர்.
 அண்ணன்—அவன் பெயர் 'சிங்க பாகு'
 தங்கை—அவள் பெயர் 'சிங்க சீவி'
 இருவரும் வளர்ந்தனர்.

பருவத்தை அடைந்தனர்.

அந்தக் காட்டில் அவர்களைத் தவிர
 எவருமில்லை பருவ வயதில். எனவே
 அண்ணன்—தங்கை இருவரும் மணந்தனர்.
 இளமண் குகையில் இல்லறம் நடத்தினார்!
 சிங்கபாகு தந்தையைக் கொன்றான்.

சிங்க சீவி அன்னையைக் கொன்றாள், இருவரும்
 கொள்ளைக் கூட்டத் தலைமையை ஏற்றனர்.

கொள்ளை, கொலையில் திறமையைக் காட்டினர்.

கொள்ளைக் குடும்பம் குழந்தைகள் பெற்றனர்.

(32 குழந்தைகள்)

விசயன் என்பான் அவர்களின் மூத்தோன்.

அவனே, இளைஞர்களை ஈர்த்தோன், கொள்ளையர்
 அணியில் சேர்த்தோன்.

சிங்கங்கள் உலவிடும் காட்டில்

விசயன் கூட்டமும் உலவின.

அவர்கள் சிங்க முகத்தை அணிந்தனர்.

சிங்கம்போல் பிடரிமயிர் வளர்த்தனர்.

'சிங்கபுரம்' எனும் ஊரை அமைத்தனர்.

சிங்கரேணி, சிங்கபூமி, சிங்பூம் என்று ஆங்காங்கே
 சிங்களக்களங்கள் அமைத்தனர்.

சிங்கத்தைக் கண்டு அஞ்சியோர்
சிங்கத்தையே கடவுளாய்த் தொழுதனர்.

சிங்கம் மேல் காளியை அமர்த்தினர் (காளி காட்டு
மனிதர்களின் தெய்வம்)

சிங்க வாகனத்தில் காளி தேவதை—அவ்வாறே சிலை
வடித்தனர். கோவிலில் வைத்தனர். (இன்றும் அது
போன்ற கோவிலை ஒரிசாவில் காணலாம்.)

சிங்க முகம்—சிங்கம் போல் பிடரி—சிங்க பலம் இப்படி
சிங்கம் போன்றோர். சிங்கம் போல் அலைந்தனர்.

சிங்கமாய் அலறினர்.

நாட்டில் சிங்க முகத்தினை கண்டோர் “சிங்கம்
வருகிறது” என்று அஞ்சினர்.

“சிங்களவன் வருகிறான்” என்று ஓடினர்.

“சிங்களவன்” சிங்களவர்” என்ற பெயர், அக்கொள்
ளைக் கூட்டத்திற்கு நிலைத்தது.

இவ்வாறே, சிங்கள இனம் உதித்தது!

காட்டுமிராண்டிகளாய்க் கத்துவர். அவர்தம் காட்டு
மிராண்டி மொழிளே சிங்கள மொழியானது. பின்னர் பாலி
மொழியுடன் அது கலந்தது.

வங்கம்—ஒரிசா—இவற்றிற்கு இடைப்பட்ட நாடே
லாலா நாடு. இது ஒரு அடர்ந்த காடு.

சிங்கள இனம்—சிங்கள மொழி இங்கேதான் உதயம்.

சிங்களவர் தங்களைச் சிங்கத்தின் பரம்பரை என்றனர்.

தொழில் அடிப்படையில் ‘சிங்களவர்’ கொள்ளை
யர்கள்

இவர்களின் தலைவன் ‘விசயன்’

இவர்கள் இரவினில் நகர்ப்புறம் நாடுவர்.

வீடுகளில் வேட்டை ஆடுவர்.
 அபகரித்த பொருள்களுடன் ஓடுவர்.
 காட்டினுள் காளி கோவிலில் கூடுவர்.
 படைப்பர்! பின் களிப்பர்.

அன்றாடம் வங்க நாட்டில் வாய்மொழிச் செய்திகள்

“நேற்று இரவு காட்டிலிருந்து சிங்களக் கூட்டம் வந்தது. குடிசைகளில் புகுந்தது. இளம் பெண்களைக் கற்பழித்தது. எதிர்த்தோரைக் கொலை செய்தது. அகப்பட்டதைச் சுருட்டியது. குடிசைகளைக் கொளுத்தியது. பின் மறைந்தது. ஆண்கள் அல்லாடினர். பெண்கள் மல்லாடினர்.”

இப்படி,

புலம்பல் செய்தி எழும்பின எங்கும்,
 கேட்டு நிற்பவரின் உள்ளம் பொங்கும்
 மக்கள் மன்றம் தலையிட்டது!
 மன்னரிடம் முறையிட்டது.

மன்னர் அவை கூடியது. நடந்தவற்றைக் கேட்டது. சிங்களக் கொள்ளையர் மக்களுக்குத் தரும் தொல்லைகள், அவையில் அமைச்சர்கள் விளக்கினர்.

கொள்ளைக் கூட்டத்தை, ஒட்டு மொத்தமாக நாடு கடத்துவது என்ற முடிவினை எடுத்தனர். அரசு செலவில் கப்பல் அணியமானது. காடு முழுவதும் வலை போட்டு அரித்தனர். சிங்களக் கொள்ளையர்களைப் பிடித்தனர். கப்பலில் ஏற்றினர். (விசயன் உள்பட 701 பேர்கள்) கரையிலிருந்து கப்பலை வெகு தூரம் தள்ளினர். கடல் வழியே விட்டனர். “சிங்களவர் என்ற கொள்ளையர்கள் கப்பலில் வருகிறார்கள்” என்ற அறிவிப்பு இந்தியத்

துணைக் கண்டத்துக் கடற்கரைப் பகுதிகளுக்கெல்லாம் வழங்கப்பட்டது. கள்வர்கள் வரும் கப்பல் எங்கேயாவது கரை ஒதுங்கினால், விழிப்புடன் இருக்கின்ற கடற்கரை மக்கள் சிங்களவர்களை விரட்டியடித்தனர்.

திருடர்கள் கப்பல், தென்திசை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. தமிழ்நாட்டுக் கடலையும் தாண்டியது! விரிகடலில் மிதந்த ஈழத் தீவை எட்டியது. 'பொன்பரப்பு' கரையைத் தட்டியது. (தம்மபாணி துறைமுகம்) இது மன்னார் மாவட்டத்தில், ஓடும் அருவி ஆற்றின் கழிமுகம்!

தமிழர் மண்ணில் சிங்களவர் குடிஏற்றம்

ஈனப் பிறப்பினர், ஈழம் அடைந்தனர்!

புத்தன் ஈழத்தைப் பிடித்த முதல் பீடை.

விசயன் ஈழத்தைப் பிடித்த 2-வது பீடை.

கி.மு. 483-இல் புத்தர் மரணித்த அதே நாளில் விசயன் கப்பலை விட்டு இறங்கினான்.

ஈழ மண்ணில், சிங்களவர் கால்களை இறக்கினார். எங்கிருக்கிறோம்? எவர் நம்மை எதிர்ப்பரோ? என்ற அச்சத்தில் கலங்கினார். எதிர் கண்ட தேரர்கள் அவர்களைத் தேற்றினார். (தேரர்கள் புத்தர் மதம் தழுவினவர்கள்.) சிங்களக் கொள்ளையர்களை, புத்தன் மதம் பரப்ப வந்த புனிதர்கள் எனப் புகழ்ந்தனர்! விசயன் சுதாரித்தான். தேரர்களுக்குத் தன் சேவை தேவை என்பதைக் கண்டு கொண்டான். தானும் தன் தோழர்களும் "புத்தன் மதம் பரப்ப வந்தோர்" என ஒப்புக் கொண்டான்.

தேரர்கள், வந்தேறிகளை நாட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றனர். நல் உணவைத் தந்தனர். ஈழத்தை ஆள்கின்ற நாகர்கள். அந்த நாகர்குல இளவரசி குவேனி, விசயனுக்கு அவள் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டினார். அவளை மணந்தால் நாடு கிடைக்கும் என்ற ஆசையை ஊட்டினார்.

நாடோடிகளாக வந்த கள்வர்களுக்கு, இப்படி ஒரு வாய்ப்பா! வீயந்தனர்! வண்ணத்தீவில் நடந்தனர்.

குவேனி! நாகர் கன்னி!
பேரழகியைக் கவினி என்பர்!
கவினி திரிபுற்று 'குவேனி' ஆனது.

குவேனி—தாமரை நூலில் ஆடை நெய்வாள்!

குவேனி—செம்பொன் மேனியாள்!
செம்மீன் கண்ணினாள்!
புன்னை மலரும்
காந்தள் மலரும்
மணக்கும் அருவியில்
நிலவாய்க் குளித்தாள்!
நெஞ்சில் குதித்தாள்!
கொள்ளையன் கொக்காய்
கொத்திட நின்றான்!

விசயன்—குளிர் நாட்டினன்!
எனவே—கதிர் நிறத்தினன்!
குவேனியின் கண்கள் குவிந்தன!
வெண்ணிற மனிதனைக் கண்டனள்!
மணந்திட ஆசை கொண்டனள்!
ஓத்த மனத்தினர் திருமணம் (காதல் திருமணம்)
தமிழர் தம் பண்பாடு!
நாகர்க்கும் அது உடன்பாடு;
ஒப்புதல் வந்தது. விசயன்—குவேனி,
திருமணம் நடந்தது.
மறுநாள் விடிந்தது!
நஞ்சு நெஞ்சினன்!
வங்க விசயன்,
தங்க நாட்டில்
பங்கு கேட்டான்.

இளவரசிக்கு உரிய நாட்டைப் பிரிக்கச் சொன்னான்.
குவேனி,

கணவனுக்கு கடன் பட்டாள்!

நாட்டைப் பிரிக்க உடன் பட்டாள்!

ஈழநாடு துண்டானது. தமிழ் இனம் இரண்டானது. அன்று அத்தீவில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மை, சிங்களவர் சிறுபான்மை. விசயன் அஞ்சினன். துணைக்கு வேற்று நாட்டு உதவியைத் தேடினன்.

பாண்டியர்கள் ஒரு காலத்தில் ஈழம் தெற்கே பக்றுளி ஆற்றங்கரையில் ஆட்சி புரிந்தோர். ஈழ நாட்டு ஒளிர் முத்துக்களின் சிறப்பினை அறிந்தோர். அதை விசயனும் அறிந்தான். கொலை, கொள்ளை சிங்களவர்க்கு கை வந்த கலை. குலத்தொழிலில் இறங்கினான். ஈழவரின் நகை மாளிகைகளிலிருந்து முத்துக்களையும், இரத்தினக் கற்களையும் கொள்ளை அடித்தனர். பாண்டிய மன்னர்க்கு அவற்றைப் பரிசாக அனுப்பினர். தூதுவன் அவற்றைப் பாண்டிய மன்னரிடம் சேர்ப்பித்தான். பளபளக்கும் ஈழ முத்துக்களைப் பாண்டியன் பெற்றுக்கொண்டான். சிங்களவர் உறவில் பற்றுக் கொண்டான்.

விசயன் விருப்பத்தை, தூதுவன் விளக்கினான்.
அதாவது...

“ஆண்டு தோறும் ஆயிரம் பொன் மதிப்புள்ள ஒளி முத்துக்களை, சிங்கள மன்னன் அனுப்பி வைப்பான். அதற்கு ஈடாக பாண்டிய மன்னன் ஆயிரம் போர் வீரர்களை சிங்கள அரசின் பாதுகாப்பிற்காக அனுப்பி வைக்க வேண்டும்” என்பதே. சிங்களவர், ஈழத்தமிழர்க்கு எதிரிகள். பாண்டியன் அதை அறிவான். ஆனாலும் ஒளி முத்துக்காக உடன்பட்டான். ஆயிரம் வீரர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

நாடோடிகள் நாடாள பாண்டியன் கரம் தந்தான். தன் இனம் மறந்தான். மேலும் விசயனுடன் ஆடவர்கள் மட்டுமே வந்தனர். அவர்களுக்குப் பெண் துணை வேண்டும் அல்லவா? எனவே 701 சிங்களவர்க்கும் 701 பருவப் பெண்களை 'பாண்டியன் பரிசாக' அனுப்பினான்.

அப்பாவையர்கள் — பாண்டிய மன்னன் மகள் உள்ளிட்ட 'அரச குடும்பப் பெண்கள்' என்பர். அது பொய்யுரை. மாடெரும் பாண்டிய நாட்டின் மாமன்னன்— ஒரு சாதாரண கொள்ளைக் கூட்டத்துத் தலைவனுக்கு, தன் மகளையும், அக் கொள்ளையர்களுக்கு, தன் குடும்பப் பெண்களையும் அனுப்பி வைப்பானா? பின் அப்பைங்கிளிகள் யார்? அவர்களெல்லாம் கோவில்களில் ஆடல், பாடல் நிகழ்ச்சிகள் நடத்துகின்ற, அரண்மனைப் பணிப் பெண்கள்.

பாண்டியன் பரிசோ—அந்த பாவ வித்துக்கள். அதற்கீடாய் பாண்டியன் பெற்றதோ ஈழ நாட்டு முத்துக்கள்.

பாண்டிய மன்னன் அனுப்பிய பணிப் பெண்களில் அழகான பெண்ணை விசயன்தேர்ந்தெடுத்தான். அவளைப் பாண்டிய நாட்டு இளவரசியென மொழிந்தான். அந்த அழகியை மணந்தான். மற்றப் பெண்களை எல்லாம் பாண்டிய நாட்டு அரச குடும்பப் பெண்கள் எனப் பொய்யுரைத்தான். அப்பைங்கிளிகளைத் தன் நண்பர்களுக்கே மணமுடித்தான். பாண்டிய நாட்டு இளவரசியைத் தான் மணந்ததால், தானே ஈழ நாட்டுப் பேரரசன் என்றும், அரசினம் பெண்களை மணந்த தன் தோழர்களெல்லாம் அமைச்சர்கள் என்றும் பறை சாற்றினான்.

இருக்க இடம் கொடுத்து, நாடு கொடுத்து கொள்ளையனைக் கொற்றவனாக்கிய குவேனியை, கும்பிட்டு வணங்க வேண்டிய குவேனியை; முதல் மனைவியை; விசயன் விரட்டினான்—நாடு கடத்தினான், சிங்களவர்—

ஏற்றிவிடும் ஏணியை உதைத்தெறிவர். அதுவே அவர்கள் பண்பாடு என்பதை நிலை நாட்டினர். தமிழ்ப் பெண், “கணவனைப் பிரியாள்” குவேனியைக் கணவனே பிரித்தான். குவேனி, மாணம் இழந்தாள்—மனம் உடைந்தாள். குலம் அழிய—இடம் கொடுத்த குவேனியை நாகர்கள் வெறுத்தனர். தங்களுடன் சேர்த்திட மறுத்தனர். படர்ந்திட மரமில்லா மலர்க் கொடியானாள். கண்ணீரில் மிதந்தாள், கடலிலே விழுந்தாள். மடிந்தாள்! நாகர் குலம் நலிந்தது. நரிக் குலம் உயர்ந்தது! அன்று, சிங்களவர் லாலா நாட்டுக் காட்டு மனிதர்களாய் அரும்பினர். தீவில், புத்தபிக்குகளிடம் பயிற்சி பெற்றனர். நாடாளும் வல்லாண்மை பெற்றனர். ஈழநாடு இரு கூறுகள் ஆயின. தமிழர் ஒற்றுமை பறி போயின.

கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவனாகத் துரத்தப்பட்ட நிலையில் ‘விசயன்’ என்பான் ஈழநாடு வந்தான். அங்கே, அவன் ஒரு அரசியல் கட்சியும் தொடங்காமல், ஊர்வலம், பேரணி ஒன்றும் நடத்தாமல், ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்யாமல், மாநாடு ஏதும் கூட்டாமல், உண்ணா நோன்பும் மேற்கொள்ளாமல், குறைந்தளவு, ஒரு நாட்டு வெடிகுண்டு கூட வெடிக்காமல், பழம்பெரும் ஈழநாட்டு ஒரு பகுதியின் ஆட்சியைப் பிடித்தான். அப்பூர்வீகத் தமிழ் மண்ணில், தன் இனத்தின் பெயரால் ‘சிங்கள ஆட்சி’ என்றும் ‘சிங்கள மொழி’ என்றும், ‘சிங்கள நாடு’ என்றும் நிறுவினான். இவனே, ஈழநாட்டு, சிங்கள ஆட்சியின் நிறுவனன். இதற்குச் சான்றாக 1956-இல் சிங்கள அரசால் வெளியிடப்பட்ட அஞ்சல் தலையில் ‘விசயன் வருகை’ (Arrival of Vijayan) என்ற எழுத்துடன் அவனது உருவமும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழர்களின் ஒற்றுமையின்மையும் வெகுளித்தனமுமே விசயன் வெற்றிக்குக் காரணியாக இருந்தது.

விசயன், சிங்கள இனத்தின் பரம்பரையில் கலப்படம் இல்லாமல் காப்பதிலும் கருத்தாக இருந்துள்ளான்.

156876

அவனது முதல் மனைவி குவேனிக்கும், பாண்டிய நாட்டிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட 2-ஆம் மனைவிக்கும் பிள்ளைப்பேறு ஏற்படாமல் “கருதடுப்பு” முறையை அப்போதே அவன் கையாண்டான். எனவே அவனது மனைவிகள் பிள்ளைப்பேறு இல்லாமலேயே மறைந்தனர். சிங்கபலம் உடைய சிங்களவனும் இயற்கைக்குக் சட்டுப்பட்டவனே. விசயன் மறைந்தான். அரியணையில் அமர வாரிசு இல்லை.

எனவே விசயனின் பிறப்பிடமான வங்சம் சென்றனர். அங்கே, விசயனின் தம்பி சுமிதன் இருந்தான். அவன் ஆட்சி பொறுப்பேற்க மறுத்தான். எனவே சுமிதனின் மகன் ‘பாண்டு வாசுதேவன்’, அவன் மனைவி ‘பாண்டு சுமதி’, ஆகிய இருவரையும் திரிகோண மலைக்கு அழைத்து வந்தனர். அங்கே சிங்களவர் ஆட்சியின் வாரிசாக பாண்டு வாசுதேவனுக்கு முடி சூட்டினர். ‘பொலநருவை’ எனும் ஊரைத் தலைநகராய் ஆக்கினர்.

சிங்களவர் ஆட்சியின் 2ஆவது மன்னன் பாண்டு வாசுதேவன் காலத்திற்குப் பின் அவனது மகன் அபயன், மற்றும் பாண்டு அபயன், முத்துசிவன், தேவனாம் பிரியதீசன், உதயன், மகாசிவன், சூரதீசன் உட்பட ஒன்பது சிங்கள மன்னர்கள் ஆண்டனர்.

கி.மு. 247-இல் தேவனாம் பிரியதீசன் ஆட்சி செய்தான். அவன் பவுத்த மதத்தைப் பரப்புவதில் புரட்சி செய்தான். மன்னன் அசோகனிடம் உதவி கேட்டுத் தூது அனுப்பினான். அன்று, கலிங்கத்தை ஆண்ட அசோகன் கலிங்கத்தை இரத்த பூமியாக்கினான். ஈழநாட்டையும் இரத்த பூமியாக்க விரும்பினான். தங்கை சங்கமித்திரை, மகன் மகேந்திரன்—மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான பவுத்த ஆண் பிக்குகளையும்—பெண் பிக்குணிகளையும் சிங்கள மன்னரிடம் அனுப்பினான். இவர்கள் தங்களுடன் வெள்ளரசு மரக்கிளைகளையும், தந்தப்பல் ஒன்றையும் கொணர்ந்தனர்.

இவர்களைச் சிங்கள மன்னன் தேனனாம் பிரியதீசன் வரவேற்றான்.

சங்கமித்திரை—மகேந்திரன், இருவருடன் வந்த ஆண் பெண் புத்தபிக்குகள், நாடு முழுவதும் சுழன்றனர். சய்வர்களை பவுத்த மதத்திற்கு மாற்றினர். ஒரு இந்து அரசனையும், அனுலா என்ற அவன் மனைவியையும் மதம் மாற்றினர். அரசி அனுலா அய்நூறு பெண்களுடன் புத்த மதத்தில் சேர்ந்தனள். ஒருவன் புத்தனாகிறான் என்றால் ஒரு சய்வன் குறைகிறான். மதமாற்றம்—வெகு வேகம்! பவுத்தம் என்பது ஒரு மதமல்ல. அது ஒரு தத்துவம். அதையும் மதம் ஆக்கினர். புத்த மதத்திற்கு நிலையான கொள்கை கிடையாது.

புத்த மதம் ஈனயானம், மகாயானம் என இரு பிரிவுகளாய் இயங்கின. தமிழர்களை ஒழிப்பதில் அவை இணைந்தன.

சிங்கள பவுத்தர்களின் கொள்கைகள்:

1. தமிழ் இனத்தை அழிப்பது.
2. தமிழ் மொழியை மறைப்பது.
3. சய்வ நெறியைப் புதைப்பது.
4. பவுத்த மதத்தைத் திணிப்பது.
5. தமிழர் பூமியைக் குறைப்பது.
6. அங்கே சிங்களவரைக் குடி வைப்பது.

இந்த ஆறு கட்டளைகளே.

சிங்கள மன்னர்களுக்குப் புத்தபிக்குகள் இந்த ஆறு கட்டளைகளையும் தந்தனர். மன்னர்களும் அந்த ஆணைகளை அன்றாடம் நிறைவேற்றி வந்தனர், தமிழும் சய்வமும் சரிந்தன. சிங்களமும் புத்தமும் உயர்ந்தன.

சரிவுக்கும்—உயர்வுக்கும் ஒரு இடைவிளி

கி.மு. 177 ஆம் ஆண்டு சேனன், குட்டகன் என்ற இரு வணிகர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்தனர். சூரத்தீசன் என்ற 9ஆவது சிங்கள மன்னனைக் கண்டனர். போரில் அவனை வென்றனர். 22 ஆண்டுகள் ஈழத்தை ஆண்டனர். அவர்கள் ஆட்சியின் சிறப்பினை அனுராதபுரத்தில் உள்ள குடிமக்கள் கல் வெட்டு கூறும்.

இவர்களால் விரட்டியடிக்கப்பட்ட சிங்கள மன்னன் சூரத்தீசன், காட்டிலே வாழ்ந்தான். அவனுடைய 2வது மனைவி பருவத்தில் மிதந்தாள்! அவள் தமிழ் மன்னர்களின் பஞ்சணைப் பாவையாய்த் திகழ்ந்தாள். மறத் தமிழ் மன்னர்களை வஞ்சத்தால் வென்றாள். நஞ்சூட்டிக் கொன்றாள். மீண்டும் சிங்களவர் ஆட்சி பூத்தது! தமிழர்கள் வாழ்வு மாய்ந்தது. ஈழத்தில் தமிழர்கள் வதை படுவதைச் சோழப் பேரரசன் கேட்டான். துடித்தான். சோழர்படைத் தளபதி தலைமையில் ஈழம் நோக்கிச் சோழர் படை வந்தது. சிங்கள மன்னர்களை வென்றது. எல்லாளன் ஈழநாட்டின் தலைவன் ஆனான்! ஈழத்தில் தமிழ்ப் பேரரசை நிலைநாட்டினான்.

எல்லாளன் ஈழத்தை வளமாக்கினான்!

சோழர் புகழை நிலை நாட்டினான்.

சோழர் ஆட்சியில்—ஈழமக்களுக்கு இன்பம் பிறந்தது. துன்பம் மறைந்தது! வாணிபம் வளர்ந்தது! வளர்தமிழ் சிறந்தது! அறம் நிமிர்ந்தது! ஆட்சி மணந்தது!

எல்லாளன் வல்லாளன் ஆனான்!

“வான்முட்ட வளமோங்க
நீர் வாழ்த்தும்” புகழ் பெற்றான்.

44-ஆண்டுகள் எல்லாளன் ஆட்சி ஈழத்தில் ஒளிர்ந்தது. சிங்களவர் ஆதிக்கம் மறைந்தது!

தோல்வியுற்ற சிங்களவர் பதுங்கினர்.
புத்தபிக்குகள் பதறினர்!

எல்லாளனை எதிர்த்திட எவர்க்கும் துணிவில்லை.
எவர்க்கும் வலிவில்லை!

வீரச்சோழனை—எல்லாளனை—வீழ்த்திட ஒரு வீரன்
தேவை. சிங்களக் காடையர் தேடினர்.

தேடியும் கிடைக்காததால் வாடினர். ஓரிடம் கூடினர்.
புத்தபிக்குகளில் ஒருவன் ஒரு யுக்தியைக் கூறினன்.

அதாவது:

“ஒரு தமிழ் வீரன் இரத்தத்தை கருவுற்றிருக்கும்
சிங்களப் பெண் வயிற்றில் ஊற்ற வேண்டும். அப்போது
கருவிலேயே சிங்களவன் வீரத்தமிழ் இரத்தம் குடிப்பான்.
அவன் வீரனாகவே பிறப்பான்” என்றான்.

அனைவரும் அதை ஒப்பினர்.

கர்வந்திசன் முடியிழந்த சிங்களத் தலைவன். அடர்
காட்டில் அவன் வாழ்ந்தான்.

விகாரமகாதேவி—அவனது 2வது மனைவி கர்ப்பிணி,
அவள் புத்தபிக்குவின் மைத்துணி. நாவலந்தீவின்
நச்சுக்கனி. அவள் சூதினர்க்குத் துணையானாள்.

வீரத்தமிழ் இரத்தம் கொண்டு வரும் பொறுப்பினை
'வேலுச்சமணன்' என்ற சிங்களவன் ஏற்றான். அவன் மாறு
வேடத்தில் அனுராதபுரம் சென்றான். குதிரைக் கொட்டடி
யில் நுழைந்தான். குதிரையைத் திருடிக் கொண்டு ஓடி
னான். குதிரைவீரன் மற்றொரு குதிரையில் அவனைத்
துரத்தினான். போர் வீரன் புரவி, புயலாய்ப் பறந்தது!

முன்னர் ஓடிய வேலுச்சமணன், கடம்ப நதிக்கரைத்
தடத்தில், வாலியைக் கொன்ற இராமன் போல் ஒரு

மரத்தில் மறைந்திருந்தான். வீரன், புரவி அம்மரத்தைத் தாண்டும் போது அவன் கழுத்திற்கு நேராக வேலுச்சமணன் வாளை நீட்டினான். வீரன் தலை துண்டானது. குருதிக் குளமானது. வேண்டிய இரத்தத்தை அள்ளினான். வேலுச்சமணன் ஓடினான். விகார மகாதேவியின் வாயில் ஊற்றினான். அவள் வயிற்றில் குருத்தாய் இருந்த காமினு தமிழ் வீரன் குருதியைக் குடித்தான்.

கி. மு. 161இல் காமினு பிறந்தான். கயவனாய் வளர்ந்தான். 'துட்ட காமினு' என்ற பெயரினில் திரிந்தான். துட்ட காமினு ஒருநாள் கால் முடக்கிப் படுத்திருந்தானாம். அவள் தாய் "மகனே! கால் நீட்டிப் படுக்காமல் ஏன், கால்களை மடக்கிக் கொண்டு படுத்திருக்கிறாய் என்று கேட்டாளாம்.

அதற்கு துட்ட காமினு, "தாயே! வடக்கேயும் கிழக்கேயும் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். நான் எப்படிக்கால்களை நீட்ட முடியும். அவர்களை எல்லாம் ஒழித்தால்தான் நான் கால்களை நீட்ட முடியும்" என்றானாம்.

பிஞ்சிலேயே நஞ்சானான். "தமிழ் இனத்தின் வேர் அறுப்பேன்" இதுவே அவனது போர் முழக்கம்.

புல்லர்களைத் திரட்டினான்! போர்ப்படை உருவாக்கினான். "தமிழ்ரெல்லாம் சாகவேண்டும். சிங்களர் மட்டும் வாழவேண்டும்" அதுவே அவனது மந்திரம். அதற்காக அவன் கையாண்ட தந்திரம்.

கொலைப்படை, கொள்ளைப்படை எனப் பல பிரிவுகளாய்ப் படைகளை அமைத்தான்.

தானியக் கூடங்கள் மறைந்தன.

ஆயுதக் கூடங்கள் நிறைந்தன.

ஆள் ஒன்றுக்கு, வாள் ஒன்று வழங்கினான்.

“உங்கள் கையில் உள்ள வாள்! அதன் கூர் மழுங்கும் வரை தமிழர்களை வெட்டுங்கள்” என்று முழங்கினான்.

“சாகாதவர்களை அள்ளுங்கள் — இந்துமாக்கடலில் தள்ளுங்கள்—அங்கேதான் அவர்கள் மூதாதையர் வாழ்ந்த இலெமுரியாக் கண்டம் கிடக்கிறது. அங்கேயே இவர்களும் போய்ச் சேரட்டும்” என்றானாம்.

சிங்கள கொள்ளைக் கூட்டம்

“கக்கக்கா” என்று கனைத்தது!

‘கொல்வோம்! கொல்வோம்! தமிழர்களைக் கொல்வோம்’ என்று குரைத்தது.

குடித்தனர்! குதித்தனர்! வாள் எடுத்தனர்!
தமிழன் தலை தேடி விரைந்தனர்!

வெறி நாய்களென வீதிகளில் அலைந்தனர்!
கண்படும் தமிழர்களைக் கண்ட துண்டமாக்கினர்!

வளர் தமிழர் வயிற்றிலே, வாள் பாய
மூங்கிலெனச் சாய்ந்தனர்!

வீதியெல்லாம் தமிழ்ப் பிணங்கள் கிடந்தன!
அவை மிதிபட்டு—மிதிபட்டுப் புதைந்தன.

தமிழர்கள் எழுப்பிய ஓலம்!

அதை எதிரொலித்தது வானம்!

மவுனம் கொண்டது ஞாலம்!

விதி என்றது வேதம்!

விழி என்றது ஞானம்!

தமிழ் இனமோ அன்று ஊனம்!

புத்த துறவிகள்—அவர்கள்

துட்டப் பிறவிகள்.

துட்ட காமினுக்குத் தோள் கொடுத்தனர்.

தூண்டிவிட்டு வால் பிடித்தனர்.

தமிழ் இனத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும்

விபீடணர்களும் தோன்றினர்!

அவர்கள் துட்ட காமினுவைத் தொழுதனர்.

காலில் விழுந்தோர்க்குப் பழச்சாரும் — நறுந்தேனும்
சிங்களர் வழங்கினர்.

பாவிகள் பருகினர்! காட்டிக் கொடுக்கும் 'யூதாசாய்'
மாறினர்.

துட்ட காமினு பெரும்படை திரட்டினான்!

“முன்னேறிப் பாய்ச்சல்” என்ற முனைப்பான போரில்
முப்பது தமிழ்க் குறுநில மன்னர்களை வீழ்த்தினான்.

“தித்தம்பன்” என்ற தமிழ் மன்னன் எரிமலை பாய்
எதிர் நின்றான். அம் மன்னனை, நெருங்க முடியவில்லை.
எனவே தித்தம்பனுடன் போர் நிறுத்த உடன்பாடு
என்றனர். அம் மன்னனை ஒழித்திட மறுவழி கண்டனர்.

துட்ட காமினியைப் பெற்றவள் படித்துறையாய்
வாழ்ந்தவள். புத்த பிக்குகளுக்குத் தனை ஈந்தவள்.
அவள் தித்தம்பனின் அந்தப்புரம் சென்றாள். மன்னன்
படுக்கை அறையில் மணந்தாள்.

மஞ்சத்தில் மன்னனைக் கிடத்தினள்.
நஞ்சூட்டி மன்னனைக் கொன்றாள்!
நற்றமிழ் ஆட்சியை வீழ்த்தினள்.

மற்றொரு மன்னன், அவன் மகிள நகர மன்னன்.
அவனும் போருக்கு வாளாய் நின்றான்.

அம் மன்னனிடமும் அழகான சிங்களப் பெண்ணை
அனுப்பினர்.

சிங்களச்சி அழகில் தமிழ் மன்னன் சொக்கினான்.

அவள் பிடியில் சிக்கினான்!

முடிவு தமிழ் மன்னன் — அழிவு! குடிதழீ இக்
கோலோச்சிய மன்னர்களை வீழ்த்தினர். அம்மன்னர் தம்
படைகளை சிங்களவர் படையுடன் சேர்ந்தனர். மது—

மங்கையால் அவர்களை மயக்கினர். தமிழ் மக்கள் மேல் அவர்களை ஏவினர்.

துட்ட காமினுவின் படை பெரும்படையானது.
 தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளில் பாய்ந்தது.
 ஒரு கையில் வாள்! மறு கையில் வேல்!
 ஈட்டிகளை ஒங்கிக் கொண்டே ஓடுவர்.
 எதிர்ப்படும் தமிழர்களைக் குத்துவர்—பின் ஓடுவர்!

பின்னால் வருகின்ற படையினர் — குற்றுயிராய்க்
 கிடக்கும் தமிழர்களின் தலைகளைச் சீவுவர்.

இக் கொலைப் படையினர் தமிழர்களின் தலைகளை
 வெட்டிச் செல்லும் வேகத்தில் தவறுதலாக எதிர்ப்படும்
 சிங்களவர்களின் தலைகளையும் வெட்டி விட்டனர்! துட்ட
 காமினுக்குச் செய்தி எட்டியது. உடன் சிங்களவர்களை
 எல்லாம் செந்நிறக் கவசம் அணியச் சொன்னான். அதுவே
 'சிங்களவர்கள்' என்பதற்கு அடையாளம்.

“செந்நிறக் கவசம் அணிந்தோரை வெட்டவேண்டாம்.
 செந்நிறக் கவசம் அணியாதவர்கள் எல்லாம் தமிழர்கள்.
 அவர்களை வெட்டவேண்டும்” இது துட்ட காமினுவின்
 கட்டளை.

அவ்வாறே, தமிழ் இனம் சார்ந்த ஆண், பெண்,
 வயோதிகர், குழந்தைகள் அனைவரும் வெட்டிக் குவிக்கப்
 பட்டனர்.

ஈழ மண்ணில் கால் வைக்க இடமில்லை. ஆம்!
 மண்ணெல்லாம் தமிழ்ப் பிணங்கள்.

தமிழ் ஈழத்தில் தண்ணீர்த் தடாகங்கள் ஏரானம்.
 ஆனால் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை.

ஓடுகின்ற ஆறுகளும், தேங்கும் குளங்களும் தமிழன்
 இரத்தத்தால் நிரம்பின, நிரம்பி வழிந்தன.

மாணிக்கக் கங்கையில் தமிழர்
இரத்தம் தண்ணீர் ஆனது!

உயிர் தப்பிய தமிழ் மக்களும், மன்னர்களும் விசி நகரக் கோட்டையை அடைந்தனர். யாழ்குடா நாடு வெற்றிடமானது. மக்களெல்லாம் கோட்டை நோக்கி ஓடினர். இறுக உள் அடங்கினர். கோட்டைக் கதவை முடினர்.

இராவணன் கோட்டை

விசி நகரக் கோட்டை இராவணன் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. விண்முட்டும் சுவர்கள் நாற்புறமும், அவை கருங்கற்களால் ஆனவை. அடித்தளம் பாறை. நான்கு கோட்டை வாயில்கள். அவை இரும்பால் ஆனவை. கோட்டையைச் சுற்றி ஆழ் அகழிகள். அந்தக் கோட்டையை உடைக்கக்கூடிய சக்தி உலகில் இல்லை. அன்று இராவணப் போர், கோட்டைக்கு வெளியேதான் நடந்தது. கோட்டைக்குள் எவரும் நுழையவில்லை. நுழைய முடியாது. இராவணன் வெற்றியை இழந்த இடம் இக்கோட்டையின் வெளிப்புறமே.

விசி நகரக் கோட்டைக்குள் தமிழ்க்குடி மக்கள் இருப்பதைத் துட்டகாமினு அறிந்தான். எட்டப்பர்களை அழைத்தான். கோட்டையை உடைக்கும் வழிகளைக் கேட்டான். தமிழ் மல்லர்களெல்லாம் விலைக்கு வாங்கப் பட்டனர். எல்லாளன் படையில் 'திமிலன்' என்றொரு மாமல்லன், அவனை 'மன்னன்' ஆக்குவதாக வாக்களித்து காமினு தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டான்.

திமிலன் துணை கொண்டு, எல்லாளன் யானைப் படையிலிருந்த மிக பலம் பொருந்திய 'கந்துலன்' எனும் யானையைச் சிங்களவர் கடத்திக்கொண்டு வந்தனர்.

எல்லா சக்திகளையும் ஒன்று திரட்டினார். இராவணனின் கோட்டையைத் தகர்த்தனர். கோட்டைக் கதவு திறந்தது. சிங்களப்படை நுழைந்தது. உள்ளே இருந்த தமிழர்களை, கண்களை மூடிக்கொண்டு வெட்டியது.

வண்டிச் சக்கரங்களை அப்பாவித் தமிழர்கள் மேல் உருட்டி விட்டனர். பனை மரங்களை வெட்டித் தமிழர்களின் மேல் போட்டனர்.

சிங்களவர்களின் கைகளிலிருந்த குண்டுசி கூட கொலைவாளாய் மாறியது.

சிறு குழந்தைகள் குதிரைகளின் கால்களில் மிதிபட்டு நைந்தன.

பார்க்கும் இடமெல்லாம் தமிழர்தம் சதைகள் இரத்தத்தில் மிதந்தன.

கோட்டை முழுவதும் இரத்தக் கோலங்கள். வானத்தில் வட்டமிடும் கழுகுகள் இறங்கின. பிணங்களைத் தின்றன. ஆனாலும் தீரவில்லை. வெளிநாட்டு கழுகுகளுக்கெல்லாம் 'விருந்துண்ண வாருங்கள்' என அவைகள் அழைப்பு விடுத்தன.

அன்று மின்சாரம் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை. மின்சாரம் இருந்திருந்தால் மின்சாரச் சூளையில் தமிழ்ப் பிணங்களை எரித்திருப்பார். நாடெங்கும் பிணநாற்றம்! நரிகளுக்கோ கொண்டாட்டம்!

எஞ்சியிருந்த 'சோழவேள்' எல்லாளனையும் "ஓத்தைக்கு ஓத்தை சண்டைக்கு வா" என அழைத்தனர். மாயப்போரில் எல்லாளனை மாய்த்தனர். அழகு மிகுந்த அநுராதபுரத்திலிருந்த 'குலாந்தவாபி' என்ற குளம், தமிழ்ப்படை சிந்திய இரத்தத்தால் நிரம்பியது. துட்டகாமினுவின் வெறிச் செயலால், ஈழத்தில் தமிழ் இனம் அழிவதை, சோழமன்னன் 'பல்லுகன்' அறிந்தான். உடன்

ஆறாயிரம் போர் வீரர்களுடன் மாதோட்டம் துறைமுகம் அடைந்தான். அதற்குள் எல்லாளன் இறந்தான். (கி.மு. 101) சோழப்படையுடன் போரிட வல்லாறு நெஞ்சினன் அஞ்சினன்.

துட்டகாமினு, சோழ மன்னனுடன் நட்புறவு உடன்—படிக்கை கொண்டனன். பகைவர் என்றாலும் பண்பில்லாத தீயோரை, சூதறியாச் சோழர்கள் நம்பினர். சிரித்துப் பொழுதுபோக்கி உறங்கினர். சிங்களப் படையினர் உடன்படிக்கையை மீறினர். நள்ளிரவில் திடீரெனத் தாக்கினர். சோழர் படையை மாய்த்தனர்.

ஈழத்தீவில் தமிழர்கள் பெரும்பகுதி அழிந்தனர். சிங்களவர் பெரும்பான்மை ஆயினர். துட்டகாமினுவின் பாதம்பட்ட இடமெல்லாம் சிங்கள ஆட்சியில் அடங்கின. சிங்களப் பேரின வாதம் அன்றே தொடங்கின. சிங்களப் பேரரசின் மாமன்னனாகத் துட்டகாமினு கி.மு. 101-இல் முடிசூட்டிக் கொண்டான். வந்தேறிகள் வெற்றி வெறியில் ஆடினர்! பாடினர்! துட்டகாமினு “தமிழர் களைக் கொன்றவன்” என்று கூவினர். (A Killen of Tamilians).

காமினு, அரியணை ஏறியதும் சய்வர்களை வாட்டினான். புத்தர்களை உயர்த்தினான். இந்து கோயில்கள் இடிக்கப்பட்டன. புத்தர் விகாரைகள் எழுப்பப்பட்டன. தாது கோபுரங்கள் போன்ற புத்த கோபுரங்கள் ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் என ஆங்காங்கே அரும்பின.

நாடெங்கும் புத்தமடங்கள் எழும்பின.

புத்தபிக்குகளுக்கு பொன்னையும், பொருளையும் வழங்கினான். சிங்களர்க்குப் பள்ளிகளைக் கட்டினான்.

சிங்கள மொழியினைப் பரப்பினான்.

அநுராதபுரத்தை புத்தரின் திருப்பயண இறையிடம் ஆக்கினான். (யாத்திரிக தலம்.)

இவனே சிங்கள இனத்தின் ‘செங்கிஸ்கான்! கி.மு. 77-ல் துட்டசாமீனு இறந்தான். துட்டசாமீனு மறைவுக்குப் பின்னர் அனெது வரிசையில் வட்டகாமினு என்பான் ஈழநாட்டை ஆண்டான். மீதம் இருந்த தமிழர்களையும் அழிப்பதில் அவன் முனைந்தான்.

தமிழ் ஈழ நாட்டில் புதுத்திருப்பம்

துட்டகாமினுவும் வட்ட காமினுவும்—ஈழத்தமிழர் களைக் கொன்று குவித்த செய்திசளும் எல்லாளன், பல்லுகன் ஆகிய சோழர்சூல தளபதிகளை வஞ்சத்தால் கொன்ற செய்திகளும் சோழ நாட்டை எட்டின. சோழர் கள் துடித்தனர். கொதித்தனர்.

கி.மு. 29-இல் ஏழு சோழ வீரர்கள், படை எடுத்தனர். வட்ட காமினுவுடன் போர் தொடுத்தனர். சிங்களவர் படையைக் களத்தில் வீழ்த்தினர். சிங்கள மன்னனை நாட்டைவிட்டு ஓட்டினர். எழுவரும் இணைந்தே ஈழத்தை ஆண்டனர். தமிழ்க் கொடியை நாட்டினர். கி.மு. 17-வரை ஏழு மன்னரும் ஈழத்தில் எழில் ஆட்சி நடத்தினர். ‘திருக்கேதீஸ்வரம்’ என்ற சய்வத்தலம் சிறந்தது. சிவன் கோவில் அங்கு எழுந்தது.

இக்காலத்தே, கிரேக்கப் புவிவியல் “அறிஞர் தாலமி” புகழ்பெற்ற உலகப் படம் ஒன்றை வரைந்தார். அப் படத்தில் தமிழ் ஈழம் உள்ளது. ஈழத்தீவு “சாலிக்கே” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அப்படத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள ஊர்ப்பெயர்கள் அனைத்தும் தமிழ்ப் பெயர்களாகவே உள்ளன. நாட்டின் பல பகுதிகளில் சிவாலயங்கள் உள்ளதையும் அப்படத்தில் காட்டியுள்ளார்.

ஆட்சியை இழந்த சிங்களவர் ஆத்திரம் கொண்டனர்; ஆங்காங்கே கூடினர். ஆலோசனை நடத்தினர். சதாசீசன்—சிங்களவன். அவன் மனைவி அனுலா அழகால் ஆடவரை ஈர்க்கும் அற்புத சிங்களச்சி.

இந்த எழில் பாவையை—ஏழு தமிழ் மன்னர்களிடமும் ஒவ்வொரு நாள் தவணை வைத்து அனுப்பினார். எழுவருக்கும் ஒருவளே ஈடு கொடுத்தாள்! எழுவரையும் ஏழு திசையில் பிரித்து வைத்தாள். ஒவ்வொருவரையும் அவரவர் படுக்கை அறையில் நிரந்தரமாகப் படுக்க வைத்தாள். தமிழர் ஆட்சியைக் கவிழ்த்தாள். அவள் கணவன் சதாசீசனை சிங்கள மன்னன் ஆக்கினாள். எழுவரைக் கொன்ற அனுலா எட்டாவதாகத் தன் கணவனையே நஞ்சூட்டிக் கொன்றாள்.

கி.மு. 17இல் 'அனுலா' சிங்கள அரசியாக முடிசூட்டிக் கொண்டாள். இவளே சிங்கள அரசின் முதல் பெண் அரசி!

நஞ்சூட்டி ஆண்களைக் கொல்வது "அனுலா"வுக்கு கைவந்த கலை.

இவளுக்குப் பின் வந்தவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் நஞ்சூட்டிக் கொன்றே ஆட்சிக்கு வந்தனர். ஆனாலும் அவர்களெல்லாம், சிங்களப் பேரின வாதத்தைப் பெருக்கி தமிழ் இனத்தை அழிப்பதைப் பொதுக் கொள்கையாகக் கொண்டனர்.

கி. பி. பிறந்தது! சோழர் ஆட்சி மலர்ந்தது!

ஈழநாட்டில் எஞ்சியிருந்த பாண்டியர்களும் பட்டுப் போயினர். மதுரைப் பாண்டிய மன்னர்களும் ஈழநாட்டு நிகழ்வுகளில் எட்டிப் போயினர். சோழரே, ஈழவருடன் ஒட்டி வந்தனர்.

கி.பி. 101இல் சோழ இளவரசன் யாழ்குடா நாட்டில் கால் வைத்தான்.

சோழர், ஈழநாட்டினர் உறவு தொடங்கியது. என்றும் அது தொடர்ந்தது.

வரலாற்றில் தமிழ் ஈழம்!

கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் கரிகால் சோழன். சோழப் பேரரசின் மாமன்னராய் விளங்கினான். ஈழமண்ணில், வந்தேறிச் சிங்களவர்களால் பூர்வீகத் தமிழ்க் குடிமக்கள் அடைகின்ற துன்பங்களைக் கேட்டறிந்தான். சிங்களவர் எதிர்ப்பை எல்லாளன் தொடங்கினான். கரிகாலன் தொடர்ந்தான்.

ஈழ மக்கள் துயர் கேட்டான். துடிதுடித்தான்!

படை எடுத்தான்! சிங்கள நரிசளுக்குச் செம்மையாய் அடி கொடுத்தான்.

புலிப்படை வென்றது. நரிப்படை வீழ்ந்தது.

அய்நூறு ஆண்டுகளாய் ஈழத் தமிழர்களை அழித்து வரும் சிங்களவர்களைக் கரிகாலன் சிறை பிடித்தான். பன்னீராயிரம் சிங்களவர்களைப் படகில் ஏற்றினான். தமிழகத்தில் இறக்கினான். காவிரிக் கரையில் நிறுத்தினான். மண் மூட்டைகளைச் சிங்களவர் தலைகளில் தூக்கச் செய்தான்.

காவிரி ஆற்றில் நீள்கரை அமைத்தான். கற்களையும் சிங்களவர் தலையில் சுமத்தினான். கல்லணையைக் கட்டினான்.

கார்வண்ணக் கரிகாலன் பிறக்காமல் இருந்திருந்தால், காவிரியாள் மண்ணிற்குள் மறைந்திருப்பாள்.

கரிகாலன் நினைத்திருந்தால் பிடிபட்ட சிங்களக் கைதிகளை வதைத்திருக்கலாம், சோழ மண்ணில் புதைத்திருக்கலாம். ஆனால் கரிகாலன் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டான். காவிரி கல்லணைத் திட்டம் நிறைவேறியதும் சிங்களக் கைதிகளுக்கெல்லாம் பொது மன்னிப்பு வழங்கினான். அவர்களை எல்லாம் சிங்கள மன்னன் கசபாகுவிடம் ஒப்படைத்தான்.

கரிகாலன் படை எடுப்பால், சிங்களவர் கோழிக் குஞ்சுகளாய் குறுகிப் போயினர். வட இந்தியாவை

ஆண்ட சமுத்திர குப்தன் உதவியை நாடினர். வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த இனம் அல்லவா சிங்கள இனம்! எனவே சமுத்திர குப்தனின் படை கி.பி. 355இல் ஈழம் வந்தது. சிங்களவர்க்கு நாட்டைப் பிடித்துத் தந்தது. புத்தர்களின் நாட்டாண்மை தொடர்ந்தது. திரிகோண மலை சிவன் கோயில் அழிந்தது.

5ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் சய்வர்கள் மறு மலர்ச்சி கண்டனர்' அப்பர், சுந்தரர், திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகிய சமயக்குரவர்கள் தோன்றினர். தமிழ் மொழி மூலம் சய்வத்திற்குப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டினர்.

இவர்களது தேவாரப் பாடல்களில் ஈழத் திருத்தவங்களையும் பாடினர். தமிழும் சய்வமும் இணைந்தன.

தமிழ் ஈழத்திலும் அதன் தாக்கம் வெளிப்பட்டன. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் ஈழம் சென்றனர். ஞானம் வழங்கினர். சய்வம் வளர்ந்தது. புத்தம் சரிந்தது. கி.பி. 436இல் சோழ இளவரசன் குளக்கோட்டன், சிவனை வழிபட திருக்கோணமலை வந்தான். அங்கே சிவன் கோவில் பாழடைந்து கிடப்பதைக் கண்டான். கோயிலைப் புதுப்பிக்க பெருந்தொகை தந்தான். சிவன் கோயில் புதுப்பொலிவு பெற்றது. குறை அற்றது. கதிர்காம முருகன், பொற்கோலம் பூண்டான்.

ஈழநாட்டு ஈசுவரர்கள் அய்வர்.

1. நகுலேஸ்வரர் [கிரிமலை—நகுலேஸ்வரம்]
2. திருக்கேதீஸ்வரர் [திருக்கேதீஸ்வரம்]
3. திருக்கோணேஸ்வரர் [திருகோணமலை]
4. முன்னேஸ்வரர் [சிலாபம்]
5. மாமாங்கேஸ்வரர் [மட்டக் களப்பு]

அய்ந்து ஈசுவரர்களும், சோழ மன்னர்களால் பொலிவு பெற்றனர். அத்திருக் கோவில்களெல்லாம் புதுப்பிக்கப் பெற்றன.

இந்தக் கால கட்டத்தில், இந்திய மண்ணிலிருந்து புத்தபிக்குகளெல்லாம் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். இந்திய மண்ணில் எள்முனை இடம் கூட அவர்களுக்கு இல்லை. ஆரியரால் புத்தர்கட்குத் தொல்லை. எனவே கடந்தனர் தமிழ் நாட்டு எல்லை. ஈழநாடு வந்தனர்.

சிங்களக் கொடுங்கோல் ஆட்சிக்குத் துணை நின்றனர். தமிழ் இன அழிவு தொடர்ந்தது. சோழர் படை எழுந்தது; ஈழம் நோக்கிப் பறந்தது. சிங்கள நரிகளை அடக்கியது. அதன் வாலை ஓட்ட நறுக்கியது. இவ்வாறு ஈழத் தமிழர்கள் இன்னலுற்ற போதெல்லாம் சோழர்கள் துணை நின்றனர். துயர் துடைத்தனர். இதனால் சினம் கொண்டனர் சிங்களவர். தமிழகத்தில் சோழருக்கும், பாண்டியர்க்கும் போர் நடந்தது.

அநுராதபுரத்திலிருந்து சிங்களர்படை, பாண்டியர்க்கு உதவிட வந்தது. சோழர் படையை எதிர்த்து நின்றது. இரு படைகளும் சோழரிடம் தோற்றன. பாண்டிய மன்னன் மானவர்மன் தன் மணிமுடி, தங்க அரியணை, இரண்டையும் அநுராதபுர மன்னன் உதயனிடம் அடைக்கலமாக ஒப்படைத்தான். கி.பி. 907-இல் பராந்தகச் சோழன், சிங்களவர்மேல், படை எடுத்தான். பாண்டியனின் மணிமுடி, அரியணை ஆகியவற்றை மீட்டான். ஈழத் தமிழரைக் காத்தான்.

கி.பி. 935—இல் சோழன் மூன்றாம் உதயன் என்பானும், கி.பி. 960-ல் சுந்தரச் சோழனும் ஈழத் தமிழரைக் காத்தனர். சிங்கள அரவத்தை ஓட்டினர், அநுராத புரத்தைக் கைப்பற்றினர்.

ஈழ நாட்டில் சோழர் ஆட்சி உயர்ந்தது

கி.பி. 960-இல் இராச இராச சோழன், சோழப் பேரரசின் மன்னன் ஆனான். “தமிழ் ஈழம்” சோழ மண்டலத்தின் அங்கம். மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என அதற்குப் பெயர். “பொல நறுவை” அதன் தலைநகர். தஞ்சையில் கோபுரச் சிறப்புடைய சிவன் கோவில் எழுப்பினான். அது போன்றே மற்றொரு சிவன் கோவிலை பொலநறுவையில் அழகுற எழுப்பினான். இரு நாடுகளிலும் தமிழ் ஓங்கச் செய்தான்.

கி.பி. 1055-இல் இராசேந்திரச் சோழன் நாவலந்தீவின் தென்பகுதி வரை சென்றான். தீவின் தென் எல்லை “தேவேந்திர முனை” வரை வென்றான். தமிழ் ஈழம் முழுவதையும் சோழர் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்தான்.

கி.பி. 1066-இல் வீர ராசேந்திரன் ஈழத் தமிழர்க்கு உதவினான்.

கி.பி. 1070-இல் 2-ஆம் இராசேந்திரன் ஈழத்தை ஆண்டான்.

கி.பி. 1073-இல் தோல்வியால் துவண்டு கிடந்த சிங்கள மன்னன் விசயபாகு, கலிங்க நாட்டு இளவரசியை மணந்தான். கலிங்க மன்னனிடம் போர் உதவி பெற்றான். ஈழத்தில் சில பகுதிகளை வென்றான். சிங்கள ஆட்சியைத் தொடர்ந்தான்.

அம்மன்னன் வரிசையில் வந்த 2-ஆம் விசய பாகுவை அவன் எதிரிகள் கொன்றனர். அவனுக்கு வாரிசு இல்லை. மீண்டும் வங்க நாடு சென்றனர். விசயன் பரம்பரையைத் தேடினர். கலிங்க நாட்டில் படைத் தலைவனாக இருந்த “நிசங்க மல்லன்,” தானே விசயன் பரம்பரை என்றான். சிங்களவர்க்கு மன்னன் ஆனான்! (கி.பி. 1187)

சோழ மன்னன் குலோத்துங்கன் காலத்தில், சோழப் பேரரசின் எல்லை சுருங்கியது. ஈழ நாட்டில் சிங்கள அரசின் எல்லை நீண்டது.

கி.பி. 1209-இல் “பராக்கிரம பாகு” சிங்கள மன்னன் ஆனான். அவனது மனைவி ‘வீலாவதி’, கணவனை நஞ்சூட்டிக் கொன்றாள். சிங்கள அரியணையில் அமர்ந்தாள். இவளே சிங்களவர் ஆட்சியில் 2 ஆவது பெண் அரசி.

இப்பெண்ணரசி சிங்கள மொழிக்கு முழுமையான எழுத்து வடிவம் கொடுக்க வல்லுனர்களை அமர்த்தினாள். சிங்கள ஆட்சியை விரிவு படுத்த கலிங்க மன்னனை நாடினாள். (மாகன்) அம்மன்னனுடன் கூடினாள். சோழர் ஆட்சியை வீழ்த்தினாள். கலிங்க மன்னன், சிங்கள நாட்டிற்கும் மன்னன் ஆனான். (கி.பி. 1215)

அன்று முதல் ‘தமிழ் ஈழம்’ வெளி நாட்டாரின் கழுகுப் பார்வையில் விழுந்தது. 1255-இல் சாவக அரசன் சந்திரபானு ஈழம் வென்றான். 1262-வரை ஆண்டான்.

13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், சிங்களப்புத்தர் களும்—சீன நாட்டுப் புத்தர்களும் தொடர்பு கொண்டனர். சீனர்கள் ஈழ நாட்டின் மேல் முரட்டுத் தனமாகப் போர்க் கொண்டனர். தென் ஈழத்தை வென்றனர். 30 ஆண்டுகள் ஆண்டனர். பின் சிங்களவர்களிடம் நாட்டைத் தந்தனர். சீனர்கள் கடல் கடந்து சென்றனர்.

ஈழத்தில் சோழர் ஆட்சி நிறைவு!

தமிழ் ஈழத்தைக் கைப்பற்றி நிரந்தரமாக ஆளும் நோக்கம் சோழ வேந்தர்களிடம் இல்லை. சிங்களவரின் வல்லாண்மையிலிருந்து ஈழத் தமிழர்களைப் பாதுகாக்கவே சோழர் படை எடுப்புகள் நிழ்ந்தன.

சோழர் அரண்மனைகள் மகாவலி ஆற்றங்கரையில் எழில் காட்சி தந்தன. அன்று, தமிழர் வழிபாட்டிற் கெனச் சிவாலயங்கள் பல எழுந்தன. ஈழத்திலிருந்த சிவத்தலங்கள் அனைத்தும் திருத்தி அமைக்கப்பட்டன. அரசு மாளிகைகள் — அடுக்கு மாளிகைகள்—அவற்றில் காட்சி தந்த அழகிய சிற்ப வேலைகள், ஆகியவற்றை உகைனர் கண்டு மகிழ்ந்தனர். சோழர்-தம் ஒப்பற்ற ஆட்சி முறை, நிர்வாகம்—தமிழீழத்திலும் நிலவின.

சோழ நாட்டில் ஊர்கள் தோறும் 'குட ஓலை' மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஊராட்சிக் குழுக்கள், வேளாண்மைக் குழுக்கள் விளங்கின. அதே முறை ஈழ நாட்டிலும் இருந்தன.

சோழர் வேளாண்மைக் குழுக்களை 'சித்திர மேழி' என அழைத்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் 'சித்திர மேழி' எனும் விவசாயச் சிற்றூரே உள்ளது.

சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் ஈழ நாட்டு மாப்பிள்ளைக்கு தமிழ் நாட்டுப் பெண்ணையும், தமிழ் நாட்டு மாப்பிள்ளைக்கு ஈழநாட்டுப் பெண்ணையும் மணம் செய்து வைத்தனர். இப்படி சோழர்களும், ஈழவர்களும் உறவால் இணைந்தனர்.

சோழர்கள் புத்தமதத்தை வெறுக்க வில்லை. புத்தர்களைப் பகைக்க வில்லை.

புத்த மடாலயங்களைச் சிதைக்கவில்லை. ஆனால் அத்தகைய பெருந்தன்மை சிங்களவரிடம் கொஞ்சமும் இல்லை.

ஈழம், சோழர்கள் கையிலிருந்து சிங்களவர்கைக்கு வந்த போது சிவாலயங்கள் சிதைக்கப்பட்டன.

சோழர்கள் நிர்மாணித்த அழகிய கலைச் செல்வங்கள் புதைக்கப்பட்டன.

வரலாற்றில் தமிழ் ஈழம்!

சோழர் கட்டிய கட்டடங்களெல்லாம் புத்தன் கோவில் களாகவும் புத்த மடாலயங்களாகவும் மாற்றப்பட்டன. சிவனொளி பாத மலையில் செங்கட்டிகளால் ஆன பல புத்த சிலைகள் நிறுத்தப்பட்டன.

சிங்கள இனத்தவரிடம், தமிழ் இனத்தின் மீது வெறுப்புணர்வையும், பகை உணர்வையும், புத்தர்கள் புகுத்தினர்

யாழ்ப்பாணம்!-யாழ் குடா!

யாழ்குடா நாடு! பழம் பெயர் நாகத்தீபம்! இதற்கு 'மணற்றி' என்று மற்றொரு பெயர். இது, வெள்ள ஊழிகளில் தப்பிய தீபகற்பம். இதன் வட எல்லை கீரிமலை, கடல் அலை கீரிமலையில் மோதும்! அதன் எதிரொளி யாழ் இசையாய்க் கூடும்! எனவே அம்மண், 'யாழ் குடா' என வழங்கப்படும்.

ஆணைக் கோட்டை, வட்டுக்கோட்டை, காங்கேயன் துறை, மானிப்பாய், கோப்பாய், உடுப்பட்டி, பருத்தித் துறை, சாவகச் சேரி, நல்லூர், கிளி நொச்சி, முல்லைத்தீவு, வவனியா, மன்னார் ஆகிய பகுதிகள் யாழ் குடா நாட்டின் அங்கம். இதன் பரப்பளவு சுமார் 8687 ச.கல் ஆகும். இதன் வெப்ப நிலை 25°—28° செல்சியசு ஆகும்.

யாழ்குடா! மண்வளம் செறிந்தது! விளைநிலம் பரந்தது! கனிவளம் உயர்ந்தது! சுண்ணாம்புக் கற்கள், படிவங்கள் படிந்திருக்கும். சுண்ணாம்புப் பாறைகளை நீர் அரித்துச் செல்லும். அப்பொழுது சுண்ணாம்பு கரையும்-பள்ளங்கள் தோன்றும். அதில் நீர் தங்கும். குளங்களில் நீர் சுரக்கும். வளம் கொழிக்கும்!

தென்னை வளரும்; பனை உயரும், வெங்காயம், தக்காளி—வேண்டிய மட்டும் கிடைக்கும். சுருங்கச் சொல்லின் யாழ்குடா, ஈழ நாட்டின் செல்வக் களஞ்சியம்!

யாழ்குடாத் தமிழர்கள், தீவின் தென் கோடியைச் சேரார். வடக்கிலும், கிழக்கிலுமே வாழ்வார்! தாங்கள் பழங்குடித் தமிழர்களின் வழிவந்தோர் என்பார்! தமிழே பேசுவர், இயற்கையைத் தொழுவர். இவர்கள் போர்த்திறன் கொண்டோர்! இவர்களை மல்லர்கள் என்பர். மல்லர்கள் வாழ்ந்த ஊர் மல்லாகம் எனப்படும். போர்புரிந்த இடம் 'களபூமி' எனத் திகழும்.

இவர்கள் யாழ்கோபுரம் கட்டினர். அதில் தமிழ்க்கொடி ஏற்றினர். கொடி பறந்த ஊரை 'கொடி காமம்' என்றனர். இவர்களது யாழ் கோபுரங்களில் இடிமின்னலை அறிவிக்கும் கண்ணாடிக் கருவிகளைப் பொருத்தினர். அதில் காந்தப் பொறிகளைப் பதித்தனர். அந்த காந்த சக்தியால் மன்னார்க்கடலில் செல்லும் மரக்கலங்களை யாழ்குடா பக்கம் இழுத்தனர். இவர்கள் மீன்பிடித்து வாழ்ந்தனர்.

முத்துக் குளிப்பதில் தேர்ந்தனர். உப்பு தயாரித்தனர்.

இங்கே சோழர்கள், முதல் நூற்றாண்டில், தமிழ் ஆட்சியை நிறுவினர். ஈழத்தை வெள்ளையன் விழுங்கும் வரை யாழ் நாட்டில் தமிழ்க் கொடி பறந்தது. தமிழ் ஆட்சி மணந்தது. யாழ் மன்னர்கள் குடிநீர்க் குளங்களை அமைத்தனர். சய்வக் கோவில்களை எழுப்பினர். புத்தபிக்குகளைக் கண்ணில் படாது ஒதுக்கினர்.

சம்பு கோலப்பட்டினம்: யாழ் நாட்டிற்கு வருவோரை வரவேற்கும் துறைமுகம். இதை "சம்பில்" துறைமுகம் என்பர். மாதோட்டம்! அதை 'நன்னகர்' என்பர். அது வணிகர்கள் கூடும் சந்தை. மாலி சந்தை! உரோமர்கள் அச்சந்தையினை நாடுவர். அராபிய வணிகரும் அங்கே கூடுவர். 'கோமுகி' ஏரிநீரை அள்ளுவர். அங்கிருந்தே சாவகம் செல்லுவர்!

"ஊறதொட்டா" துறைமுகம்! அங்கு உலகத்தோர் கப்பலெல்லாம் வந்திடும்.

யாழ் நாட்டு ஒளிமுத்தை அள்ளிடும்!
அதற்கீடாய்ப் பொற்காசைத் தந்திடும்.

யாழ்மண்ணின் “இல்மனைட் உலோகம்” எவரையும் ஈர்த்திடும். பொன், பொருளை ஈட்டிடும்! கீழ்நாடு—மேனாடு, இணைப்பது ‘யாழ்’ நாடு’.

வட இந்தியா வரை, யாழ்த்தமிழர் சென்றனர். ‘தமிழர் நாகரிகம்’ தந்தனர்.

யாழ்குடா நாட்டுப் புதை பொருள்களும், ‘அரப்பா’—மொகெஞ்சதரோ’ புதை பொருள்களும் ஒன்றாயின. பாரத நாடெல்லாம் ‘தமிழர்’ என்றாயினர்.

காவிரிப்பூம் பட்டினம் கண்சமிட்டும்!
காங்கேயன் துறைமுகம் கரம் நீட்டும்!
மாந்தை துறைமுகம் இதழ் விரிக்கும்!

(நேர் எதிர்) கொற்கைத் துறைமுகம் முத்தம் கொடுக்கும். கோடியக் கரையில் நின்று கூப்பிட்டால் குரல் கேட்கும்.

யாழ்குடா நாட்டு ஆதித் தமிழ் மன்னன், நாககுல வளைவாணன். அவன் மகள் பீலிவளை—பலாச்சுளை! அவள் அழகுக்கலை காண, காவிரிப் பூம்பட்டினம் வந்தாள்.

சோழ இளவரசன் வடிவேற்கிள்ளி, அவள் உள்ளத்தைக் கிள்ளினான். மையலில் தள்ளினான்.

சோழ மன்னனும், ஈழமங்கையும் இணைந்தனர். இளங் குருத்தை ஈன்றனர்.

திசையுக்ரன். இவன் ஒரு சோழ மன்னன். அம்மன்னன் மகள் மாருத புரவிகவல்லி. அவள் உடம்பெல்லாம் கறும் புள்ளி. பெருநோய் கொண்டனள். யாழ்குடா கீரிமலை வந்தனள். நகுல ஈசுவரனைத்தொழுதனள். நோய் அகன்று நலம் பெற்றனள்.

நகுல ஈசுவரர் நலம் கொடுத்தார் என நம்பினள். சோழ மன்னன், அவள் அண்ணன், நன்றிக் காணிக்கை செலுத்திட முருகன் கோவிலைக் கீரிமலையில் எழுப்பினான். அவன் பெயர் காங்கேயன். அன்று முதல் அத்துறை முகத்தின் பெயரும் 'காங்கேயன் துறைமுகம், ஆனது. சோழ இளவரசி மாருதபுரவீகவல்லி பெயரால் மண்டபமும் அங்கே உண்டு.

திரு நாகேசுவரர்—சோழமண்ணில்!

திருக்கோணேசுவரர்—யாழ் மண்ணில்!

'மன்னார்குடி'—சோழமண்ணில்!

'மன்னார்'—யாழ் மண்ணில்.

அரசு நாணயங்கள் சேது நாணயங்கள் என அழைக்கப்பட்டன! அவை செம்பு, பொன் என்பவற்றால் செய்யப்பட்டன. தமிழக இராமநாதபுரம் பகுதியிலும் அதே நாணயங்கள் புழங்கின.

கந்தர் ஓடை ஆய்வில் இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

பழந்தமிழ்ப்பிரமி எழுத்துக் கல்வெட்டுகள். சோழர் கோவில்களிலும் உண்டு—யாழ்நகர் கோவில்களிலும் உண்டு. பேராசிரியர் 'இந்திரபாலர்' நூலில் இதற்குச் சான்று உண்டு.

இப்படி சோழர்களும்—யாழ்ப்பாண மக்களும் இனத்தால் ஒருவரே! மொழியால் ஒருவரே! மதத்தாலும் ஒருவரே!

இருவர் இடையில் தூரம்—இரு காதம்!

விசைப் படகில் சென்றால் அரைமணி நேரம்!

ஆம்! யாழ் மக்கள், சோழர்க்கே சொந்தம்!

சோழர்கள் யாழ்மக்களின் பந்தம்!

இருவரையும் பிரித்தால் எழுமே தீப்பந்தம்!

யாழ்த்தமிழன் புலித்தமிழன்.
 தாய்த் தமிழன் மறத்தமிழன்.
 ஈழமைந்தர் தோள்களிலே
 வீரம் துள்ளும்!
 சோழர்விடும் வேல்களெல்லாம்
 பகையைக் கொல்லும்!
 இருநாட்டார் பாட்டினிலும்
 இன்னொலி கேட்கும்!
 இரு நாட்டார் கோட்டையிலும்
 புலிக்கொடி பறக்கும்!

அதனால்தான் சோழப் பேரரசு இராச இராசன்
 தஞ்சையும் ஈழமும் தன் இரு கரங்கள் என்றான்.

தமிழ் நாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர்கள் தமிழ் ஈழம்வந்தனர்.
 தமிழை வளர்த்தனர்.

அவர்களில் ஒருவர் யாழ் இசைக்கும் பாணர்
 (யாழ்+பாணர்) யாழ்ப்பாணர்! இவர் தொண்டைநாடு
 தந்த செம்மல். குடா நாட்டின் தமிழ்த் தொண்டர்
 இவர் யாழ் மன்னன் பேரில் பிரபந்தம் பாடினார். மன்னர்
 மகிழ்ந்தார்.

யாழ்குடா நாட்டை யாழ்ப்பாணர்க்கு அன்பளிப்
 பாய்த் தந்தார். அன்று முதல் 'யாழ்குடா' யாழ்ப்பாணர்
 பெயரால் 'யாழ்ப்பாணம்' என்றானது.

1. யாழ்ப்பாணத் தமிழரசு

[கி.பி. 1215-இலிருந்து ஆண்ட மன்னர்கள்]

1. சோழர் குல மாமணி, 'யாழ்ப்பாண விசய கூழங்கை சிங்கை ஆரியன் [1215-1240] இவர் சோழ நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாண வளைகுடா வந்தார். சிங்கள அரசவங்களைக் கொன்றார். 1215—இல் 'யாழ்ப்பாணத்தமிழரசு' நிறுவினார். ஆரியச் சக்கரவர்த்தி' எனும் விருதுப்பெயரைக் கொண்டார். 'நல்லூரைத் தலைநகராய்க் கண்டார். ஈழ நாட்டின் கிழக்கிலும், தெற்கிலும் யாழ் மன்னராட்சி நீண்டது. தென்ஈழம் நீங்கலாக தமிழ் ஈழம் யாழ்ப்பாணத் தமிழரசின்மேலாண்மைக்கு வந்தது. அதுவே 'யாழ்ப்பாண தமிழ்ப் பேரரசு' எனத் திகழ்ந்தது.

ஏராட்சி எழுந்தது. எழிலாட்சி மலர்ந்தது.

'அடியார்க்கு நல்லார்' அமைச்சர் ஆனார்.

ஆட்சி மொழி தமிழ் ஆனது.

வீரமே பேச்சு ஆனது.

வறுமை குறுகிற்று! வளம் பெருகிற்று.

யாழ்குடா மக்களின் தந்தை கூழங்கை சிங்கை ஆரியன் கி.பி. 1240-இல் ஆவி நீத்தார். அவர் பெயரால் 'ஆரியகுளம்' என்றுள்ளது. இவர், அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களுக்கும் கோவில் எழுப்பினார். அவ்விடம் நாயன் மார்க்கட்டு—என வழங்கப்படுகிறது.

2. குல சேகர சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1240—1256)

இவர் காலத்தில் வஞ்சக சிங்களர் வளைகுடா நாட்டை வளைத்தனர். தமிழர்கள் வரிகொடா இயக்கம் நடத்தினர். சிங்களவர்க்குப் பஞ்சத்தை நீட்டினர். நாட்டைவிட்டு ஓட்டினர்.

3. குலோத்துங்க சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1256—1279)

4. விக்ரம சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1279—1302)

இவரது ஆட்சியின் போது பொறுமிக் கொண்டிருந்த புத்தர்களின் தலைவன் 'பஞ்சி வண்ட' என்பவன் திடீரென இரு தமிழர்கள் மேல் பாய்ந்தான். அவர்களைக் கொன்றான். உடன் யாழ் தமிழ் மறவர் திரண்டனர். பஞ்ச வண்ட என்பவனையும், அவனது படையினரையும் நையப்புடைத்தனர்.

அதன்பின் சிங்கள நரிகள், பரங்கி நரிகள் வருகை வரை வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு கிடந்தன.

5. வரோதய சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1302—1325)

6. மார்த்தாண்ட சிங்கை ஆரியன் [செகராச சேகரன்] (கி.பி. 1325—1348)

இம்மன்னர் காலத்தில் [கி.பி. 1344-இல்] 'இபன் பத்துத்தா, [Ibn Battuta] என்ற அராபிய அறிஞன் குடாநாடு வந்தான். மன்னனைக் கண்டான். மார்த்தாண்டன், அந்த அறிஞனை வரவேற்றான். அந்த அறிஞன் ஆதம் குன்றின் மேல் [சிவனொலிபாத மலை] ஏறினான். குடா நாட்டை நோக்கினான். தெய்வேந்திர முனையில் உள்ள சய்வக் கோயிலையும் கண்டான்.

'இபன் பத்துத்தா'—எழுதிய 'சாவரி நாமா' எனும் பிரயாண நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளவை.

“யாழ்ப்பாண அரசுக்கு நாற்றுக் கணக்கான வணிகக் கப்பல்கள் உள்ளன. போர்க் காலங்களில் போர்க்கப்பல்களாக மாறும் தன்மை பெற்றுள்ளன. ஒரே நேரத்தில் 100 கப்பல்கள் சரக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு அரபு நாட்டிற்குச் சென்றன. தேவேந்திர முனையிலுள்ள சிவாலயத்தில் 600 தேவதாசி பெண்கள் இறைவனைத் துதி பாடி நடனம் ஆடினர்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

7. குணப்பூசண சிங்கை ஆரியர் (கி.பி. 1348—1371)

8. வீரோதய சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1371—1380)

9. செயவீர சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1380—1410)

இவரது மறுபெயர் செயராசசேகரன். இவர் காலத்தில் ஒப்பற்ற, “செகராச சேகரம் எனும் சோதிட நூலும், கணித நூலும் படைக்கப்பட்டன. ‘கோணேசர்’ கல்வெட்டு வடிக்கப்பட்டது.

10. குணவீர சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1410—1446)

இவர் காலத்தில் ‘பரராச சேகரம்’ எனும் சிறப்புமிகு மருத்துவ நூல் இயற்றப்பட்டது.

11. கனகசூரிய சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1446—1478)

12. பரராச சேகரன் (கி.பி. 1478—1519)

‘பரராச சேகரன்’ சிறந்த தமிழ் அறிஞர். தமிழகத்திலிருந்து பல தமிழ்ப் புலவர்களையும், தமிழ் அறிஞர்களையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரவழைத்தார். இவர் காலத்தில், நளவெண்பா புகழேந்தி யாழ்ப்பாணம் வந்தார், தமிழேந்தி. அவரை மன்னர் வரவேற்றார்—பொன்னேந்தி. புகழேந்தி தமிழ் அமிழ்த்தைத் தந்தார். பின் தமிழகம் சென்றார். அன்று, யாழ் நகரில் வீட்டுக்கு ஒரு தமிழ்ப் புலவர் இருந்தனர்.

அவர்கள் முத்தமிழின் சுவையை முக்கனியின் சாறென வடித்தனர். அனைவருக்கும் கொடுத்தனர். யாழ் தமிழ்ச் சங்கம்’ அமைத்தனர், கனியொத்த சிந்தனையைக் கற்கண்டாய்ப் படைத்தனர்.

பரராச சேகரன் தமிழை உயர்த்தினார். தமிழ்க் கோவில் எழுப்பினார்,

பார்போற்றும் யாழ்க் கோட்டை,
ஊர் மகிழும் வீரசிங்க மண்டபம்,

தமிழ்மணக்கும் சரசுவதிநூலகம் (தலைநகர் நல்லூரில்)
கலை சிறக்கும் முருகன் கோவில் (தலைநகர் நல்லூரில்)
இப்படி,

பற்பல வடித்தார்!
தமிழ்க்கலை வளர்த்தார்!

“நல்லூர் நெடுமதில்
யாழ்ப்பாண ராயன் பட்டின
மருவிய பெருமானே”

—அருணகிரி நாதர்.

13. முதலாம் சங்கிலி [செகராச சேகரன்]
(கி.பி. 1519—1564)
14. புவிராசப் பண்டாரம் [சங்கிலியின் மகன்]
(கி.பி. 1564—1565)
15. குஞ்சி நயினார் (கி.பி. 1565—1570)
16. பெரிய பிள்ளை செகராச சேகரன் (கி.பி. 1570—1582)
17. 2-ஆம் புவிராசப் பண்டாரம் (கி.பி. 1582—1591).
18. எதிர் மன்ன சிங்க பரராச சேகரன்
(கி.பி. 1591—1615).

இம்மன்னர் காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து அந்தகக் கவி வீரராக முதலியார் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். யாழ் மன்னர்மேல் பாடல்கள் பாடினார். மன்னர் மகிழ்ந்தார். பரிசுகள் தந்தார்.

“யாழ்ப்பாண அரசு மற்றெல்லா அரசுகளை விட பலம் பொருந்திய அரசு.”

(The Jaffna Regime was a Stronger Regime than any other Regime) —ஓர் ஆங்கில அறிஞன்.

19. 2-ஆம் சங்கிலி. [கி.பி. 1615-1619]

மாங்காய் தீவில் ஏவள்ளை வண்டுகள்!

கி.பி. 1498-இல் வாஸ்கோடகாமா கடல்வழி வந்தான். தமிழ் ஈழம் கண்டான். அன்று முதல், வெற்றுக்கடல் சுற்றிய அய்ரோப்பியர் முத்துக் கடலை வட்டமிட்டனர். அய்ரோப்பியர் வணிகர்களாய் வருவது வாடிக்கை. ஆனால், இங்கே வேடர்களாய் வந்ததுதான் வேடிக்கை.

முதன் முதல் போர்த்துக்கேயர், ஈழத்தீவை வலம் வந்தனர். 'இலவங்கம்' இங்கு அதிகம் விளைந்தது. எனவே இதை இலவங்கத் தீவு என்றனர். அதுவே மருவி இலங்கைத் தீவு ஆனது. 'இலந்தை' முள் உள்ள சிறிய மரம். அதுவும் இங்கு அதிகம், எனவே இலந்தைத்தீவு என்றாகி இலங்கைத் தீவு' என மருவியது. சிறந்த வைத்திய முலிகையான இலவங்கைப் பட்டையும் இங்கு கிடைத்தது. அதனாலும் இதை இலங்கைத்தீவு என்றனர். ஈழ மண்டலம்—'ஆற்றிடைக் குறை' அமைந்ததால் இலங்கை என்றனர் இலக்கிய வல்லுநர். முதலில் இங்கு இறங்கிய போர்த்துக்கேயர்—கைக் கூலிகளான சிங்களவரைச் சந்தித்தனர். எனவே சிங்களோன் என்றனர். பின் சய்லோன்... சிலோன்... என அழைத்தனர்.

யாழ்ப்பாணம்—மண் தோன்றிய நாள் முதல் வண்டு துளைக்காத தங்க மாங்கனியாய் இருந்தது. போர்த்துக்கேயர் என்ற வண்டு வந்தது. வணிகக் குழுமம் வேடத்தில் யாழ்குடாவில் நுழைந்தது.

கி.பி.1519-இல் யாழ்ப்பாணத்தில் மாவீரன் முதலாம் சங்கிலி மன்னன் ஆட்சி நடந்தது. அப்போது போர்த்துக்கேயர் யாழ்குடா மன்னரிடம் மன்றாடிக்கடற்கரையில்

கோட்டை அமைத்தனர். பின் மெதுவாய் ஒட்டகம் போல் உள்ளே நுழைந்தனர். உதை பட்டு ஓடினர்.

கி.பி. 1615-இல் 2-ஆம் சங்கிலி மன்னன் ஆட்சி நடைபெற்றது. அப்போதும் சிங்களவர் வால் ஆட்டினர். சங்கிலியிடம் வதை பட்டனர். எனவே சங்கிலியைப் பழி தீர்க்க வழி பார்த்தனர்.

கி.பி. 1617-இல் போர்த்துக்கேய பாதிரியார், 'பிதுறு பொத்தன்கொன்'—யாழ் நாட்டு சய்வர்களை கிருத்துவ மதத்திற்கு மாற்றினார். செய்தி அறிந்த யாழ் மன்னர், பாதிரியாரை விரட்டினார். உடன் சிங்களவர் போர்த்துக்கேயரின் துணை கொண்டு — யாழ் நாட்டில் மதக் கலவரத்தைத் தூண்டினர். சய்வர்-கிருத்துவர் மோதினர். கிருத்துவர்க்கு போர்த்துக் கேயர் துணை நின்றனர். அப்போது சோழ நாட்டை ஆண்ட மன்னன்-இரகுநாதன் சங்கிலிக்குத் துணையாய், வர்ண குலத்தான் தலைமையில் பெரும் படை அனுப்பினான். சோழர் படையுடன் சங்கிலி, போர்த்துக்கேயப் படையை மோதினான். தலைகளைச் சீவினான்! தப்பித்தோர் ஓடினர்! போர்த்துக்கேய ஆளுநரிடம் தோல்வியைக் கூறினர்.

போர்த்துக்கேயப் பரங்கிக்கு சினம் எழுந்தது!
சங்கிலியை வீழ்த்திட சதிபிறந்தது!

இராவணனுக்கு, வீரீடணன் என்ற இனத்துரோகி உடன் பிறப்பாய் இருந்தான். அது போன்றே சங்கிலி மன்னர்க்கு அவர் தம் உடன் பிறப்பு பருவ நிருப சிங்கன்.

இராமனுக்கு சுகரீவன் துணை போனான். அதுபோல போர்த்துக்கேயருக்கோ காக்கை வன்னியன். இந்த எட்டப்பர்களைத் தமிழ்ப் பகைவர்கள் இணைத்துக் கொண்டனர்.

யாழ்குடாக் கடற்கரையில், போர்த்தலம் அமைத்தனர். ஆயுதங்கள் நிரப்பினர். கோவாவிலிருந்தும், தரங்கம் பாடியிலிருந்தும் போர்த்துக் கேயரின் இரு போர்ப் படைகள் பரங்கியர் தளபதி, பிலிப்டி ஒலிவேரா' தலைமையில் மன்னாரில் இறங்கினர். வஞ்சம் தீர்க்க நாள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிங்களக் கூலிப் படையினரும் சேர்ந்தனர். தனக்கு எதிராய்ச் சதி நடப்பதை ஒற்றர்கள் மூலம் சங்கிலி அறிந்தார். பலிப்படையைத் திரட்டினார். முப்படையும், புலிப்படையும் மோதின. போர்த்துக்கேயர் நவீனப் போர் ஆயுதங்களைக் கையாண்டனர். துமிக்கிகளால் சுட்டனர். யாழ்ப் படையினர், வேல் அம்பால் வெறியர்களைத் தாக்கினர். வாள்வீச்சில் எதிரிகளை வீழ்த்தினர்.

வண்ணார் பண்ணையில் ஏழு நாட்கள் கடும் போர். புலிப்படை வென்றது. போர்த்துக்கேயர் படை தோல்வியில் துவண்டது. பசியால் நலிந்தது! இறுதியில் பணிந்தது. சங்கிலி மன்னருடன் ஒப்புரவு உடன்பாடு கொண்டது.

உடன் படிக்கை

போர்த்துக் கேயரும், அவர்களது படைகளும் 'யாழ்ப் பாணம்' எல்லையை விட்டுச் சென்று விட வேண்டும். சிங்களவர் உறவை விட்டு விட வேண்டும். இவற்றைப் போர்த்துக் கேயர் ஒப்பினர்.

போர்த்துக்கேயரின் படையினர்க்கு உணவும்—செலவிற்குப் பணமும் யாழ் அரசினர் தந்தனர்.

ஒப்பந்தம், உடன்படிக்கை என்பதெல்லாம் எதிரிகள் கையாளும் போர்த் தந்திரம் ஆகும். பணம் கிடைத்தது, உணவு கிடைத்தது. படை பிழைத்தது. உடன்படிக்கை உடைந்தது.

புலி மீசைச் சங்கிலியை, போரினால் வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்தனர். புறவழியில் இறங்கினர். அதன்

படி, பருவ நிருவன் சிங்கன்—காக்கை வன்னியன் இருவரும், மனம் திருந்தி விட்டதாகவும், சங்கிலியுடன் நட்பு கொள்ள விரும்புவதாகவும் நடித்தனர்.

சங்கிலியின் இருப்பிடத்தை நாடினர். மன்னரைக் காண வேண்டுமெனக் கோரினர். சங்கிலி நம்பினான். அவர்களை உள்ளே அனுப்பக் கூறினான்.

பசுத்தோல் போர்த்திய நரிகள் உள்ளே நுழைந்தனர். சங்கிலியைக் கண்டதும் நாம் மூவரும் நண்பர்கள்; என்றனர், நெருங்கினர், நண்பர்கள் போல் கை கொடுத்தனர், கட்டிப் பிடித்தனர். இடையில் வாள் இல்லை என்பதை அறிந்தனர், பிடியை இறுக்கினர். சங்கிலி திகைத்தான்.

சளம் காணும் போதெல்லாம் வெற்றி காண்பான், கயவர்கள் பிடியிலே நிலை குலைந்தான். காரணம்!

“வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க அஞ்சுக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு” (குறள். 882)

என்ற குறளை மறந்தான்.

கொக்கென—வெளியே காத்திருந்த பரங்கிப்படையிடம் தமிழ் வேங்கையை ஒப்படைத்தனர்.

மறு கணமே சங்கிலியை, சங்கிலியால் பிணைத்தனர். போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை மீறக் கூடாதென சங்கிலியின் சகோதரனால் யாழ்ப்பாணப் படைக்கு ஆணை பிறந்தது. எனவே சங்கிலியின் படை செயலற்று நின்றது.

பரங்கிப்படை, தமிழ்ச் சிங்கத்தை “கொழும்புக்கு” பருந்தாகத் தூக்கிச் சென்றது. அங்கிருந்து கோவாவுக்குக் கொண்டு சென்றது.

ஓப்புக்கு ஒரு உசாவல் நடத்தினர். பின் சங்கிலி மன்னனைத் தூக்கில் போட்டனர்! தமிழ்ச் சூரியன் தரை

வீழ்ந்தது. தமிழ் ஈழம் இருள் சூழ்ந்தது. சாயாத யாழ் குடா நாடு சாய்ந்தது. தமிழ்ப் பேரரசு அணைந்தது.

போர்த்துக்கேயர் யாழ் நகருக்குள் புகுந்தனர். யாழ்க் கோட்டையையும், சிவன் கோவில்களையும் இடித்தனர். பொன்னையும், பொருளையும் அள்ளினர். வெற்றிக் களிப்பில் துள்ளினர். தமிழ்ப் புலவர்களை எள்ளினர்! காட்டிக் கொடுத்த புல்லினர், கையூட்டு வாங்கினர். ஞாலம் தோன்றிய நாள் முதலாய் சுதந்திரக் காற்றையே சுவாசித்த யாழ்குடா மக்கள் அந்நியர் கையில் அடங்கினர்.

யாழ்ப்பாணம்' 1621இல் போர்த்துக்கேய ஆளுநர் பிலிப் ஒலிவியா கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

1658இல் யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்து கைக்கு மாறியது.

1796இல் யாழ் ஒல்லாந்திடமிருந்து ஆங்கிலேயர் கைக்கு மாறியது.

27-10-1796இல் கும்பெனியாரின் நிர்வாகத்திலிருந்த யாழ்ப்பாணம் தேம்ஸ் நதிக்கரையிலிருந்த இங்கிலாந்துப் பேரரசி விக்டோரியாவின் கைக்கு மாறியது.

இந்திய துணைகண்டத்தின் ஒரு மாநிலமாக ஆகியது. சென்னை ஆளுநர் கோபெட் அன்றாசு—யாழ்ப்பாணத் திற்கும் ஆளுநர் ஆனார்.

26-3-1798இல் யாழ்ப்பாணம் ஆங்கிலப் பேரரசின் நேரிடை நிர்வாகத்திற்கு வந்தது. தமிழ் ஈழத்தின் முதல் ஆளுநர் பிரட்றிக் நோர்த் (Frederic North).

இப்படி யாழ்ப்பாணம் கைமாறிக் கைமாறி உருமாறியது. ஆனாலும் யாழ் மக்கள் மனத்திட்பம் மாறாது. வினைத்திட்பம் விலை போகாது!

2. வன்னித் தமிழரசு

அந்நியர் உதவியை வன்னியர் நாடார்.

வன்னியர் படையில் அந்நியர் சேரார்.

வீரம் இவர் தம் நெஞ்சம்! போர்க்களம் இவர்தம் மஞ்சம்!

“வன்னியர் நெருப்பிற்கு ஈடானவர்”

— கந்தபுராணம்

தீக்கடவுளை வன்னிநாதன்! என்பர்.

இவர்கள் யாருக்கும் அடங்காதவர். எனவே இவர்கள் வாழ்நிலம் அடங்காப் பற்று என அழைக்கப்பட்டது. அங்குள்ள மரங்களை ‘வன்னிமரம்’ என்பர்.

இவர்கள் குடிகளைக் காப்பவர்; எனவே ‘குடியானவர்’ என்பர்.

இவர்கள் மன்னர்களின் படைகளில் ஆளுமை கொண்டவர்கள். எனவே இவர்களைப் ‘படையாட்சி’ என்பர்.

வன்னியர், தமிழ் இனத்தின் மறவர்; போர்க் குணம் கொண்டவர். காடுகளில் வாழ்பவர்; தமிழகத்தில் கிழக்கு மேற்கு காடுகள், தமிழ் ஈழத்தில் வவனியா காடுகள், இவர்களது படை வீடுகள்.

ஈழத் தமிழர்களின் இன்னல் தீர்க்க சோழர் படை ஈழம் சென்ற போதெல்லாம் அப்படையில் வன்னியர் இருந்தனர். சில வன்னியர் ஈழத்தின் காப்பிற்காக அங்கேயே தங்கினர்.

கி.மு. 50இல் இருந்தே ஈழ மண்ணில் ‘வன்னி’ என்ற வகுப்பார் வாழ்ந்தனர்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள்—சிங்களவர்களை ஒடுக்கியது. போன்ற — வன்னிமக்கள் — சிங்களவர்களை அடக்கினர். அவர்களைத் தென் இலங்கைக்கு ஒட்டினர். வவனியா காடுகளைத் திருத்தினர். நெற்களஞ்சியம் ஆக்கினர்.

அங்கே ‘வன்னித் தமிழரசு’ அமைத்தனர். வன்னி அரசில் புத்ததளம், மன்னார், வவனியா, திரிகோணமலை, முல்லைத் தீவு முதலியன அடங்கும். அருவி ஆறு, கொட்டி ஆறு, பழுகாமம் ஆகியவை வன்னி அரசின் எல்லையென விளங்கும்.

அதன் பரப்பு வடக்கு தெற்கு 71 மைல் கல். கிழக்கு மேற்கு 60 மைல் கல், தலைநகரம் முள்ளிய வளை. ஏக இலங்கையின் நிலப்பகுதியில் அய்ந்தில் ஒரு பகுதியும், முத்துக் கடலில் மூன்றில் ஒரு பகுதியும் வன்னி அரசின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டன.

வன்னிய மன்னர்கள்—வணங்காமுடி மன்னர்கள். வன்னி அரசில் பெண் அரசிகளும் ஆட்சி செய்துள்ளனர். அவர்கள் ‘வன்னச்சிகள்’ என்று வர்ணிக்கப்படுகின்றனர்.

‘சே. ஈரெனன்ட்’, என்ற வரலாற்றுப் பேராசிரியர் இதை உறுதிபடுத்தியுள்ளார்.

“The vanni was the name given to the part of Northern Ceylon, which is bounded on the North by the Jaffna Lake on the South by the Aruvi river, and the District of Nuwavakala wiyā on the east by the Trincomalee and on the west by the District of Mannar.

— சே.பி. லூயிசு [இலங்கை அரசு அலுவலகர்]

வன்னி நாட்டுப் பாடல்,

யொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

“எல்லை வடக்கில் எழில்யாழ் பரவுகடல்
பல்லோர் புகழருவி தெற்கெல்லை—நல்லதிருக்
கோணமலை கீழ்பால் கேதீச் சரம் மேற்கில்
மானத் திகழ்வன்னி நாடு”

—கோணேசர் கல்வெட்டு

இவர்கள் கண்ணகி வழிபாடு நடத்தினர்.
பொங்கல் விழா எடுத்தனர்.

கைலாய வன்னியன்

கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் வன்னித் தமிழரசை
'கைலாய வன்னியன்' ஆண்டான். 'பனங்காமத்தை'
தலைநகரமாகக் கொண்டான். அப்போது வன்னித்
தமிழரசின் மேல் ஒல்லாந்தர் கண் வைத்தனர்.

ஆங்கிலேயரும் ஆசை கொண்டனர்.

அய்ரோப்பிய கடலோடிகள் வட்டமிட்டனர். ஆனால்
அவர்களுக்கு எட்டாக் கனியாக வன்னித் தமிழரசு
இருந்தது. 1678இல் கைலாய வன்னியன் காலமானான்.
அடுத்து அவன் மனைவி, 'நல்ல நாச்சியார்' என்ற வீராங்
கனை, வன்னித் தமிழரசின் அரியணையில் அமர்ந்தாள்.

ஆங்கிலப் படையை எதிர்கொண்டாள்.

பெண்களின் பெரும் படையைத் திரட்டினாள். அப்
பெண்புலிகள் காட்டிய வீரம், சிந்திய இரத்தம், ஆங்கிலே
யரை அஞ்ச வைத்தது.

வீர மரணம் அடைந்த பெண் புலிகளுக்கு
'நாச்சிமார் வழிபாடு' என நினைவகம் எழுப்பினர்.

பண்டார வன்னியன்

வீர நாச்சியர்கள்—விழா நாச்சியர் ஆயினர்.

வீராங்கனை நல்ல நாச்சியார்க்குப்பின் சேகர
வைரமுத்து 'பண்டார வன்னியன்' என்பான்.

வன்னித் தமிழ் அரசின் மண்ணன் ஆனான்.

மதக் கலவரத்தைத் தூண்டிய வெள்ளையர்களைக்
கழுவேற்றினான். கண்டித் தமிழ் மன்னரை முற்றுகை
யிட்ட வெள்ளையரை வெளியேற்றினான். வெள்ளையர்
வெகுண்டனர். தங்கள் இழப்பினை ஈடு செய்ய ஈழ
மக்கள் மேல் வரி விதித்தனர். மக்கள் துடித்தனர்,
எதிர்த்தனர்.

வானம் பொழியுது—காணி விளையுது!

வன்னி நாட்டுக்கு வரி ஏது!

என்றனர் பண்டார வன்னியன் படையினர்.

வரி கேட்போரை வன்னி மக்கள் விரட்டினர். வரி
வசூலிப்பதற்காக ஆங்கில கும்பெனியார் அனுப்பி வைத்த
தலையாரியை வெட்டினர். பரங்கிக் கொள்ளையர்
மூக்குகள் சிவந்தன. வெள்ளையர் படை வன்னி நாட்டில்
பாய்ந்தது. 1797இல் பெரும் போர் நடந்தது. வன்னி
மண் சிவந்தது. பதினேழு முறை வெள்ளையர் படை
எடுத்தனர். புலிப்படையிடம் உதை பெற்றனர்.

பண்டார வன்னியனைப் படையால் வெல்வது அரிது.
வேறு வழியில் வெல்வது எளிது! எனப் பேசினர். காட்டிக்
கொடுப்போர்க்கு வலை வீசினர்.

'கரிகட்டு மூலை வன்னியத் தலைவன்' என்பான்
பெட்டையுடன் சேவலென வெள்ளையருடன் கூடினான்.
வன்னியரை வீழ்த்திட வழி ஒன்று கூறினான்.

முல்லைத் தீவிலிருந்து தளபதி வென்றி பேக் தலைமையில் ஆங்கிலேயப் படை எழுத்தது.

24-8-1803-இல் கற்பூரப் புள்வெளியில் இருபடைகளும் மோதின. துமிக்கிகள் தும்மின! தோட்டாக்கள் வெடித்தன. அங்கேயும் ஆங்கிலேயர் தோல்வியை அணைத்தனர்.

காட்டுப் பாதையில் பரங்கிக் கொள்ளையர், பதுங்கி வந்தனர். பண்டார வன்னியன் சகோதரி—வன்னிய நாச்சி அதை அறிந்தனள். பெண் புலிகளைத் திரட்டினள். தாலாட்டும் கையில் வாள் ஏந்தினார். செந்நீர்க் களத்தில் செந்தாழைகள் பாய்ந்தனர்! மறவர் படையில் அரிவையரும் சேர்ந்தனர்! கருங்காலிப்படையை எதிர்த்து கடும்போர் புரிந்தனர்.

1811-இல் தலைமன்னாரிலிருந்து—பெண்புலி 'ஊமச்சியாள்' பெரும்படை கொணர்ந்தனள். உடையாலூரில் கடும்போர் புரிந்தனள். இருண்ட காட்டில் வெள்ளை சிறுத்தைகள் அரண்டு ஓடின. ஆனாலும் பண்டார வன்னியன் படுகாயம் அடைந்தார். பனங்காமம் விரைந்தார். தமக்கையின் சிகிச்சையால் குணம் அடைந்தார்.

இதற்கிடையில் வெள்வையர், சிங்களவர் கூட்டுடன் பெரும்படை திரட்டினர். வவனியா காட்டின் நான்கு எல்லைகளிலும் நான்கு தளபதிகளை நிறுத்தினர். 1800—அக்டோபரில் இறுதிப்போர் தொடங்கியது. திரிகோணமலையிலிருந்து 'எட்வேட் மேட்சின்' தலைமையிலும் கரிக்கட்டு மூலையிலிருந்து வன்னியத் துரோகியின் தலைமையிலும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 'சோன்யூ வெபின்' தலைமையிலும் தலைமன்னாரிலிருந்து வென்றிபேக் தலைமையிலும், பரங்கிப் படைகள் வன்னி நாட்டினுள் நுழைந்தன. முல்லைத்தீவைக் கைப்பற்றின. அங்கிருந்த குணசேகர முதலியாரையும் அவரது நண்பர்

களையும், பண்டார வன்னியனுக்குத் துணை புரிந்த குற்றத்திற்காகத் தூக்கில் போட்டனர்.

அவ்விடம் இன்றும் 'தூக்கு மரத்தடி' என அழைக்கப் படுகிறது.

அடுத்து, பெண்புலிப் படைக்குக் குறி வைத்தனர்.

கற்சிலை மடுவில் இரு படையினரும் மோதினர்.

பதுங்கிப் பாய்ந்த பரங்கியர், பண்டார வன்னியனின் தங்கை 'ஊமச்சி நாச்சி' என்ற பெண்புலி மார்பிற்கும் குறி வைத்தனர். குண்டுகள் பாய்ந்தன. பெண்புலி மாய்ந்தனள். நாற்புறமும் துமிக்கிகளின் (துப்பாக்கிகள்) முழக்கம் தொடர்ந்தன. பண்டார வன்னியன் மார்பையும் குண்டுகள் துளைத்தன.

வன்னி வேங்கை, தங்கை மடியில் சாய்ந்தனள்.

“கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.” (குறள். 774)

என்றார் வள்ளுவர்.

அத்தகு வீரனே பண்டார வன்னியன். அவன் மார்பில் வேல் பாய்ந்திருந்தால் வெடுக்கெனப் பிடுங்கி வெள்ளைப் பன்றிகள் மேல் எய்தி ரப்பான். ஆனால் பாய்ந்ததோ குண்டுகள்! நெஞ்சினில் பதிந்தன, உயிர்தனைப் பறித்தன.

“Here>Abouts Captain Vonderiberg Defeated Pandara wannian on 31st October 1803”

இப்படி ஒரு கல்வெட்டு—‘கற்சிலை மடுவில்’ இன்றும் காணலாம்.

3. கண்டித்தமிழரசு

நாற்புறமும் மலைகள் பல உயர்ந்து நிற்க.
 நடுவினிலே ஏரிகுளம் காட்சி நல்கப்
 பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளும் திருமால் போலப்
 படகினிலே பயணியர்கள் மகிழ்ச்சி கொள்ள
 ஆற்றிடையில் கலைவளர்க்கும் கோயில் தோன்ற
 அரும்காட்சியகம் அங்கே சரிதம் சொல்ல
 ஏற்றிவைத்த தமிழ் மொழியை மணக்கும் தென்றல்
 ஏந்திவரும் எழில்காண கண்டி வாரீர்!

இப்படி வண்ணம் கொண்ட கண்டித் தமிழரசு கி.பி.
 1469-இல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

கண்டி அரசின் முதல் மன்னன் : 'சேனாவிக்ரம பாபு.
 1469—1511

2-வது மன்னன் செயவீரசிங்கன் : 1517—1552.

3-வது மன்னன் கரவியாடி : 1552—1591.

4-வது மன்னன் விமலா தர்மசூரியா : 1591—1604

5-வது மன்னன் சேனராட்சிங்கன் : 1604—1636.

6-வது மன்னன் கீர்த்தி இராசசிங்கன் : 1636—1667.

இம்மன்னன் தமிழை ஆட்சி மொழி ஆக்கினார்.
 அரசின் ஆவணங்கள் அனைத்தும் தமிழிலேயே தயாரிக்கப்
 பட்டன. கடித ஓலைகள் தமிழிலேயே எழுதப்பட்டன.
 அன்றைய பிரெஞ்சு நாட்டு மன்னர் 16ஆம் லூயி என்பா
 ரும், கண்டி மன்னரும் வணிக ஒப்பந்தம் செய்து
 கொண்டனர். அந்த வணிக ஒப்பந்தம் முழுமையாகத்
 தமிழிலேயே தயாரிக்கப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தில் தமிழி
 லேயே கை ஒப்பம் இட்டனர். என்னே! கண்டித் தமிழை
 கொண்ட தமிழ்ப்பற்று!

வ—6

பிரஞ்சு அரசு கண்டி அரசு ஒப்பந்தம்! அதைக் கண்ட ஆங்கிலேயர் கண்களில் தீப்பந்தம். பொறாமை கொண்டனர். கண்டி அரசுடன் மோதினர். தோல்வியுற்று ஓடினர்.

ஆங்கிலப் படையின் தளபதி இராபர்ட் நோக்ஸ் [Robertnox] என்பார் 1660-இல் கண்டி மன்னரால் கைது செய்யப்பட்டு, 20 ஆண்டுகள் சிறையில் வைக்கப்பட்டார்.

அப்படைத் தளபதியை விடுவிக்க ஆங்கிலப் படை, பலமுறை கண்டி அரசுடன் மோதியது.

ஒவ்வொரு முறையும், ஆங்கிலப்படை அடி வாங்கியது. உதை வாங்கியது. மிதி பட்டது. உரி பட்டது, நிலை கெட்டது. தலை தப்பி ஓடியது.

1680-இல் 'இராபர்ட் நோக்ஸ்' விடுதலை ஆனான். கண்டித் திசையைக் கண்ணெடுத்தும் பாரேன்' என ஓடினான். 'நோக்ஸ்' தனது குறிப்பேட்டில், 'அநுராத புரத்தைத் தமிழ் மன்னன் ஆண்டான். அவன் சிங்கள மொழி அறியான்.

'வன்னி நாட்டைக் கைலாச வன்னியன் ஆண்டான். அவன் அய்ரோப்பியர்க்கு அடிபணியான்', என நோக்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கீர்த்தி இராசன் மறைவுக்குப்பின் மன்னர் தம்பி அதிராச சிங்கா, கண்டி மன்னர் ஆனார். அவருக்குப் பின் அவரது மைத்துனர் விக்ரம சிங்காவும் அவரை அடுத்து ராசாதிராச சிங்காவும் ஆண்டனர். அடுத்தடுத்து கண்டியில் தமிழர் ஆட்சி கமழ்ந்தது.

இவர்கள் ஒல்லாந்தர் உடன் நட்புக் கொண்டனர். கறுவா, மிளகு, பாக்கு போன்ற மணக்கும் பொருட்களை வழங்கினர். மாற்றீடாக வாணிப உதவிகளைப் பெற்றனர்.

நிறைவாக, 'விசயராச சிங்கன்' கண்டிக்கு மன்னர் ஆனார். இவர் மஜரையைச் சார்ந்தவர். இவருக்கு "கண்ணுச்சாமி" என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

கி.பி. 1739-இல் இராமநாதபுரம் அரசு பரம்பரையைச் சார்ந்த தமிழ்ப் பெண்ணை மணந்தார்.

இவர் காலத்தில் ஆங்கிலேயர், யாழ்ப்பாணத் தமிழரசையும், வன்னித் தமிழரசையும் விழுங்கியவராய் இரத்த வெறி பிடித்து ஆலைந்தனர். கண்டி அரசைப் பிடிக்க முடியாமல் தவித்தனர். அங்கேயும் ஒரு விபீடணனைத் தேடினர்.

கண்டி அரசின் அமைச்சன் 'பிலிமத்தலாவை' விபீடணன் பாத்திரம் ஏற்றான். இவன் சிங்கள இனம் சார்ந்தவன். கண்டி மன்னரின் பெருந்தன்மையால் பெரும் பதவி பெற்றான். ஆனால் அவனோ மண்ணுக்கும், பொன்னுக்கும், மண்ணைக் காட்டிக் கொடுத்தான். மற்றொரு சிங்களவன் 'எகலப் பொலை' என்பான் உள்ளிருந்தே புல்லுருவி ஆனான். [இவனும் சிங்களவனே.]

தமிழர்களை அழிப்பதே சிங்களவர் நோக்கம். நாட்டைப் பிடிப்பதே வெள்ளையர் நாட்டம். நிலாத்தமிழ் உலவிய கண்டியில் போர் மூட்டம். உள்நாட்டில் துரோகிகள் ஆட்டம். இப்படி, கண்டி மண்ணில் மும்முனைப் போராட்டம்.

கண்டி அரசு வீழ்ச்சி

புலிநிகர் வீரரும், பொற்றொடி மாதரும்
கவின்மிகு தமிழைக் கற்றறி புலவரும்
பற்பல அணியாப் பகைவரை எதிர்த்தனர். ஆயினும்,
வேரே மரத்தினை வீழ்த்துதல் போல
விசயராச சிங்கனைக்
காப்பாளர் தாமே சாய்த்தனர்!

கற்காலத் தமிழினம் வாழ்ந்திட்ட
நிறையழகுக் கண்டியினை வீழ்த்தினர்.

வெங்காயம் வாங்க வந்த வெள்ளையர், வீரர்
கோட்டமாம் கண்டி அரண்மனையில் புகுந்தனர். அங்கே
இரத்தினக்கற்கள் பொறிக்கப்பட்ட கண்டி மன்னரின்
விலைமதிப்பில்லா அரியணையைக் கண்டனர். எடுத்துச்
சென்றனர். கண்டி மன்னர் 'விசயராச சிங்கனைக் கைது
செய்தனர். வேங்கையின் கரங்களில் விலங்கினைப்
பூட்டினர். வேலூர் சிறையில் (தமிழ்நாடு) அடைத்தனர்.
30-1-1836இல் அதே சிறையில், கண்ணுச்சாமி காலமானார்.
பாலாற்றங்கரையில் அவரது உடல் அடக்கம் செய்யப்
பட்டது. கண்டி மன்னர் கல்லறையை அங்கே இன்றும்
காணலாம்.

4. கோட்டை தமிழரசு

'கோட்டே' எனும் தலைநகரைக் கொண்ட 'கோட்டை
தமிழரசு,' கி.பி. 1513-இல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதன்

முதல் மன்னன் விஜயபானு 1513—1521

2-வது மன்னன் புவனேகபாபு 1521—1551

3-வது மன்னன் தர்மபாலா 1551—1597

கோட்டைத் தமிழரசின் கோட்டையில் தமிழ்க்கொடி
பறந்தது. ஆட்சியில் தமிழ்மொழி மணந்தது. மண்
மலர்ந்தது! வளம் நிறைந்தது! புரட்சிக் கனல் வேங்கைகள்
புலிப்படையாய் உலவினர். பொறி வைத்த சிங்களவர்
பயம் கொண்டு ஓடினர்.

ஆங்கிலேயர்

அப்படியே விழுங்குவர் ஆட்டை

அடித்தே தின்னுவர் மாட்டை

பொய்யுரை அவர்களின் மூட்டை
பூப்பந்தாய் ஆட்டுவர் நாட்டை
தமிழாட்சி நடக்கின்ற கோட்டை-அரசை
தமதாக்க ஆடினர் வேட்டை.

1795-இல் திருசோண மலைத் துறைமுகம் ஆங்கிலேயர் கையில்.

1796-இல் 'கோட்டை அரசு', ஆங்கிலேயர் பையில்!

இப்படி, மாங்காய்த்தீவு முழுவதையும் ஆங்கிலேயர் விழுங்கினர்.

[Finally The British Swallowed The Ceylon Mango]

கி.பி, 1805-இல் இலங்கை முழுவதும் ஆங்கில அரசின் ஆளுமைக்கு உட்பட்டது. ஈழத்தீவு பிரித்தானியக் குடியேற்ற நாடாக அறிவிக்கப்பட்டது.

அதன் தலைநகர் மேற்குக் கடற்கரையின் மையநகர் 'கொலம்போ'. இந்நகர் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் 'கொல்லபுரம்' என விளங்கி, ஆங்கிலேயர் நாவினால் 'கொலம்போ' என அரும்பி, இன்று 'கொழும்பு' என வழங்கப்படுகிறது'

இலங்கை ஆங்கில அரசின், முதல் ஆளுநர் பிரடெரிக் நோர்த். [Fredric North] இவரிடம் செயலாளராகப் பணி புரிந்தவர் திரு. கிளெக்கோன் [Sri Hughclaghorn] அவர், அவரது நாட்குறிப்பேட்டில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலங்கைத்தீவின் வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் தமிழர் தேசிய இனமும், தீவின் நடுப்பகுதி, தென்பகுதி, வளவை ஆற்றிலிருந்து சிலாபம் வரையிலான மேற்குப் பகுதி ஆகிய இடங்களில்—சிங்கள தேசிய இனமும், ஆக இரு தேசிய இனங்கள் இருந்தன. அவை தனித்தனியே ஆட்சி புரிந்தன.

இந்த இரு தேசிய இனங்களும், மொழியாலும், மதத்தாலும், வாழ்க்கைப் பண்பாலும் முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தன.

இந்த இரண்டு இனங்களின் பேரிலும் ஒரே விதமான ஆளுமையை ஆங்கிலேயர் செலுத்தவில்லை. காரணம், ஆங்கிலப் பேரரசு, தராசின் நடுமுள் அல்ல. அது சூதின் கூர் முள். பிரித்தானிய அரசினர், கீழ்க்குணம் கொண்ட சிங்களவரை உயர்த்தினர். உயர் குணம் கொண்ட தமிழரைத் தாழ்த்தினர். அய்ரோப்பாவிலிருந்து வந்த வணிகர்களெல்லாம் ஆண்களே.

ஆங்கிலப் படையினரும் ஆண்களே!

அவர்களுக்கு உல்லாசம் அளித்திட, மாது இலங்கைத் தீவீனில் ஏது?

சிங்களச் சிட்டுகளே, வெள்ளையர் ஏறுகின்ற தெப்பம்! ஓய்வினிலே உண்ணுகின்ற அப்பம்!

அரசுப் பதவிகளிலும், அலுவலகப் பணிகளிலும் சிங்களப் பாவையரின் பரிந்துரைக்கே முதல் இடம். தமிழர் வாழ் பகுதிகளிலெல்லாம் சிங்களவர் குடியேற்றம் மிகுந்தது. சிங்களவர் காட்டில் ஆங்கில மழை பொழிந்தது.

கண்டிப் பகுதியில் நெல் விளையும் நிலங்களை, வாணிபம் கருதி, கோப்பி, தேயிலை, ரப்பர், தோட்டங்களாய் மாற்றினர். நீர்ப்பாசன நிலைகளை அழித்தனர். காணிகளில் பணி ஆற்றியோரை வெளியேற்றினர். அங்கே சிங்களவரைக் குடியேற்றினர். சிங்கள இனம் உயர்ந்தது. சிங்கள மொழி வளர்ந்தது. பவுத்தர் சிலுவைக்கு வைத்தனர் வணக்கம். வெள்ளையரோடு கொண்டனர் இணக்கம்.

தமிழ் மறுமலர்ச்சி

‘ஆறுமுக நாவலர்’ அருந்தமிழ் புலவர், 1822-இல் பிறந்தார். தமிழாய் எழுந்தார். அவர் நாவில் உரைநடை மிளிர்ந்தது. மேடைத் தமிழ் கமழ்ந்தது. கரும்பும் கணுவுமாய் அவர்தமிழ் சுவைத்தது. கடல் தாண்டி தில்லை வந்தார் (சிதம்பரம்).

‘நாவலர்’ பட்டத்தைத் தாய்த்தமிழ் நாடு அவருக் கீந்தது. அவர் புகழ் உயர்ந்தது.

நாவலர் தமிழை, ‘யாழ்ப்பாணத் தமிழ்’ என்பர்.

செந்தமிழ் என்பர், இலக்கணத் தமிழ் என்பர்.

அவரை ஈழத்து ‘இராமலிங்க அடிகள்’ என்றும் சொல்வர்.

இவர், தமிழ் ஈழம் தன்னில் ‘தமிழ்ச் சங்கம்’ கண்டார். நாவலர் நிழலில், ஆலமரத்தின் விழுதுகளாய், தமிழ் வளர்த்தனர், ஈழப்புலவர்கள்.

புலவர்கள்-சிற்றம்பலம், சின்னத்தம்பி, விநாயகம், குமாரசாமி, மயில்வாகனம், கனகசுந்தரம் பிள்ளை, விசுநாதப் பிள்ளை, கனக சபைப் பிள்ளை, கதிரை வேற்பிள்ளை [தமிழ் அகர முதலி தந்தவர்.] பண்டிதமணி கணபதிபிள்ளை, பெரிய தம்பி பிள்ளை, கூழங்கைத் தம்பிரான், தமிழ் வளர்த்த தாமோதரனார், [தமிழ் இலக்கியங்களை முதன் முதல் அச்சேற்றியவர்] அம்பலவாண நாவலர், சபாபதி நாவலர், வரதப் பண்டிதர், சுவாமிநாத பண்டிதர், நவந்தகிருட்டினப் பாரதியார், மகாவித்வான் கணேசய்யர், பிலிப்பு தே மெல்லோ [வேர்ச் சொல் நூல் தந்தவர்] ஞானப்பிரகாச அடிகள், விபுலானந்த அடிகள், [யாழ்நூல் தந்தவர்] தனிநாயக அடிகள், [உலகத் தமிழ்க் கழகம் கண்டவர்]

அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த கலாநிதி கிறீன் அடிகள், [இவர் அனைத்து கலைகளையும் தமிழ் மொழியில் பயிற்றுவிக்க முடியும் என சான்று வழங்கியவர்]

19-ஆம் நூற்றாண்டிலும், 20-ஆம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த இத்தமிழ் அறிஞர்கள் ஆற்றிய தமிழ்ப்பணிகள் ஏராளம்! தமிழுக்கு அவர்கள் பூபாளம்!

இப்புலவர்கள் இலக்கியங்கள் பல படைத்தனர்! தனிப் பாடல்களைத் திரட்டினர். உரைநூல்களைக் குவித்தனர், தமிழ்மொழியில் புதினங்களைப் படைத்தனர், நாடகத் தமிழை வளர்த்தனர், கலைக்களஞ்சியம் வடித்தனர், மொழி பெயர்ப்பு நூல்களை அடுக்கினர், 'ஆசுகவி, பாடினர், அடுக்கு மொழி பேசினர், தமிழுக்கு எழுச்சியும்' மறுமலர்ச்சியும் தந்தனர். புத்தக மலையாம் யாழ் நூலகம் அமைத்தனர்.

இப்படி : ஈழத் தமிழரும், தமிழகத் தமிழரும் தமிழ் வளர்ச்சியில் ஒருவரை ஒருவர் முந்தினர். ஆனால், அரசியலில் ஒருவரையொருவர் பிந்தினர். தமிழ் நாடு வட இந்தியர் ஆதிக்கத்தில் அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

தமிழ் ஈழம் சிங்களவர் ஆதிக்கத்தில் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தது.

கோல்புறாக்குழு

வெளியையர்—சிங்களவர் கூடிப் பெற்றனர் கோல் புறாக்குழு. ஜோர்ஜ் மன்னர் எம்.ஜி. கோல்புறாக் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட கோல்புறா ஆணைக் குழு [Coal brooke commission.]

1832-இல் நான்காம் வில்லியம் மன்னரிடம் அறிக்கை தந்தது. 1833-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 18-ஆம் நாள் முதல் அது நடைமுறைக்கு வந்தது. அதன் விளைவுகள் :

தமிழ் இன மாநிலம், சிங்களவர் மாநிலம் எனத் தனித் திருந்த மாநிலங்கள் கலைக்கப்பட்டன. தனித்தனி மொழியும் பண்பாடும் கொண்டிருந்த இரு தேசிய மாநிலங்களும் ஒன்றாய் இணைக்கப்பட்டன. தமிழினத்தின் தனித் தன்மை புறக்கணிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்— காளைகளையும், கழுதைகளையும் ஒரே வண்டியில் ஏற்றும் வித்தைகளைச் செய்தனர்.

ஒரே கிண்ணத்தில், வெண்ணெய்யையும் சுண்ணாம்பையும் ஒன்றாக்கி வேடிக்கை காட்டினர்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில், பல தேசிய இனங்களின் கல்லறையில் ஏக இந்திய அரசை எழுப்பினர். அது போன்றே, தமிழ் ஈழக் கல்லறையில் சிங்கள அரசை அமைத்தனர்.

அதற்கு 'ஒற்றை ஆட்சி' எனப் பெயர் சூட்டினர்.
[Unitary Form of Govt.]

ஈழத்து மக்களோ—பாலைக் கொடுத்து விட்டுக் களத்து மேட்டில் கழுநீருக்காகக் காத்து இருக்கும் பசு ஆயினர். இலங்கைத் தீவின் இரு நாடுகளும் இணைக்கப்பட்டன. என்றாலும் தீவின், வடமேற்கு, வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகள்—தமிழ்த் தேசியப் பகுதிகளாகத் தனித் தன்மையுடன் விளங்கின. எனினும் தமிழர்கள், தன்னாட்சி உரிமையை இழந்தனர். இதுவே, ஆங்கிலேயர் வருகையால் ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பாகும்.

ஆறுமுக நாவலர் 1879-இல் மறைந்தார். அவருக்குப் பின் நற்றமிழ் நலிந்தது. ஆங்கில மோகம் எழுந்தது.

ஆங்கிலம் பயின்றோரே பெருமான்கள். அவர்களே அரசியலில் பெருமீன்கள்.

இலண்டன் சென்ற தமிழர்கள் ஆங்கிலம் பயின்றனர். அருந்தமிழை துறந்தனர். வெள்ளையருடன் பழகினர்.

சிங்களவருடன் இணைந்தனர். பதவிச் சுவையைப் பருகினர்.

சேர்பொன், அருணாசலம், சேர்பொன், இராமநாதன், ஆனந்த குமாரசாமி ஆகியோர் அன்றைய ஈழப்பிரமுகர்கள். தமிழ் மக்கள் அடைந்திட்ட தொல்லை, அதைப் போக்கிட இவர்கள் வழி காணவில்லை.

வீட்டுக் கூரையில் ஓட்டை இருந்ததாம். மழை பெய்ததாம். நீர் ஒழுகியதாம். தலை நனையாதிருக்க குடை விரித்தனராம்.

குடையில் இருந்த ஓட்டை, கூரையின் ஓட்டையை விடப் பெரியதாக இருந்ததாம். தமிழ்த் தலைவர்களின் கொடுமைகள் சிங்களவர் இழைக்கும் கொடுமைகளை விடக் கொடியதாக இருந்ததாம்.

ஆனால், பதவி மேடையில் ஏறிய சிங்களவர், தன் இனத்தை உயர்த்துவதிலேயே கண்ணாய் இருந்தனர். கருத்தாய் உழைத்தனர். தமிழரைத் தாழ்த்திட பனிப்போர் நடத்தினர்.

1931-க்கும், 1943-க்கும் இடைபட்ட ஆண்டுகளில் 12 மில்லியன் உருபாயில் சிங்களப் பகுதிகளில் மருத்துவமனைகள் கட்டினர். நாலாயிரம் சிங்களப் பள்ளிகளைத் திறந்தனர். சிங்களம் படித்தோர் தொகையினைக் கூட்டினர். எங்கும் புத்தர் மடங்களை எழுப்பினர். புத்தப் பிக்குகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கினர். தமிழர் பகுதிகளில் மின்னேரியாக் குடியேற்றம்—எனும் திட்டத்தின் மூலம் சிங்களவரைக் குடியேற்றினர். அரசுப் பணிகளிலும், தொழில் துறைகளிலும் சிங்கள இனத்தவரை நிரப்பினர். வலுப்படுத்தினர். இப்படி, ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்குள் குறுநிலத்தீவை வளைத்தனர்.

தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளையும், சிங்களவர் வாழ்ந்த பகுதிகளையும்—சரளைக் கற்களையும், தாரையும் கலப்பது

போல் கலவை ஆக்கினர். அந்தக் கலவையினை நிர்வாக நலன் மட்டுமே கருத்தில்கொண்டு ஒன்பது மாநிலங்களாகப் பிரித்தனர். [1889-இல்]

அவைகள் யாவன :

1. வடக்கு மாநிலம்.
2. வடமத்திய மாநிலம்.
3. வடமேல் மாகாணம்.
4. கிழக்கு மாநிலம்.
5. மத்திய மாநிலம்.
6. மேல் மாநிலம்.
7. சப்ரக மூவ மாநிலம்.
8. ஊவா மாநிலம்.
9. தென் மாநிலம்.

இப்படி—தமிழ் அரசுகளின் சுவடுகளை அழித்தனர். தமிழினத் தலைவர்களோ, பதவி எனும் தூக்கணாங் குருவி கூட்டில் தொங்கினர்.

பெருங்கடல் அலைகள் தாலாட்டுப்பாடி அவர்களை உறங்க வைத்தன போலும்.

உணர்ச்சிக்கவி பாடி, அவர்களைத் தட்டி எழுப்பிட உணர்ச்சிக் கவிஞன், அன்று, அங்கு இல்லை போலும்.

டொனாமூர் ஆணைக்குழு

1930-இல் 'டொனாமூர்' ஆணைக்குழு [Donough more Commission.] வந்தது.

1931-இல் டொனாமூர் அரசியல் அமைப்பு அமுலுக்கு வந்தது. "Donough more means Tamils no more" என்பதற்கேற்ப, டொனாமூர் திட்டம், தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமையைக் குழி தோண்டி புதைத்தது. சிங்கள இன

156876

ஆளுமையை, மலை உச்சியில் நிறுத்தியது. முற்றிலும் சிங்களவர்களைக் கொண்ட மாநில நிர்வாகக் குழுவை அமைத்தது.

21-வயதிற்கு மேற்பட்ட அனைவருக்கும் வாக்குரிமை அளித்தது. 61-பேர் கொண்ட அரசவை அமைத்தது.

அதில், தேர்தல் மூலம் வந்த உறுப்பினர்கள் 50 பேர். நியமன உறுப்பினர்கள். [சிங்களவர்] 8 பேர். அரசு அலுவலகர்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப் பட்டவர்கள் [ஆங்கிலேயர்கள்.] 3 பேர்.

இதில் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு இன அடிப்படையில் உறுப்பாண்மை அளிக்கப்படவில்லை! எனவே யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் இத் தேர்தலில் கலந்து கொள்ள வில்லை.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலுள்ள 4 உறுப்பினர் தொகுதிகளும் தமிழர்களின் பங்களிப்பின்றி வெற்றிடமாக இருந்தது.

“1936-இல் முற்றிலும் சிங்களவர்.” பங்கு கொண்ட சிங்கள அமைச்சரவை அமைந்தது. [Pan Sinhalese Board of Ministers].

இந்த அமைச்சரவை 1947-வரை இயங்கியது. சட்டம் இயற்றும் அதிகாரமும் அதற்கு வந்தது. சட்டத்தின் துணை கொண்டு சிங்கள இனம் கோபுரமாய் உயர்ந்தது.

தமிழர் அமைப்புத் தலைவர்களோ, நட்சத்திர விடுதியில் இராப்பொழுது வந்தவுடன் ஆடை உதிர்க்கும் நாட்டியப் பெண்போல், சிங்கள அமைச்சர்கள்முன் பல் இளித்தனர்; பாதம் தொழுதனர்; பதவி பெற்றனர்; வயிறு நிரப்பினர்.

சிங்களவர்களால்—சிங்களவர்க்காக அமைக்கப்பட்ட சிங்கள அமைச்சரவை, ‘எல்லாப் பொருளும் உடைத்தான தமிழர்தம் அரண்களை அழித்தது.

தமிழர்கள், எதற்கும் சிங்களவரிடம் கை ஏந்தியே வாழ வேண்டும் என்ற நிலையினை விதைத்தது.

சிங்களவர் நீங்கலாக மற்ற மொழியினரும், மதத்தினரும் இலங்கையில் சிறுபான்மை இனம் என அறிவித்தது அந்தச் சிறுபான்மையினரும் ஒன்று படாதவாறு அவர்களிடையே வேற்றுமைகளை வளர்த்தது. வெவ்வேறு தொழிற்சங்கங்களை அமைத்தது. இனங்களைப் பிரித்தது.

“வாழ்விடத் தெரிவு மக்களைப் பதிவு செய்தல்,” என்ற சட்டத்தின் மூலம் 57,000 தமிழர்களை வாக்காளர் பட்டியலிருந்து நீக்கியது!

இத்தகு சிங்கள வஞ்சகச் செயல்களுக்கெல்லாம் ஆங்கில அரசு கை கொடுத்தது.

மானிட இனங்கள் ஒவ்வொன்றும் வாழுமா—வீழுமா—என்பது வானில் உள்ள விண்மீன்களைப் பொறுத்ததல்ல, அந்த இனத்தின் முயற்சியைப் பொறுத்ததே. சிங்கள இனம்—இதை உணர்ந்தது. அரசியல் வியூகங்களை வகுத்தது. படிப்படியாக முன்னேறியது.

நாடே இல்லாத யூதர்களும் நாடு கண்டனர். ஆனால், தமிழர்களோ தங்களுடைய நாடு பறிபோய்க் கொண்டிருப்பதை அறியாத ‘அப்பாவிகள்’ ஆயினர். கொட்டாவி விட்டுத் தூங்கினர்.

1910 -இல் தமிழினத் தலைவர்களே, “தமிழ் இனத்திற்கு என, தனி உறுப்பாண்மை”, வேண்டாமெனக் கூறினர். ஆம்! இவர்கள் பாம்புப் புற்றுக்குள் இளைப்பாறும் தவளைகள் ஆயினர்.

1945—ஆம் ஆண்டு—2-ஆம் உலகப்போர் முடிவுற்றது. பிரிட்டன் பிழைத்தது. ஆனாலும் பொருளாதாரத்தில் இளைத்தது.

எனவே தன் கீழ் உள்ள பிரித்தானிய குடியேற்ற நாடுகளுக்கு விடுதலை வழங்கி, வெளியேற முடிவு எடுத்தது.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலும், இலங்கைத்தீவிலும் 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என முழங்கியோர், 'கொள்ளையனே வெளியேறு' என்றும் முழங்காமல் விட்டனர். அதன் விளைவு—வெள்ளையர்கள் காலி செய்த இடத்தில், கொள்ளையர்கள் குடியேறினர். அச்சிங்களக் கொள்ளையர்கள், தமிழ் மக்களின் தன்னாட்சி உரிமையைக் களவாடினர்.

தமிழ்நாடுத் தலைவர்களே— அக்களவாடிகளுடன் உறவாடினர்! பதவி ஒன்றையே அவர் நாடினர்!

சோல்பரி ஆணைக்குழு

(1944)—இல் சோல்பரி ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. (Lord Soulbury.)

இலங்கைக்கு சுதந்திரம் வழங்கிட வேண்டி, அங்கு இருந்த அரசியல் தலைவர்களின் கருத்தினைக் கேட்டது.

ஆடையை விலக்கி ஷிட்டால் உடல் நிர்வாணம், ஆசையை விலக்கி விட்டால் உள்ளம் நிர்வாணம். அதுவே பவுத்த மகாயானம். ஆனால் சிங்கள புத்தர்களே—ஆசைகளின் மூட்டைகளாய் (Bundle of Wants) நின்றுனர்.

தீவின் மக்கட் கெல்லாம் தாங்களே தீர்வு என்றனர். அளப்பரிய வாக்குறுதிகளை வழங்கினர்.

தீவின் காவலராய் நடித்தனர். தமிழ்த் தலைவர்கள் நாவில் தேனை வடித்தனர். தீவு மக்களிடம் ஆசை வார்த்தைகளைச் சோளப் பொறியாப் பொறிந்தனர்.

ஈழத்தமிழர்களின் முத்துமணி சிந்தனைகள் முறிந்தன. கற்பூரச்சிந்தனைகள் அணைந்தன. தமிழன் செவிடனாய், குருடனாய், உணர்வில்லாப் பிண்டமாய்க்கிடந்தான்.

இவன் கற்காலத் தமிழன் அல்லவா—எனவே
கல்லாகவே சமைந்தான்!

சோல்பரி பிரபு, சுதந்திர ஈழத்தைச் சிங்களவர்க்கே வழங்கிடச் சுதந்திரமாய் முடிவெடுத்தான். அன்று ஏக இலங்கைத் தமிழர்களின் தலைவராய் இருந்தவர் சி.சி. பொன்னம்பலம். சுதந்திரத்திற்குப்பின் தான் ஒரு முறை தலைமை அமைச்சராக வரவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

அந்த சுயநல அடிப்படையில், தமிழ் மக்கள் சார்பில் ஒரு தீர்மானத்தை வடிவமைத்தார். அதாவது, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்வில் தமிழர்களுக்கு 50 விழுக்காடு, சிங்களவர்க்கு 50 விழுக்காடு என்ற சமமான அங்கத்துவ முறை [Paralled Representation] இந்த விண்ணப்பத்தில் பல்வேறு தமிழ் அமைப்புத் தலைவர்களிடமும் ஈழத்தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களிடமும் கையொப்பம் பெற்றார். விண்ணப்பத்தை சோல்பரி குழுவிடம் ஒப்படைத்தார். சோல்பரி பிரபு பொன்னம்பலம் கோரிக்கையை...கழிவுத்தாள் கூடையில் போட்டார்.

சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரை, இலண்டன் செல்கிறது. அது சட்டமாகி இலண்டனிலிருந்து கொழும்பு வருகிறது. அதன்படி ஏக இலங்கை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், மக்கள் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். [Numerical Strength]' சோல்பரி ஆணைக்குழு தமிழர்களின் உரிமையைக் கொன்றது. *Soulbory comes to Burry the soul of the Tamil* பொன்னம்பலம் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. பதவிப் பித்தர், பயித்தியம் ஆனார்.

His master mind has gone mad.

பொன்னம்பலம் அரசியல் வல்லுநராக இருந்திருந்தால். 'தமிழ் ஈழம் தனி நாடு' ஆகவேண்டும் என்ற கோரிக்கையைச் சோல்பரி குழு முன் வைத்திருப்பார்.

1918-ஆம் ஆண்டில், ஈழத் தமிழர்களின் முன்னோடியாக இருந்த முனைவர் விசுவலிங்கம் (Doctor Visuvalingam) தமிழ்மக்கள் சார்பில் ஆங்கில அரசுக்கு ஒரு விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்ருந்தார். அதில் "ஏக இலங்கையில் தமிழர்கள் தனி தேசிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள். தனி ஆட்சி நடத்தியவர்கள். எனவே ஆங்கில அரசு இலங்கைக்கு சுதந்திரம் வழங்குகின்றபோது, தமிழ் ஈழத்தைப் பிரித்து அதற்குத் தனியாகச் சுதந்திரம் வழங்கவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இதே கோரிக்கையை சோல்பரி குழுவிடம் பொன்னம்பலம் குழுவினர் வழி மொழிந்து வற்புறுத்தி இருக்கலாம். அல்லது, குறைந்த அளவு தமிழர்களுக்கு கூட்டாட்சி (Federal state) வழங்கவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை எழுப்பி இருக்கலாம்.

அல்லது பொதுவுடமைத் தலைவர் இலெனின் கோட்பாட்டின்படி, விரும்பினால் பிரிந்து, தனித்துவமான அரசை உருவாக்கிக்கொள்ள உரிமை கொண்ட மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை [Right of self Determination] முன் வைத்திருக்கலாம்.

1942 மே நாள் அன்று, இலங்கைப் பொதுவுடமை கட்சியினர் இக்கோரிக்கையை வெளியிட்டிருந்தனர்.

இந்த மூன்று முறைகளில் அன்றைய தமிழ்த்தலைவர்கள், ஏதாவது ஒரு கோரிக்கையை வலியுறுத்தி இருந்தால் இலங்கைத் தீவில் வாழ்கின்ற தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள விபத்தை தவிர்த்திருக்கலாம்! அன்று, தமிழ் ஈழத்தலைவர்கள் அரசியல் பேருந்தைத் தவற விட்டுவிட்டார்கள்.

[They Missed the Political Bus] ஆனால் பொன்னம்பலம் 50 க்கு 50 என்ற கோரிக்கையை வைத்துத் தனக்கு தலைமை அமைச்சர் ஆகும் வாய்ப்பு ஒருமுறை கிடைத்தால் போதும் எனக் கருதினார். அதுவும் கிட்டாது உருகினார்.

அன்று இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் ஜனாப ஜின்னா “இசுலாமியர்களுக்குத் தனி நாடு” என்ற கோரிக்கையை ஆங்கில அரசின் முன் வைத்தார். ‘வெள்ளையனே வெளியேறு’ ஆனால் பாக்கித்தானைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறு “Quit India, but Devide and quit” என்று முழங்கினார்—பாக்கித்தான் பெற்றார்.

உருசியா நாட்டில் ‘மாநில சுயாட்சி’ நடைமுறையில் இருந்தது. **Autonomy State.**

இவைகளெல்லாம் ஈழநாட்டுத் தமிழ்த்தலைவர்களின் கண்களில் படவில்லை. கருத்திற்கும் எட்டவில்லை. வள்ளுவர் கூறுவார்.

“பேதைமை என்பதொன்றுயா தெனின் ஏதங்கொண்டு ஊதியம் போக விடல்”
(குறள் 831)

என்று. ஈழத்தமிழர் அத்தகைய பேதைமையுற்றனர். உரியதைக் கேட்டுப் பெறாமல் ஊசிப்போன கோரிக்கையை வைத்தனர். கோட்டை விட்டனர்.

1946-இல் சோல்பரி ஆணைக்குழுத் திட்டம் நடைமுறைக்குவருகிறது. 1947—இல் பொதுத் தேர்தல். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட முதல் நாடாளுமன்றம். இடைக்கால அமைச்சர் அவை. தலைமை அமைச்சர் டி.எஸ். சேன நாயக்கா.

வ-7

இத்தனை நிகழ்வுகளும், ஒளி நாடா நிகழ்ச்சிகள் போல் மளமளவேன நடந்தேறின. அடுத்த கட்டம், இலங்கைத் தீவை ஆங்கில அரசிடமிருந்து சிங்களவர்களுக்கு மாற்ற—ஒப்புதல் தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதல்.

அதற்காகத் தலைமை அமைச்சர் டி.எஸ். சேனநாயக்கா தமிழ் இனத் தலைவர்களுக்கு பாசவலை விரித்தார்.

“எங்களை நம்புங்கள். சிங்களவர்களும்—தமிழர்களும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாக வாழ்வோம்.

நாங்கள் அன்பர்கள். உங்களின் நண்பர்கள் என்றனர். சிங்களவர்—வஞ்சக நெஞ்சினர், பதவி வலையினை விரித்தனர். ஆவ்வலையில் வீழ்ந்தவர் வவனியா நாடளுமன்ற உறுப்பினர் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கம்.

இவர் படித்த மேதை. பதவியே இவரது தேவை. எனவே தறிகெட்டது இவரது பாதை. His Clever Mind Has Gone Croked இவர் சேனநாயக்கா அமைச்சரவையில் அமைச்சர் ஆனார். ஆதிக்க வெறியர்க்கு துணையானார். அவரைத் தேர்ந்தெடுத்த மக்களும் தமிழ் ஈழ அமைப்புகளும், சுந்தரலிங்கம் சிங்கள அமைச்சரவையில் அங்கம் வகிப்பதை, ஏகக் குரலில் எதிர்த்தனர்.

சுந்தரலிங்கம், எதிர்ப்புகளை எதிர்த்தார். தமிழ் அமைப்புகளை மிதித்தார். அவர் இட்ட கை எழுத்தால், ஈழத் தமிழர்களின் குரல்வளையை நெரித்தார். அதாவது, இலங்கைத்தீவின் பரிபூரண சுதந்திரத்தை சிங்கள அரசவையிடம் ஒப்படைக்க, அமைச்சர்கள் அனைவரின் கைஒப்பம் தேவைபட்டபோது, கருங்காலி சுந்தரலிங்கம், தன் கை எழுத்தை நாட்டினார்.

தமிழர்கள் கழுத்தில் தூக்குக் கயிற்றை மாட்டினார். சுந்தரலிங்கம், தமிழர்களின் தலையெழுத்தைத்தன் ஒரு

கை எழுத்தால் மாற்றினார். ஈழத் தமிழர்களை என்றென்றும் அடிமைகளாய் ஆக்கினார்.

அன்று, சுந்தரலிங்கம் கை எழுத்திட மறுத்திருந்தால், தமிழ் ஈழம் இடுகாடாய் மாறும் நிலை ஏற்பட்டிருக்காது! சிங்களவர் ஆதிக்கம் நிலைத்திருக்காது! என்ன செய்வது! தமிழனுக்குத் தமிழனே பகைமை! இதுவே வரலாற்று உண்மை. திருசிற்றம்பலமும் அமைச்சரவையில் இணைந்தார். பதவி அடைந்தார்.

சிங்கள அமைச்சரவை ஒரு மனதாக நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் ஏற்றது.

1947 டிசம்பர் திங்களில், இலங்கைத்தீவின் சுதந்திரப் பிரகடனத்தில் பிரித்தானிய பேரரசர் ஆறாம் ஜார்ஜ் கை ஒப்பமிட்டார்.

பிரித்தானியப் பேரரசர், நீதி நெறிக்கு உட்பட்ட வராக இருந்திருப்பாரேயானால், வெள்ளைக்காரக் குழு மங்கள், படை கொண்டு, வலுக்கட்டாயமாக, யார் யாரிடமிருந்து நாடுகளைப் பறித்தனவோ—அந்தந்த நாடுகளை அந்தந்த மன்னர்களின் கால்வழி வந்தோரிடமே ஒப்படைத்திருக்க வேண்டும்.

நரகம் என்று ஒன்று இருக்குமேயானால் நீதி தவறிய ஆறாம் ஜார்ஜ் மன்னர், அங்கேதான் இருப்பார்!

வந்தது சிங்களவர்களுக்கு சுதந்திரம்!

4-2-1948 அன்று, கொழும்பு கருவாகாட்டில் அமைந்துள்ள 'ரொறிங்டன்' சதுக்கத்தில் 'கிளைவு செற்றர் கோமான்' சிங்களக் கொடியை ஏற்றினார். தமிழர் தம் குடியை இறக்கினார்.

ஆம்! அன்றுதான்,

தமிழரின் குடி உரிமை:
 தமிழரின் கொடி உரிமை.
 தமிழரின் வாக்குரிமை:
 தமிழரின் நிலத்துரிமை.
 தமிழரின் கல்வி உரிமை;
 தமிழரின் மொழி உரிமை.
 தமிழரின் தொழில் உரிமை;
 தமிழரின் மத உரிமை.

இவை அனைத்தும் அடங்கிய தமிழரின் வாழ்வுரிமை பறிக்கப்பட்டது. தமிழினத்தின் இறைமை எரிக்கப்பட்டது. அது வரை-பிரித்தானிய அரசின் மேலாண்மையிலிருந்த தமிழ் ஈழம், அன்று சிங்களவரின் வல்லாண்மைக்குக் கைமாறியது.

சிங்களங்கள் உலவும் வங்கக் காட்டிலே தோன்றியவர் சிங்களவர் என்பதற்கு சான்றாகச் சிங்கக் கொடி, சிங்கள ஆட்சியின் கொடியானது.

சிங்களவர் சுதந்திர வானத்தில் பறந்தனர்.

தமிழர், அடிமை இருளில் நலிந்தனர்!

தமிழ் இனத்தலைவர்களெனத் தங்களை விளம்பரப் படுத்திக் கொண்டோர்—சிங்களவரின் செருப்பாய் மாறினர்.

சிங்களத் தலைவர்கள், தாமரை மலர் மேல் மொய்க் கின்ற தேன் ஆயினர்.

பின்தங்கியோர் முன்னேற்றத்தை, முன்னேறியோர் முழங்கினர். அதுவும் வாய் அளவில்.

சுதந்திரம், சிங்களவர் கைக்கு வந்ததும், ஆதிக்க இயந்திரத்தை இயக்கினர். சுரண்டல் இயந்திரத்தைச் சுழற்றினர்.

புத்தபீடங்கள்—அதிகாரத் தூண்களாய் எழும்பின!
மற்ற மதங்கள்—மண்ணில் அமிழ்ந்தன.

சிங்களவர் வேறு, பவுத்தர் வேறு என்று பிரிக்க முடியாதவராய் ஒட்டினர்.

ஓமமும், சீரகமும் ஒன்றாகாது. அதுபோல், தமிழரும்— சிங்களவரும் பிரிந்தனர். ஆங்கிலேயரின் ஒற்றை ஆட்சியிலேயே ஒட்டாத இருதேசியங்கள் சிங்களவர்க்காகவே ஏற்பட்ட சிங்கள ஆட்சியில் ஒட்டுமா? ஒட்டவில்லை.

பதவியில் அமர்த்தப்பட்ட தமிழர்கள், அன்றாடம் சிங்களத் தலைவனின் பாதம் தொழவேண்டும். இல்லையேல் பதவி பறிபோகும். அதற்கு உதாரணம்; தமிழினத்தின் தேசியத்தை அபகரிக்க, சுந்தரலிங்கத்தை பகடைக்காயாகப் பயன்படுத்தினர். தேவை முடிந்தவுடன், மேதை சுந்தரலிங்கத்தை, ஒப்புக்குச் சப்பாணியாய் உதறித்தள்ளினர். துணை நின்ற சி. சிற்றம்பலத்தையும் தூக்கி எறிந்தனர்.

ஆறு கடக்கும் வரை அண்ணன் தம்பி, அதன்பின், நீ யாரோ—நான் யாரோ!! இதுவே சிங்களவரின் நரிக்குணம்.

நாம் எல்லாம் ஒன்றே என்றனர்! சுதந்திரம் பெற்றனர்! 'சிங்கக் கொடியை இலங்கை தேசியக்கொடி என ஏற்றினர்.

“சிங்கம்”, வங்கக் காட்டில் உலவிய விலங்கினம். சிங்கள முன்னவர் வணங்கிய காளியின் வாகனம். எனவே சிங்கக்கொடி சிங்களவரின் தேசியக் கொடியாக இருக்கலாம். ஆனால் அதைத் தமிழ்த்தேசியம் உள்ளிட்ட இலங்கை தீவின் தேசியக்கொடி என்பது ஏற்புடையதன்று.

மேலும், சிங்கம் தமிழ்நாட்டு விலங்கு அன்று. அவ்விலங்கு, தென்னாட்டில் அரிதாக காணப்படுவதால் 'அரிமா' என்றனர்.

சிங்கத்தை சின்னமாகக் கொண்டவர்களுக்குத் தமிழ் ஈழம் தாய்நாடு அன்று. அவர்களது அரசும், தமிழர்களுக்கு அந்நிய அரசே.

தமிழ் இனம் என்னதான் சிங்களவரோடு ஒத்துப் போனாலும், சிங்களவர் எல்லாத் துறைகளிலும்— துப்புத் துலக்கி— துருவித் துருவிப் பார்த்து, சலித்தும், புடைத்தும், புடம் போட்டுப் பார்த்தும் சிங்களவர் வேறு, தமிழர்கள் வேறு என்றே இனம் பிரித்தனர்.

கடுக்கனுக்கு முன் பொன்னிருந்தது! அதுபோல் சிங்களவர் குடியேறுவதற்கு முன் ஈழ நாட்டில் தமிழர் இருந்தனர்.

தமிழன் ஈழ நாட்டு மண்ணின் மைந்தன்.

“சுதந்திரம் பெற்ற நாளில், தமிழன் இரண்டாந்தரக் குடிமகனாய் ஆக்கப்பட்டான். சிங்களவர் ஆட்சிக்கட்டில் ஏறியதும் “தமிழினம் வேறு, இசுலாமியர் வேறு” கிருத்துவர் வேறு, சிங்கள பவுத்தர் வேறு, வேறு—வேறு” என்று வேறுபாட்டை விளைத்தனர்.

மதச் சண்டையை மூட்டினர்!

இனக் கலவரத்தை முடுக்கினர்!

குறுந்தீவில் வட இந்திய சிங்களவர் ஆட்சி!

சிங்கள ஆட்சியின் முதல் தலைமை அமைச்சர்
[Prime Minister]

1. டி.எஸ். சேனநாயக்கா : (1947—1952)

இவருடைய சாதனை! தமிழ் இனத்தின் வேதனை!
தமிழினத்தின் குடி அறுக்கக் குடியுரிமைச் சட்டத்தைக்
கொண்டு வந்தார். இது, அகிலம் காணா அதிசயச்சட்டம்!

10—இலட்சம் தமிழர்களின் குடிஉரிமையைப் பறிக்கின்ற திட்டம்! முடி ஆட்சி நடத்திய முத்தமிழர் சொந்த மண்ணிலேயே குடி உரிமையை இழந்தனர். அகதிகளாய் அலைந்தனர்.

நாடோடிகள் நாடாண்டனர், நாடாண்டோர் நாடோடிகள் ஆயினர்.

“10 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இலங்கையில் குடி இருந்த தற்கான சான்றினை ஒவ்வொரு தமிழனும் காட்ட வேண்டும். இது சிங்கள அரசின் நிபந்தனை.”

ஏழைகளாய், கூலிகளாய்—இடமாற்றம்—தடுமாற்றம் இப்படி வாழ்ந்திட்ட தமிழ் மக்களுக்கு, 10 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து வாழ்ந்ததற்கான சான்றினை, சிங்கள அலுவலர்கள் தருவரோ?

அப்படியொரு சான்றினை சிங்களவரும் பெற வேண்டுமென நிபந்தனை விதித்திருந்தால் இன்று இலங்கையில் சிங்களவர் எவரேனும் இருப்பரோ?

ஆனால் அன்று இச்சட்டத்தின் மூலம் 10 இலட்சம் தமிழர்களை நாடு அற்றவர் ஆக்கினர்.

1949-இல் ஈழ நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியில் ‘கல்லோயா’, அபிவிருத்தித் திட்டம், ‘மகாவலித் திட்டம்’ என்ற பெயர்களில் தமிழர்களின் குடி இருப்புப் பகுதிகளையெல்லாம் விழுங்கினர். அதில் சிங்களவர்களைக் குடி அமர்த்தினர். சிங்களவர் ஆளுமையை ஈழ மண்ணில் நிலை நிறுத்தினர். தமிழ் இன அமைப்புகளையும், தமிழ் இன எழுச்சியினையும் வலி விழக்கச் செய்தனர்.

‘1948-49’ தேர்தல் திருத்தச் சட்டம், கொண்டு வந்தனர். தமிழர்களுக்கு உரிய வாக்காளர் தொகுதிகளை மாற்றினர்! சிங்களவர் தொகுதிகளைக் கூட்டினர்.

அடையாளப்பூர்வமாகவே சிங்களவர் தங்களின் ஏகாதிபத்தியத்தை நிலை நாட்டினார். [Symbolical of Sinkala Imperialism] என்ன செய்வது,

ஆண்டவன் கெட்டான்.
கெட்டவன் ஆண்டான்.

2-ஆம் தலைமை அமைச்சர் :

டட்லி எஸ். சேன நாயக்கா
[1952 மார்ச்சு-1953 அக்டோபர்]

இவர், டி.எஸ். சேன நாயக்காவின் மகன். அரியணையில் ஏறினார். உடன் அரிசி விலையை ஏற்றினார். டட்லி ஆட்சியில் இட்லி விலை உயர்ந்தது! அதிருப்தி அடைந்தோர் 1953-ஆம் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினார். டட்லி-சட்னி ஆனார்.

3-ஆம் தலைமை அமைச்சர் :

தீரு. ஜான் கொத்தலாவால
[1953 அக்டோபர்-1956 ஏப்ரல்]

இவர் தொடக்கத்தில், தமிழுக்கு, சிங்கள மொழி போல் சமவாய்ப்பு வழங்கப் படுமெனக் கூறினார்.

‘நியாயமான தமிழ் பயன் படுதல்’ [Resenable Use of Tamil] எனும் சட்டத்தை உருவாக்கினார். யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில், நடைபெற்ற இந்துக் கல்லூரி பரிசளிப்பு விழாவில், அதை உறுதிப்படுத்தினார்.

உடன் சிங்களவரும்-பவுத்தரும் குமுறினர்! கூக்குரலிட்டனர்! போர்க் கொடி உயர்த்தினர். எதிர்க் கட்சியினர் “நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சி மொழி ஆக்குவோம்”, என்றே முழங்கினர். ஆளும் அய்க்கிய தேசியக் கட்சி சரியத் தொடங்கியது.

உடன் கொத்தலாவால் குட்டிக் கரணம் அடித்தார். கொள்கையை மாற்றினார். அய்க்கிய தேசியக் கட்சியின்களானி மாநாட்டில் 'சிங்களமே ஆட்சிமொழி' எனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்.

இவர் நேருவுக்கு நெருக்கமானவர் — ஆயினும் பாண்டுங் மாநாட்டில் இந்திய அரசை எதிர்த்தே உரையாற்றினார்.

1951-இல் திரு. பண்டார நாயக்க அய்க்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து விலகினார். 'சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி' என புதிய கட்சியினைத் தொடங்கினார். நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் 24 மணி நேரத்தில் சிங்கள மொழியை ஆட்சி மொழி ஆக்குவோம் என முழங்கினார்.

அய்க்கிய தேசியக் கட்சியும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வகுப்பு வாதச் சேற்றை வாரி இறைத்தன. இரு கட்சிகளும் இனவாதத்தைக் கக்கின. மாறி மாறி ஆட்சியைக் கைப்பற்றின.

1956-இல் பொதுத் தேர்தல் வந்தது. சிங்கள அரசை நிறுவி 10 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்த அய்க்கிய தேசியக் கட்சியை ஆட்சி பீடத்திலிருந்து இறக்கினார். சிறிலங்காசுதந்திரக் கட்சியை ஆட்சி பீடம் ஏற்றினார்.

அத்தேர்தலில் தந்தை செல்வாவின் தமிழரசுக் கட்சி 14 இடங்களில் நின்றது 10 இடங்களில் வென்றது.

4-ஆம் தலைமை அமைச்சர் :

எஸ். டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டார நாயக்க
[1956 ஏப்ரல்-1959 செப்டம்பர்.]

இவர், இங்கிலாந்தில் பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்றவர். கரையோர சிங்கள இனத்தைச் சார்ந்த சிரிமாவோவை மணந்தார், கரையோரச் சிங்களவர்களும், உள்நாட்டு

சிங்களவர்களுக்கும் இணைப்புப் பாலம் அமைத்தார். இவர் பண்டித நேருவின்பக்தர். பைந்தமிழை அழிப்பதில் சித்தர்.

சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சி மொழி என்ற கொள்கையைப் பறைசாற்றினார். [Sinkahalese only act] ஆட்சிக் கட்டில் ஏறியதும் அதை நிறைவேற்றினார். [5-6-1956]

‘தனிச் சிங்களச் சட்டம்’ சோல்பரி ஆணைக்குழு வழங்கிய சட்ட விதிக்கும், அரசியல் அமைப்புக்கும் முரணானது. இருப்பினும் தான் என்ற ஆணவத்தையும், இராணுவ பலத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே, பண்டா இச்சட்டத்தை நிறைவேற்றினார்.

இச்சட்டத்தை எதிர்த்து, ‘திரு. செல்லையா கோடசுவரன்,’ என்ற அரசு ஊழியர் வழக்குத் தொடுத்தார். 24-4-1964-இல் வெற்றியும் பெற்றார். ஆனால், பண்டா அதை ஏற்றிட மறுத்தார்.

சிங்கள மொழியை அரசு மொழி ஆக்கினார். அரசு தமிழ்ப் பணியாளர்களை வெளியேற்றினார். மேலும் இவர் ஆட்சியில் எல்லா வாகனங்களிலும் குறிக்கப்படும் எண்களின் முதல் எழுத்து ‘ஸ்ரீ’ என்பதை சிங்கள எழுத்திலே எழுதினர்.

அதைக் கண்ட தமிழ் மக்கள் வெகுண்டு எழுந்தனர். சிங்களத்திணிப்பை எதிர்த்துப் போராட்டம் தொடங்கினர்.

தமிழர் அயக்கிய விடுதலை முன்னணி திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் தலைமையில் சிங்கள ‘ஸ்ரீ’ எழுத்து களைத் தார் பூசி அழித்தனர். சிங்கள அரசினர் அடக்கு முறையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். சிங்களக் காவலர்களும், குண்டர்களும் போராட்டம் நடத்திய தமிழ் மக்களைத் தாக்கினர். சிறைகளில் அடைத்தனர். சிங்கள இன ஆதிக்கத்தை ஊக்குவிக்க மேடைகளில் வீரமாகப்

பேசினார். சிங்கள இனத்தின் காப்பாளர் என பண்டாவுக்குப் பட்டம் சூட்டினர்.

வணக்கத்துக்குரிய தமிழ் அறிஞர், 'தனி நாயகம் அடிகளார்' தலைமை அமைச்சர் பண்டார நாயக்காவைச் சந்தித்து, தமிழ் மொழிக்கு உரிய இடம் தருமாறு கோரிக்கை விடுத்தார். ஆனால் பண்டா... அக்கோரிக்கையை மறுத்தார்.

அடிகளாரின் கோரிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவை. கி.பி. 1813-இல் ஆளுநராக இருந்த 'சேர்ஹோபேட் பிறனன்றிக்' என்பார் எழுதி பிரித்தானிய அரசு கையொப்பமிட்ட ஆவணத்தின் இறுதி வரிகள். "ஆகையால் சிங்கள மொழியுடன், தமிழ் மொழிக்கும் நான் சம உரிமை வழங்குகிறேன். சம அளவில் இரு மொழிகளுக்கும் உற்சாக மூட்டுகிறேன்" இது ஆங்கில பேரரசால் கைசாத்திடப்பட்ட ஆணை.

ஆகவே ஆங்கிலேயரிடமிருந்து ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற சிங்கள அரசு, "குடியரசு", என அறிவிக்கப்படுவதற்கு முன்பே இயற்றிய சிங்கள மொழிச் சட்டம் செல்லாது.

மேலும், சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சி மொழி என்ற திட்டம், சட்டம் ஆக்கப்பட்ட போது, தமிழ் உறுப்பினர்களும், லங்கா சமாஜக் கட்சி உறுப்பினர்களும் சிங்களர் மொழிச் சட்டத்தை எதிர்த்தே வாக்களித்து உள்ளனர்.

திரு. கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா என்பவர், "இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்படுமானால் இன்னும் 25 ஆண்டுகளில் தமிழர், தனிநாடு கோருவர்" என்று சட்ட மன்றத்திலேயே கூறியுள்ளார்.

எனவே, சிங்கள மொழிச்சட்டம் ஒரு மனதாக நிறைவேற்றப்படவில்லை.

ஓர் இனத்தை அடையாளம் காட்டுவது மொழியே! ஒருவன் வாய் திறந்து பேசுகின்றபோதுதானே அவனது இனம், நாடு எதுவென அறிகின்றோம்.

எனவே, மொழி ஒரு இனத்தின் உயிர். தமிழ்மொழி குமரி முனை முதல், பனி கண்டம் வரை ஒலிக்கின்ற மொழியாகும். தூத்துக்குடியிலிருந்து டிம்பக்டு வரை தமிழ் பேசுவோர் உளர். ஆனால் சிங்கள மொழியோ, உலகின் எள் அளவு நிலத்தில் இருக்கும் சிங்களவர் மட்டிலுமே பேசும் மொழியாகும்.

எனவே உலகளாவிய தமிழர்கள், உயர் மொழியாம் தமிழ் மொழியைத் தவிர—வேற்று மொழியை தங்கள் ஆட்சி மொழியாய் ஏற்றிடார்.

ஆகவே தமிழ் மொழிக்குச் சம உரிமை வழங்க வேண்டுமென அடிகளார் கோரிக்கை விடுத்தார். ஆனால் பண்டா அதை ஏற்றிட மறுத்தார்.

‘தமிழர்களை வாள் முனையால் அடக்குவேன்!’ என்று ஆணவத்துடன் அடிகளார்க்குப் பதில் உரைத்தார்.

இராணுவமே பண்டாவுக்குத் துணை!

அரசியல் தீர்வு இவருக்கு எதிர்முனை!

ஆனால் தமிழ் இன மக்களின் எதிர்ப்பு வலுத்தது. உடன் தமிழினத் தலைவர் நவரத்தினம், சு. நடராசன், வன்னிய சிங்கம், தந்தை செல்வா ஆகியோர் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கான சுயாட்சி திட்டத்தை முன் வைத்து (Federal State) மாபெரும் வழிநடைப் பயணப் போராட்டம் நடத்தினர். நாடாளுமன்ற தமிழ் உறுப்பினர்கள் உள்பட 150 தமிழர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். நாடெங்கும் புரட்சித் தீயை மூட்டினர். பண்டா பதறினார், பணிந் தார்; சுயாட்சி திட்டத்தை ஏற்பதாக மொழிந்தார்.

ஈழத் தமிழர் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களுடன் இணையாட்சி வழங்க இணங்கும் ஒப்பந்தம் ஒன்றை (27-7-57)செய்துகொண்டார். அதற்குப் 'பண்டா—செல்வா' ஒப்பந்தம் எனப் பெயர்.

ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகி மை காய்வதற்குள் புத்தர்கள் எழும்பினர்!

தமிழர்கள் எழுந்தனர்!

அறப்போரில் இறங்கினர்.

அரசினர், தடுப்பு காவல் சட்டத்தை ஏவினர்.

சிறைகளை நிரப்பினர்.

எனவே, பண்டா தமிழ்ப் பகுதிகளில் கல்வி அரசு நிர்வாகங்களுக்குத் தமிழை பயன்படுத்த சலுகைகள் வழங்கும் 'தமிழ் மொழிச் சிறப்பு விதிகள்' எனும் சட்டத்தைக் கொண்டந்தார். அதுவும் தமிழர் எழுச்சியை அடக்குவ தற்காகக் கையாண்ட ஒரு கண்துடைப்பே!

ஆனாலும் புத்த, பித்தர்களால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. 'மீண்டும் பண்டார நாயக்க, தமிழுக்கு உரிமை கொடுக்கிறார்' எனக் குற்றம் சாட்டி 25-9-59இல் பண்டாவைச் சுட்டு கொன்றனர். பண்டார நாயக்காவைச் சுட்டது 'சோமராமதேரோ' என்ற புத்த பிக்கு என்பர்.

5-ஆம் தலைமை அமைச்சர்

டபிள்யூ. தகநாயக்க [செப்டம்பர் 1959 மார்ச்சு 1960]

பண்டா படுகொலையை அடுத்து தகநாயக்க தற்காலிகத் தலைமை அமைச்சர் ஆனார்.

1959இல் நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டது. 1960இல் பொதுத் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. மீண்டும் அய்க்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியைப் பிடித்தது.

6ஆம் தலைமை அமைச்சர் :

டட்லி எஸ். சேனநாயக்க [மார்ச்சு 1960—சூலை 1960]

குறுகிய காலத்திலேயே இவரது ஆட்சி அடைந்தது வீழ்ச்சி!

நாடாளுமன்றத்தில் டட்லியின் பலம் குறைந்தது. நாடாளுமன்றம் கலைந்தது. மீண்டும் 1960 சூலைத் திங்களில் பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தமிழரசுக் கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தது. வெற்றி பெற்றால் தமிழர்களின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவோம் என அளந்தது; வெற்றியும் அடைந்தது.

7-ஆம் தலைமை அமைச்சர்

திருவாட்டி சிரிமாவோ பண்டார நாயக்க
[சூலை 1960—மார்ச்சு 1965]

இவர் தேர்தலில் போட்டியிடாமல் முதகை உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றார்.

கணவன் படுகொலை செய்யப்பட்டதால் எழுந்த அனுதாப அலையை சிரிமாவோ பயன்படுத்திக் கொண்டனள். அதன் மூலம் தலைமை அமைச்சி ஆயினள்.

இவர் மறைந்த பண்டார நாயக்காவை மணந்திட்ட பாவை!

இவர் சிங்களவர் இனத்தில் படிக்காத மேதை.

இவர் புத்தபிக்குகளின் தலைவி!

இவருக்கு கிடைத்ததோ, உலகிலேயே முதல் பெண்பிரதமர் பதவி!

சிரிமாவோ தமிழ் மக்கள் உதவியுடன் பதவியைப் பிடித்தனள்.

அரியணை ஏறியதும் தமிழர்க்குத் தந்த வாக்குறுதியைப் புதைத்தனர்.

வாக்களித்தோர் நெஞ்சங்களை வதைத்தனர்.

மலையகத் தமிழர்களை மிதித்தனர்.

அலுவலகங்களில் தமிழ்மொழியை அழித்தனர்.

சிரிமாவோ பண்டாவின் ஆட்சி, புத்தபிக்குகளின் நேரிடை ஆட்சி எனலாம்.

தனிச் சிங்களமே தீவின் ஆட்சிமொழி என்பதை இவர்கள் கணவன் பண்டா மரபு மீறி சட்டமாக்கினான். அவன் மனைவி சிரிமாவோ தான்தோன்றித்தனமாக அதை நடைமுறைப்படுத்தினாள்.

எங்கும், எதிலும் சிங்கள மொழியைப் புகுத்தினாள்.

அலுவலக நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் சிங்கள மொழியில் மாற்றினாள்.

கல்வித்துறையினை நாட்டுடமை ஆக்கினாள்.

தமிழர்கள் சுதந்திரமாக நடத்திவந்த தமிழ்ப் பள்ளிகளை மூடினர். சிங்கள மொழிக் கல்விக் கூடங்களை மட்டுமே திறந்தனர்.

தமிழ் ஈழத்தின் முதல் விடுதலைப் போர்

இந்த அம்மையாரின் கொடுமைகள் தாளாது, தமிழ்ப் போராளிகள், அனைவரும் திரண்டனர். அறப்போரை தொடங்கினர்.

1961 பிப்ரவரித் திங்களில் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி முன்பாக மறவர்கள் கூடினர். மறியலில் இறங்கினர்.

56-நாள்கள் அறப்போர் தொடர்ந்தது. தமிழீழம் முழுவதும் போராட்டம் நடந்தது. அரசு இயந்திர செயல்

இழந்தது. அரசினர் கொதித்தனர். இராணுவத்தைத் தமிழர் முன் நிறுத்தினர்.

இந்நிலையிலும், தமிழ் ஈழம் தனிநாடு என்பதை நிலைநாட்ட “தந்தை செல்வா” தலைமையில் ‘தமிழரசு தபாற் சேவை’ எனும் போராட்டத்தைத் தொடங்கினர். தமிழர்கள் ஈழ நாட்டுக்கெனத் தனி அஞ்சல் தலைகளை வெளியிட்டனர். தாங்களே அஞ்சல் பணியாளர்களாகப் பணிபுரிந்தனர். இதுவே, சிங்களவர் ஆட்சியில் தமிழ் ஈழ மக்கள் நடத்திய முதல் விடுதலைப் போர்!

அடுத்து 1962-இல் ஒத்துழையாமை இயக்கப் போராட்டம் வெடித்தது.

சிரிமாவோ பண்டா—கோபம் கொண்ட நாகம் ஆனாள்!

சீறினாள்! இராணுவத்தை ஏவினாள்!

“பிரிவினைத் தடைச்சட்டம்!” என்ற ஆயுதத்தை தூக்கினள்! நாடாளுமன்றத் தமிழ் உறுப்பினர்களைச் சிறையில் தள்ளினள்.

தமிழ்த் தலைவர்களை தடுப்புக் காவலில் வைத்தனர். ஈழமே எரிமலையாய் எழுந்தது.

தமிழின எழுச்சி கண்டு உலகமே வியந்தது.

அந்த எழுச்சியைப் பயன்படுத்தி தமிழ் ஈழ விடுதலையைப் பெற்றிருக்க வேண்டிய தமிழ் மக்களின் தலைவர்களோ சிங்கள தேசியக் கட்சிகளுடன் ஒட்டினர்.

சில்லறையை வெட்டினர்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தை மூட்டை கட்டினர்.

சிரிமாவோ, தமிழ் ஈழத்தைத் தலைகீழாய் மாற்றினாள். அதற்கு இந்தியத் தலைமை அமைச்சரின் உதவியை

யும் நாடினள். அதற்காகத் தில்லி பறந்தனள். இந்தியத் தலைமை அமைச்சர் இலால்பகதூர் சாத்திரியுடன் நேர்காணல் நடத்தினள்! சாத்திரியும், சிரிமாவோவும் 22-10-64 முதல் 29-10-64 வரை எட்டு நாட்கள் அடைகாத்தனர். அதன் பிறகு வெடித்து வந்த குஞ்சுதான்— 'சிரிமாவோ—சாத்திரி ஒப்பந்தம்!'

இலங்கை வாழ் தமிழர்களையோ—அங்குள்ள தமிழ் அமைப்புகளின் தலைவர்களையோ கலந்து ஆலோசிக்காமல் சாத்திரியார், சிரிமாவோவுக்கு தலைசாய்த்தார். ஒப்பந்தத்தில் கை ஒப்பமிட்டார். (29-10-64ல்)

அன்றைய தில்லி அரசுக்கு ஏற்பட்டிருந்த நிர்ப்பந்தம் என்னவெனில், சீனாவின் சீற்றம் ஒரு புறம், பாகித்தானின் பகைமை மறுபுறம் இவற்றோடு இலங்கையின் எதிர்ப்பும் சேர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதே.

அதற்கு பலிகடா ஆனவர்கள்—மலையகத் தமிழர்கள். மலையகத் தமிழர்களை மட்பாண்டங்கள் எனக் கருதினர். அவர்களை அப்புறப்படுத்த ஒப்பினர்.

சிரிமாவோ—சாத்திரி ஒப்பந்தத்தின் விளைவுகள்:—இலங்கைத் தீவின் குடி உரிமை பெறுவதற்காக ஏற்கனவே தமிழர் பெற்று வைத்திருந்த அடையாள அட்டைகளைப் பிடுங்கி எரித்தனர். பத்து இலட்சம் தமிழர்களின் குடி உரிமையைப் பறித்தனர். அய்ந்து இலட்சம் தமிழர்களை அன்றே இந்தியாவுக்கு அனுப்பினர்.

பர்மாவி்லிருந்து வந்த அகதிகளோடு இலங்கை அகதிகளையும் சேர்த்தனர். தமிழ் மண்ணில் அகதிகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கினர்.

அன்று, பக்தவச்சலம் தலைமையில் இயங்கிய தமிழக அரசினர், தமிழ் அகதிகளுக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்ட மறுத்தனர்.

வ—8

தமிழர்கள், அகதிகள் ஆயினர்.

ஆதரவற்ற அனாதைகள் ஆயினர்.

காரணம், தாய்மை உணர்வில்லாக் காங்கிரசார் அன்று தமிழ்நாட்டை ஆண்டனர்.

ஈழத்தை ஈரமில்லா அரக்கி ஆண்டனர்.

கூட்ட வன்முறை (Mass violence) மூலம் சிரிமாவோ, தமிழர்களைச் சீரழித்தனர்.

1965இல் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் மீண்டும் அய்க்கிய தேசியக் கட்சி 66 இடங்களை வென்று ஆட்சியைப் பிடித்தது. தமிழ்க் காங்கிரசு, 17 இடங்களைப் பிடித்தது. அய்க்கிய தேசியக் கட்சி அந்த 17 உறுப்பினர்களையும் தன் பக்கம் இழுத்துக்கொண்டது,

8-வது தலைமை அமைச்சர்

டட்லி எஸ். சேன நாயக்கா (மார்ச்சு 1965-மே 1970)

இவர் மூன்றாம் முறையாக ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றார். திரிகோண மலைப்பகுதியை சிங்களவர் மயமாக்கும் திட்டத்தைத் தீவிரமாக்கினார். ஆட்சியில் பதவி வகித்த தமிழர்களைத் தூக்கி வீசினார்.

ஆனாலும் நாடாளுமன்றத்தில் அறுதிப் பெரும்பான்மை இல்லாது தொங்கு நாடாளுமன்றம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். (Hunging Parliment) தமிழ் உறுப்பினர்களின் கூட்டு இல்லையென்றால் ஆட்சிக்கு வேட்டு, என்பதறிந்து டட்லி, தமிழ்த் தலைவர்களுடன் இணக்கம் காட்டினார்.

அதன் விளைவே டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம் (24-3-1965)

அதில், தமிழ் மக்கள் வாழும் தமிழீழப் பகுதிகளில் மாவட்ட ஆட்சி மன்றங்கள் அமைப்பது, அம்மன்றங்

களுக்கு குடியேற்றம், கல்வி, மொழி நிர்வாகம் என்ற அதிகாரங்களை வழங்குவது.

இப்படி ஆசை வார்த்தைகள் அதில் அடங்கி இருந்தன. தமிழின ஆசைகளை நிறைவேற்ற ஆலோசனைக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இதில் பதவியில் இல்லாத பத்து உறுப்பினர்கள். அவர்களில் தந்தை செல்வாவும், தமிழ் இனத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம், இனத்துரோகி எஸ். தொண்டமான், தமிழினப் பகைவன் ஜே.ஆ. செயவர்த்தனே ஆகியோரும் அடங்குவர்.

இவர்களால் தமிழர் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு வரும் என்று ஈழத் தமிழர்கள் நம்பினர். அந்தோ பரிதாபம்— ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட அடுத்த நாளே— சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி என்ற எதிர்க்கட்சி, எதிரிக் கட்சியாக எழுந்தது. புத்தர் அணியும் இணைந்தது. கண்டன ஊர்வலம் நடந்தது. துமிக்கி சூடு நிகழ்ந்தது. புத்தபிக்கு ஒருவன் இறந்தான். நாடெல்லாம் சிங்களவர் அமளி. ட்வி ஆட்சி ஆட்டம் கண்டது. உடன் ஒப்பந்தத்தைக் கைவிட்டது.

அந்தோ! தந்தை செல்வா கைஒப்பமிட்ட 2-வது ஒப்பந்தமும் எரியூட்டப்பட்டது. (முதல் ஒப்பந்தம் பண்டா செல்வா ஒப்பந்தம்.)

கி.மு. 100-இல் துட்டகாமினு சிங்களவர்க்கு 'சிவப்பு நிறக் கவசம்' அடையாளச் சின்னமாகக் கொடுத்திருந்தான்.

அதுபோன்றே, 1967-இல் 'அடையாள அட்டைச் சட்டம்' கொண்டு வந்தனர்! சிங்களவர்க்கெல்லாம் அடையாள அட்டை வழங்கினர். அது இல்லாதவர்களை எல்லாம் தமிழர்கள் என இனம் கண்டனர்! தினம் கொன்றனர்!

27-5-1970-இல் இலங்கை நாடாளுமன்றப் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது.

அத்தோர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, இலங்கா சமசமாஜக் கட்சி. பொதுவுடைமைக் கட்சி இணைந்த கூட்டணி உருப்பெற்றது. இக்கூட்டணி வென்றால், ஆட்சிக்கு வந்தால் "இலங்கையை முற்றிலும் தன்னாட்சி அதிகாரம் கொண்ட குடியரசு நாடாக மாற்றுவோம்" என்ற கொள்கையைக் கூட்டணி வெளியிட்டது.

சிங்கள மக்கள் மட்டிலுமே இக்கொள்கையை ஏற்றனர். சிங்கள வாக்காளர் பகுதியில் மாத்திரம் கூட்டணியினர் 116 இடங்களில் வென்றனர். பெரும்பான்மை கிட்டியதால் ஆட்சியில் அமர்ந்தனர்.

மறுபுறம், தமிழரசுக் கட்சியும் தமிழ்க்காங்கிரசும் இணைந்தன. தமிழர்களுக்குத் தனி மாநிலம், மாநில சுயாட்சி, மத்தியில் கூட்டாட்சி என்ற கொள்கையை வைத்தன. தமிழ் வாக்காளர் பகுதியில் மாத்திரம் 16 இடங்களை வென்றன. எனவே இத்தோர்தல் முடிவுகள் தெரிவிப்பதாவது: தமிழ்மக்கள், இலங்கையை குடியரசாக மாற்றும் சிறிலங்கா கூட்டணியின் கொள்கையினை ஏற்கவில்லை என்பதே.

9-வது தலைமை அமைச்சர்

திருவாட்டி சிரிமாவோ பண்டார நாயக்க:

[மே 1970 சூலை 1977]

மீண்டும் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறியது என்பது போல், சிரிமாவோ மீண்டும் ஆட்சிக்கட்டிலில் ஏறினள். தமிழர் தேசியத்தின் மேல் தன் வல்லாண்மையை உயர்த்தினள். 22-5-1972-இல் இலங்கைத்தீவு குடியரசு நாடு ஆனது. ஆங்கில ஆளுநர் அகன்றார். சிரிமாவோ-அதிகாரம் முழுவதையும் அடைந்தார்.

வரலாற்றில் தமிழ் ஈழம்!

சிங்களவர் குடியரசுதினம் கொண்டாடினர். தமிழர்கள் அன்று கருப்புச்சின்னம் அணிந்து 'துக்கநாள்' எனக் கொண்டனர்.

முடியாட்சி முழுமையாக அகன்றது. சிரிமாவோ அம்மையார் கையில் காவல்துறை வந்தது.

சோல்பரி ஆணைக்குழு வழங்கிய அரசியல் அமைப்பில், அதன் 29-வது விதியில் மூன்று பிரிவுகளில் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

சிரிமாவோ-பண்டா, குடியரசு நாள் கொண்டாடிய மறுநாளே, சிறுபான்மைக்குரிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தை அகற்றினள். இலங்கைத்தீவு சிங்களவர்க்கே எனப் புகட்டினள். சிங்களமே ஆட்சிமொழி என அரற்றினள். பவுத்தமே இலங்கைத்தீவின் அதிகாரப்பூர்வமான மதம் என ஆக்கினள். பவுத்தமத வளர்ச்சிக்கே நிதியினை ஒதுக்கினள். கல்வித்துறையிலும் கை வைத்தனள்.

'உயர்கல்வி தரப்படுதல்' என்ற சட்டம் கொண்டுவந்தனள். தமிழ் மாணவர்களுக்கு உயர்கல்விக்கதவை முடினள். 'காணி உச்சவரம்புச் சட்டம்' என்ற சட்டத்தை உதிர்த்தனள். தமிழர்களுக்குச் சொந்த நிலங்களை எல்லாம் பறித்தனள்.

தேயிலைத் தோட்டங்கள் அனைத்தையும் அரசுடைமை ஆக்கினள். மலையகத் தமிழர்களை வெளியேற்றினள். சிங்களவர்களை அங்கே குடியேற்றினள்.

சிரிமாவோ இட்டதே சட்டம்.

சிங்களவர் அடித்ததோ கொட்டம்.

தந்தை செல்வா கொடுமைகளைக் கண்டு வெந்தார். தன் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்தார்.

(3-10-1972)

தமிழ்மொழி எல்லாத்துறைகளிலும் புறக்கணிக்கப் படுவதைத் தமிழ் அறிஞர்கள் கண்டனர். கொதித்தெழுந்தனர். 1974-ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்களில் 4-வது உலகத் தமிழ் மாநாட்டை சமூகத்தில் கூட்டினர். தமிழ் உணர்வை ஊட்டினர்.

தனிநாயகம் அடிகளார், பேராசிரியர் சு. வித்யானந்தன், வி. ச. துரைராசன், சாலய் இளந்திரயன், க. பொ. இரத்தினம், இரா.கணகரட்சனம் ஆகியோர் முன்னின்று உலகத் தமிழ்மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தினர்.

அதுகண்டு அழுக்காறு கொண்ட சிங்கள அரசினர், காவல்துறையினரை ஏவினர். குழப்பத்தை மூட்டினர்.

காவல்துறையினர் மின்சாரத்தை நிறுத்தினர். கண்மூடி கூட்டனர். ஒன்பது தமிழர்கள் பிணமாயினர். (10-1-1947)

இப்படி மனிதநேயம் அற்ற சிங்களவர், மாநாட்டைக் கலைத்தனர். அமைதியைக் குலைத்தனர்.

இவ்வாறு தமிழர்களின் குருதி குடித்த அரக்கி சிரிமாவோ 22-1-74-இல் இரத்த நெடியுடன் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தனர்.

அன்றைய தமிழக முதல்வர் அந்த அம்மையாருக்குச் சிறப்பான வரவேற்பைத் தந்தார். ஆயினும், அன்றைய தி.மு.க. மாணவர் அணியினர் முனைவர் இரா. சனாரீத் தனம் தலைமையில் சிரிமாவோ அம்மையாருக்குக் கருப்புக் கொடி காட்டினர். அதற்காக சிறைக்கும் சென்றனர்.

இப்படி தனக்கு எல்லாத் திசைகளிலும் வெற்றி கிடைப்பதைச் சிரிமாவோ கண்டனர். உடன் தில்லி திசை நோக்கிப் பறந்தனர். அங்கே இந்தியத் துணைக்கண்டத் தின் தலைமை அமைச்சி திருவாட்டி இந்திராகாந்தியைக் கண்டனர். இரு கைம்பெண்களும் கலந்தனர். இரு

நாட்டுத் தலைமை அமைச்சிகளுக்கும் இடையில் ஒரு ஒப்பந்தம். அதனால் தமிழனுக்குச் சொந்தமான கச்சத்தீவை தமிழர்கள் இழக்கின்ற நிர்ப்பந்தம்.

சாத்திரி—சிரிமாவோ ஒப்பந்தம் முடிவடையாமல் காப்பாற்றவும், சிங்கள—வட இந்திய அரசுகளின் நட்பு நீடிக்கவும், காலங்காலமாய்த் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான கச்சத்தீவை திருவாட்டி இந்திராகாந்தி அம்மையார், திருவாட்டி சிரிமாவோ அம்மையாருக்கு தாரை வார்த்துக்கொடுத்தனள். (8-6-1974இல்)

உடன் கச்சத்தீவை சிங்கள இராணுவம் சூழ்ந்தது. கடற்கரைப் பகுதியில் தமிழினத்துக்குத் தடைவிதித்தது

கச்சத்தீவு தமிழக மீனவர்களின் கல்லறையானது. மேலும், சாத்திரி—சிரிமாவோ ஒப்பந்தத்தால் விரட்டப்பட்ட தமிழர்கள் போக, இலங்கைத்தீவில் எஞ்சியிருந்த 1,50,000 மலையகத் தமிழர்களையும் விரட்டிட இந்திரா, பச்சைக் கொடி காட்டினள்! அது கண்டு, உலகத் தமிழர்கள் சிந்தினர் கண்ணீர், அதுவே இந்திரா—சிரிமாவோ குளித்திடும். பன்னீர்!

தமிழ் ஈழத்தில் விடுதலை எழுச்சி!

வினை மங்கை சிரிமாவோ, வெற்றிமேல் வெற்றி நாட்டினள்.

காங்கேசன் துறைத் தொகுதியில் இடைத் தேர்தல் நடத்தினள். [6-2-1975—இல்]

ஈழத்தமிழர் இழந்த இறைமையை (Sovergnity) மீட்டிட, தமிழ் ஈழம் தனிநாடு கோரிக்கையை நிலை நாட்டிட, தந்தை செல்வா இடைத் தேர்தலில் நின்றார், எளிதாக வென்றார்.

அந்த வெற்றி, தந்தை செல்வாவுக்குக் கிடைத்த வெற்றி அல்ல.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, வாக்காளர் முன் வைத்த 'தமிழ் ஈழத் தன்னாட்சிக் கொள்கைக்குக் கிடைத்த வெற்றி, அதில் இல்லை அட்டி.

தமிழர் படை திரண்டது! தமிழீழ விடுதலையை முழங்கியது! எங்கும் விடுதலை எழுச்சி!

இளைஞர்கள் உள்ளத்தில் புரட்சி!

இனி, ஈழத் தமிழரிடையே செல்வாக்கும், பெருவாக்கும் பெற வேண்டுமானால் — தமிழீழ விடுதலையை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்; எனும் நிலை பிறந்தது.

அறிந்தனர் தமிழ் அறிஞர்கள். திரண்டனர் வட்டுக் கோட்டையில்.

வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட கட்சிகள்.

1. இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி. தலைவர் தந்தை செல்வா.
2. இலங்கைத் தமிழர் காங்கிரசு. தலைவர் சி.சி. பொன்னம்பலம்.
3. இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசு. தலைவர் தொண்டமான்.
4. தமிழர் அய்க்கிய விடுதலை முன்னணி. தலைவர் அ. அமிர்தலிங்கம் ஆகியோர்.

14-5-76 இல் வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் கூடினர். 'தமிழர்களுக்குத் தனி மாநிலம், மாநில சுயாட்சி மத்தியில்

கூட்டாட்சி' போன்ற ஊசிப்போன கொள்கைகளைக் கூட்டித் தள்ளினார்.

தமிழரசுக் கட்சியின் தங்க முளையாம் வ.நவரத்தினம் வழங்கிய 'தமிழ் ஈழம்' என்ற சொல்லை நினைத்தனர்.

'தமிழ் ஈழம் — தனிநாடு' என்ற கொள்கையை வகுத்தனர். 'விடுதலை! விடுதலை!' என முழங்கினார்.

தமிழர் கட்சிகள் அங்கே சங்கமம்.

தமிழீழ விடுதலைக்குப்பாடினர் பூபாளம்.

விடுதலை முரசம் தமிழ்ஈழ இளைஞர்களுக்கு எட்டியது. அவர்தம் தோள்களைத் தட்டியது!

தமிழர் கூட்டணியைத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி [TULF] எனப் பெயர் மாற்றினார்.

விடுதலை உணர்ச்சியை ஊட்டினார்.

'எங்கும் சுதந்திரம் என்பதே பேச்சு.

தமிழ் ஈழம் விடுதலை உறுதியாச்சு! என்றனர்.

19-11-1976—இல் நாடாளுமன்றத்தில் தந்தை செல்வா எழுந்தார்.

ஈழமக்கள் வேட்கையை உணர்ச்சிப் பொங்க உரைத்தார்.

இதோ அந்த உரை.

19-11-1976 தேதிய இலங்கை நாடாளுமன்றக் குறிப்பில் இடம்பெற்றுள்ள செல்வாவின் இறுதியுரை வருமாறு:

“தமிழ் பேசும் மக்களின் இழந்த உரிமைகளை மீட்பதற்காக நாங்கள் ஒரு காலத்தில் கூட்டாட்சி இயக்கத்தை ஆரம்பித்தோம்,

தேசிய நூலைப் பிரிவு
நாடாளுமன்றக் குறை
பாற்றிப்பாணம்?

ஆனால், கூட்டரசு மூலம் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவது சாத்தியப்படாது, என்பதை கடந்த கால அனுபவங்களின் மூலம் இப்போது அறிந்து கொண்டு விட்டோம்.

இந்த அனுபவங்களின் அடிப்படையில் நாங்கள் தனியே பிரிந்து வாழ வேண்டியதுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம். இதை நாம் செய்யாவிட்டால் தமிழினம் தனது இழந்த உரிமைகளை ஒருபோதும் மீட்டுக்கொள்ள முடியாது.

எங்கள் முன்னோர்கள் புத்திசாலிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் தங்களுக்கெனத் தனியாட்சியை வைத்திருந்தனர். இலங்கையின் வரலாற்றில் எங்களுக்கென ஓர் இடம் இருக்கின்றது.

எங்கள் இயக்கம் நாட்டைப் பிரிக்கும்படி கோரவில்லை. இழந்த எங்கள் உரிமையான அரசை மீள அமைக்க வேண்டுமென்பதே எங்கள் நிலையாகும்.

தனித் தமிழ் ஈழத்தை நிறுவும் லட்சியத்தை நோக்கி எங்கள் இயக்கம் முன்னேறுகிறது. தனித் தமிழ் ஈழம் நிறுவுவது சுலபமான காரியமல்ல என்பதும், மிகவும் கடினமானதென்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால், ஒன்றில், நாம் சிங்களரின் அதிகாரத்திற்குள் ளிருந்து விடுபட்டு வெளியேற வேண்டும். அல்லது அழிந்து போக வேண்டும். எனவே, நாங்கள் போராடித் தனித்தமிழ் ஈழத்தை நிறுவியே தீருவோம்.

நாங்கள் கூட்டாட்சிக் கோரிக்கையை அடியோடு கைவிட்டு விட்டோம். எங்கள் தனி நாட்டுக்கான இயக்கம் அகிம்சை அடிப்படையிலேயே நடைபெறும்."

இவ்வாறு, நாடாளுமன்ற பேச்சினை முடித்து ஈழப் பெரியார் செல்வா அவர்கள் வெளிவந்தபோது பத்திரிக்கை

யாளர்கள் பார்த்தார்கள். கேள்விக் கணையைத் தொடுத்தார்கள்.

‘தமிழ் ஈழம்’ கோரிக்கைக்கு ஒரு மாற்றுத்திட்டம் உண்டா’ என்று ஒரு பத்திரிகை நிருபர் கேட்டார்.

அதற்குச் செல்வா. அளித்த பதில் :

“1949—ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1976-ஆம் ஆண்டு வரை பல கோரிக்கைகளை வைத்துக் களைத்தோம். பிறகுதான் தமிழர்க்குத் தனி நாடு தேவை...அது ‘தமிழ் ஈழம்’ என்ற முடிவுக்கு வந்தோம். அந்த முடிவில் உறுதி கொண்டோம்” என்றார்.

மேலும், ‘தமிழர்க்குத் தனிநாடு கேட்பது, தமிழ் ஈழ மக்கள் வாழ்வதற்காக மட்டுமல்ல—சிங்களஇனம் பின்னால் அழியாமல் காப்பதற்கும்’ என்றார்.

ஆனால், செல்வாவின் வாக்கிற்கு சிங்களவர் செவி சாய்க்கவில்லை.

ஆனாலும், அரிமா செல்வா, ‘தமிழ் ஈழம்’ ‘தனி நாடு’ என்ற கொள்கையை நிலைப்படுத்தினார். அதில் மன நிறைவு கொண்டார். பின் இயற்கை எய்தினார்.
[26-4-1977]

செல்வா 31-3-1898—இல் மலேசியாவிலுள்ள ஈப்போ நகரத்தில் பிறந்தவர். [ஈப்போ—தூய்மை]

இவரது முழுப்பெயர், சாமுவேல் ஜேம்ஸ் வேலுப் பிள்ளை. “திருச்செல்வம், செல்வநாயகம்,” எனச் செல்லமாக வளர்ந்தவர்.

சட்டம் பயின்றவர். நீதி அரசராக பணியாற்ற முனைந்தவர். ஆனால், ஈழமக்கள் படும் துன்பம் அவரை உலுக்கியது, அரசியல் புயல் அவரை மடக்கியது.

“தமிழின நலமே தன்னலமாய்க் கொண்டவர்!
 சிங்களப் பேரின வாதத்திற்குச் சாயாது நின்றவர்!
 ஈழத்தமிழர்க்கே தன்னுயிரை ஈந்தவர்!
 அவரிடம், அள்ள அள்ள அறிவு சுரக்கும்!
 அவர், சொல்லச் சொல்ல உணர்வு பிறக்கும்!
 அந்தத் தமிழீழ ஒளிமுத்து மறைந்தது!
 தன்னாட்சித் தமிழ்ச்சுடர் அணைந்தது!

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தலைவரை இழந்த
 கட்டத்தில் அருந்தமிழ்ச் செல்வர் அமிர்தலிங்கம் அதன்
 அடுத்த தலைவர் ஆனார். தொடுத்த போரைத்
 தொடர்ந்தார்.

அமிர்தலிங்கம் சட்டக்கல்லூரி மாணவராக இருந்த
 போதே தமிழர் இயக்கங்களில் இணைந்தார். பேச்சு
 வன்மையால் உயர்ந்தார்.

இவர், அன்றைய இளந்தலைமுறையினரின் அன்பர்!
 இவரை யாழ் தளபதி என்பர்!

அன்று:

தேன் பிலிற்றும் மலர்கொண்டு, மாலையிடும்
 மணநாள்!

இவரோ—மணமேடை மறந்தார்! போர்க்களம்
 புகுந்தார்! (கருப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம்)

இவரது, துணைவியார் ‘மங்கையர்க்கரசி’ என்பார்.
 தமிழர் போராட்டங்களில், கணவருடன் தோள் நின்றார்.
 துணைபுரிந்தார்.

எனவே இவர்கள் தலைமையில், தமிழ் ஈழத்தில்
 தன்னாட்சிக்குரல் எழும்பியது.

விடுதலை முரசம் முழங்கியது. அடுத்த பொதுத் தேர்தலும் நெருங்கியது.

வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்திற்கு ஏற்ப “தனி அரசரிமை கொண்ட தமிழ் ஈழத்தை நிறுவுவதே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கொள்கையென” தேர்தல் அறிக்கை விளக்கியது.

அய்க்கிய தேசியக் கட்சி-சிரிமாவோ பண்டாவிடமிருந்து ஆட்சியைப் பிடித்திடத் துடித்தது.

தொண்டமான் போன்ற தமிழினத் துரோகிகளின் கூட்டம், தமிழர்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்கு, தமிழர் இயக்கத்தின் பக்கம் தலையையும், அமைச்சர் பதவி பெறுவதற்கு அய்க்கிய தேசியக் கட்சியின் பக்கம் வாலையும் நீட்டி நடித்தது!

ஈழநாட்டு இளைஞர்களோ—தமிழ் வேட்பாளர்கள் வெற்றி பெற்றால் தமிழ்ஈழ விடுதலை கிட்டும் என நம்பினர். உறங்காத மீனாய் உழைத்தனர்.

தமிழர்தம் தொகுதிகளிலெல்லாம் எழுச்சிக் கோலம். தமிழர்தம் உள்ளங்களிலெல்லாம் உணர்ச்சி முழக்கம்.

21-7-1977இல் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. அய்க்கிய தேசியக் கட்சி பெரும்பான்மை பெற்றது. ஆட்சியைப் பிடித்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 19 இடங்களில் நின்றது. அதில் 18 இடங்களை வென்றது.

10-வது தலைமை அமைச்சர்:

ஜெ. ஆர். செயவர்த்தனே. [23-7-77 பிப்ரவரி 78]

இவர், கத்தோலிக்க கிருத்துவ மதத்தைச் சார்ந்த இ.டபிள்யூ. செயவர்த்தனே என்பார்க்கும், திருவாட்டி, இக்னேஸ் எலன், என்பார்க்கும் மகனாய் பிறந்தவர்.

ஆனாலும் இவன் புத்த மதத்தின் மொத்த உருவம், சிங்களக்கொடு நெறியின் சிகரம்.

இவன் நெருப்பை உமிழும் கருப்பு மனிதன்.

அரசியல் அங்காடியில் பேர்போன வணிகன்.

செயவர்த்தனே: இவன் தமிழ் இனத்திற்கு நஞ்சு. சிங்கள ஆளுமைக்கு உந்து. ஈழமக்கள் தலையில் வீழ்ந்த அக்கினிக்குண்டு!

இவன், விடுதலை வீரர்களைக் கவ்விய வேட்டை நாய்! தமிழினத்தை, “தாக்கு, தாக்கு,” என ஒலமிட்ட பேய்! இவன் இடலரைவிஞ்சிடும் கொடுமையாளன். கோயபல்சை வென்றிடும் பெரும் புளுகன்.

இவன் பண்டா—செல்வா ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்தவன். டட்லி—செல்வா ஒப்பந்தத்தை எரித்தவன். இவன் பாராளுமன்ற ஆட்சியை ஒழித்தவன். தலைவர் (அதிபர்) ஆட்சியை அமைத்தவன். [Executive President].

செயவர்த்தனே 1978 பிப்ரவரியில் புதிய அரசியல் அமைப்பைக் கொணர்ந்தான்! தலைவர் தேர்தல் நடத்தாமலே, தலைவர் பதவியில் அமர்ந்தான். (ஆட்சி மன்றத்தினரின் வாக்குகள் பெற்று.)

சிங்கள அரசின் முதல் தலைவர் (அதிபர்)

ஜே. ஆர். செயவர்த்தனே (பிப்ரவரி 1978 பிப்ரவரி 1983)

அடுத்து 1983இல் தலைவர் தேர்தல் நடத்தி மீண்டும் தலைவன் ஆனான் செயவர்த்தனே.

சிங்கள அரசின் 2-வது தலைவர் (அதிபர்)

ஜே. ஆர். செயவர்த்தனே (4-2-1983 சனவரி 1989)

செயவர்த்தனே சிங்களக் குடியரசுத் தலைவர் பொறுப்பேற்ற நாள் முதல் தலைவர் பதவியில் இருந்து

இறங்கும் வரை பிரேமதாச தலைமை அமைச்சர் பதவி வகித்தார்.

11-வது தலைமை அமைச்சர் :

ஆர். பிரேமதாச. பிப்ரவரி 1978-1989

கொலை மாமணி செயவர்த்தனே!

“கொலை மேற்கொண் டாரிற் கொடி தே

அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து” அலைமேற்கொண்டு குறள்-551.

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு ஒத்தவன் செயவர்த்தனே என்ற சிங்களக் கொற்றவன்.

கி.மு. 150-இல் முதல் துட்டகாமினு தமிழரைக் கொன்றவன். [A Killer of Tamilians]

1980-இல் செயவர்த்தனே 2-வது துட்டகாமினு [Dhuttakaminu the 2nd] செயவர்த்தனே.

‘துட்டகாமினுவின் குருதியே என் உடலில் ஓடுகிறது’ என்று உறுமினான்.

ஆட்சியில் அமர்ந்ததுமே ‘தமிழினத்தைப் பூண்டோடு அழிப்பேன்’ என முழங்கினான்.

உசாவல் இன்றித் தமிழர்களைக் கைது செய்து சிறையில் அடைக்க, காவலருக்கும், இராணுவத்திற்கும் அதிகாரம் வழங்கினான்.

யாழ்ப்பாணம் நோக்கி பிரிகேடியர் வீரதுங்க தலைமையில் இராணுவத்தை அனுப்பினான்.

அடக்கு முறைச் சட்டத்தை அங்கே செலுத்தினான். தேர்தலுக்கு முன் ஆயிரம் வாக்குறுதிகளைத் தமிழர் களுக்கு கொடுத்தான்!

ஆனால், தலைவர் ஆனவுடன் தமிழர்களை வதைத் தான். யாழ் நாட்டை மிதித்தான்.

‘தமிழ் ஈழப் போராளிகளை ஒழிக்க எந்தப் பேய் பிசாசு களின் உதவியையும் நான் ஏற்கத் தயார்’ என்று கொக்கரித்தான். தமிழினத்தை அழிக்க இசுரேல் படையைக் கொண்டு வருவேன் என எச்சரித்தான்.

அதனால் தனிநாடு கோரிக்கை தலை தூக்கியது உடன் [1983-இல்] பிரிவினைத் தடைச்சட்டம் தலை நீட்டியது.

அதை அமுல் படுத்த 6-வது அரசியல் சட்டத் திருத்தத் தினை நிறைவேற்றினான். தனிநாடு கேட்கின்ற அமைப்புகளைத் தடை செய்தான்.

சுயநிர்ணய உரிமை கோருவோர் தம் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்ய விதி வகுத்தான்.

தேர்தலில் அவர்கள் கலந்து கொள்ளவும் தடை விதித்தான். பதவி ஆசை கொண்ட தமிழ் ஈழத் தலைவர்களோ தளர்ந்தனர்.

விலை பேன விடுதலை அணித் தலைவர்கள்

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் தனிநாடு கோரிக்கையை முன்வைத்தே வென்றனர். ஆனால் வெற்றிக்குப் பின் பதவிக்காக செயவர்த்தனே காலில் வீழ்ந்தனர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் திரு அ. அமிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆனார். தன்னாட்சி பெற்ற தமிழ் ஈழ அரசவை அமைக்க, கடமைப்பட்ட அமிர்தலிங்கம், சிறிலங்கா தேசியப் பேரவையின் அங்கம் ஆனார்.

1977 பொதுத் தேர்தல் வெற்றிக்குப்பின் நல்லூரில் 'தமிழ் மண்டலம்' 'புனரமைப்பு நாள்'. தமிழ் இளைஞர்கள் எல்லாம் எழுச்சியுடன் கூடினர். தங்களின் புரட்சித் தளபதி அமிர்தலிங்கத்தை, தாயை எதிர்பார்க்கும் சேயென ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றனர்.

ஆனால் அதே நாளில், அதே நேரத்தில், சிங்கள மண்டலம் கோட்டேரியில், செயவர்த்தனே, அவன் பெயரால் ஒரு கோட்டையைக் கட்டினான். அதன் திறப்பு விழாவை நடத்தினான்.

தனக்கு கிடைத்த எதிர்க்கட்சி தலைவர் பதவியை 'வாராது வந்துற்ற மாமணி' என்று கருதிய அமிர்தலிங்கமும் தமிழின் பெயரால் வெற்றி பெற்றோரும் சிங்கள அரசு விழாவில் கலந்து கொள்ள ஓடினர்!

நல்லூரில் காத்திருந்த ஈழத் தமிழ் இளைஞர்கள் வாடினர்! தமிழ் ஈழ இளைஞர்கள், எத்தனையோ கடின உழைப்பால், 18 தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வெற்றிக் கனியை ஈட்டிக் கொடுத்தனர்.

உடன் 'ஈழத் தேசிய மன்றம்' அமையும் என்று எதிர்பார்த்தனர்.

ஆனால், அமிர்தலிங்கமும் ஏனைய தமிழ் உறுப்பினர்களும் ஈழத் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு ஏமாற்றத்தையே தந்தனர்.

அதனால் இளைஞர் தம் இதயங்கள், வெடித்தன.

புரட்சிப் பாதையில் சென்றிடத் துடித்தன.

26-8-83-இல், இந்து பத்திரிகைக்கு அமிர்தலிங்கம் பேட்டி வழங்குகிறார்.

வ-9

இதோ அந்தப் பேட்டியின் விவரம்.

Q : Apart from the TULF there are other groups. the most prominent among them being "the Tigers". The Sri Lanka Government invariably refers to their activity as terrorism. In some other quarters they are regarded as immature, politically, others regard them as patriots. How do you see the rise of such groups in the historical sense?

Misguided

A : As I said in the course of; my remarks earlier, it started as a result of frustration among the Tamil student population arising from the standardisation in admission to universities. It was given an impetus by the police violence at the World Tamil Research conference and the first targets of youth attack were the policemen who were responsible for the killings at the conference. Then, some of the young men who were responsible for it were arrested and tortured by the police. Then the policemen who tortured became the target of attack, and in this way it started working in a vicious circle and it escalated. Thereafter these groups got better organised in the face of continued police and army violence against Tamil people and Tamil youth,

I will not regard them as terrorists, I do not agree with their methods. I do not approve of the method of violence and in fact we think that in certain instances they are counter-productive and are not in the best, interest of our people.

I will not agree with any branding of them as anti-social or terrorist elements. They may be misguided but they are genuinely, in their own misguided way, working towards what they believe is in the best interest of the Tamil people.

Hindu 26-8-83

இப்படி,

தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் தாளாது கொதித் தெழுந்த இளைஞர்களை சமூகப் பகைவர்கள்—பயங்கரவாதிகள்—என்று கூறுவதை ஏற்க மாட்டேன் என்று கூறிய அமிர்தலிங்கம், அவர்கள் தவறாக வழி நடத்தப்படுவதாகச் சொன்னது தவறு. அந்த இளைஞர்களின் எழுச்சியை ஈழ விடுதலைக்கு அவர், பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டார். வெள்ளமென திரண்ட விடுதலை வீரர்களுக்கு வழி காட்டியாக இருக்கவும் தவறி விட்டார்.

கங்கை அரசு நடத்தும் கபட நாடகத்தைப் பரிந்துரைத் தார். செயவர்த்தனே பிறந்தது ஆயிரத்து தொளாயிரத்து ஆறு! அவன் ஆட்சியில் ஓடியதோ ஈழத்தமிழரின் குருதி ஆறு!

ஈழத்தமிழர் கூட்டணி சிதறியது!

இளைஞர்கள் உள்ளம் பதறியது!

இந்நிலையில் சிங்களப் பேரின வாதம் கொடி கட்டிப் பறந்தது.

அப்போது, நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. அதாவது, செயவர்த்தனே உரையாற்றிக் கொண்டிருந்த

போது, தன் கைதனை நீட்டி, 'நான் வயிற்றில் குத்துவேன் என்று சொல்வேன். ஆனால் நான், நெஞ்சில்தான் குத்துவேன்' என்று சட்ட அவையிலேயே சத்தம் போட்டுக் கூறினானாம்.

செய்வர்த்தனையின் கொடுங்கோல் ஆட்சியில், செத்த மீனும் துடித்ததாம்!

'போரா? இல்லை என்னுடன் ஒத்துப் போவதா? மடியப் போகிறீர்களா? இல்லை மன்னிப்புக் கேட்டு வாழப் போகிறீர்களா?' என்று கொக்கரித்தான். தன்னை எதிர்ப்பார் இல்லை என்ற ஆணவத்தில் வக்கரித்தான். நாள் தோறும் தமிழர்களைச் சுட்டெரித்தான்.

துரத்த துரத்த, ஓடுகின்ற பூனை கூட சிறிது தூரம் ஓடிய பிறகு திரும்பிப் பார்க்கும்! துரத்திய மிருகத்தை சீறிப் பார்க்கும்.

அந்தப் பூனையைவிட ஈழ இளைஞர்கள் இளைத்தவர்களா? அவர்கள் புலிகள் அல்லவா! அவர்கள் உதடுகளில் முனகல் நின்றது. முழக்கம் எழுந்தது! தன்மானம் பிறந்தது!! தன் மதிப்பு நிமிர்ந்தது!!!

"செய்வர்த்தனா உடலில் துட்டகாமினுவின் குருதி ஓடினால், எங்கள் உடலில் எல்லாளன் குருதி ஓடுகிறது" என்றனர்! துள்ளி எழுந்தனர்.

கல்விச் செல்வர்கள், போர்ச் செல்வர்களாய் மாறினர்.

பனி பெய்து நெல் விளையாது.

சேதாரம் இல்லாமல் நகை செய்ய முடியாது. அது போன்றே, உயிர்ப்பவி இல்லாமல், ஒரு நாடு விடுதலை அடையாது.

என்ற புரட்சிக் கொள்கையில் ஊன்றினர்!
தாயகம் மீட்டிட ஆயுதம் ஏந்தினர்!!
சிங்கள ஆட்சியின் (இ)ராசி காலத்தை முடித்தனர்!!!

‘கேட்டால் கொடுப்பானா?’ இது ஈழ இளைஞன்
இதயக் கேள்வி, உதை கொடுத்தால்தான் கொடுப்பான்”
இது ஒடுக்கப்பட்டோர் உரைத்த விடை.

ஆம்! மென்முறை (மிதவாதம்) தோற்றால் வன்முறை
(தீவிரவாதம்) தலை தூக்கிடும்.

இதனையே வரலாறு காட்டும்!

கோழைகள் ஓடினர்! கொதி கலன்கள் கூடினர்!

அரசியல் மைதானத்தில் உலவிய
வாலறுந்த நரிகள், வாய்ப் பேச்சு வீரர்கள்:
கட்சி மாறும் காலிகள்;
காற்றில் உதிரும் சருகுகள்
அறிக்கை மன்னர்கள்,
அடுத்துக் கெடுப்பவர்கள்,
அகப்பட்டதைச் சுருட்டுவோர்கள்,
எட்டப்பர்கள், எத்தர்கள்
போலித் தலைவர்கள்,
கூலிக்கு வால் பிடிப்போர்.

இன்னோரன்ன, அரசியல் வாதிகளை ஈழ அரசியல்
களத்திலிருந்து தூக்கி எறிந்தனர்.

அரசியல் தீர்வு,
ஒப்புரவுப் பேச்சு,
பேச்சு வார்த்தை,
உதட்ட ளவு உடன்பாடு,
திருப்புமுனை மாநாடு
போன்ற உதவாக்கரை நடவடிக்கைகளை முடக்கினர்.

மறியல், கண்டன ஊர்வலம்

உண்ணா நோன்பு

போன்ற சப்பாணிப் போராட்டங்களை நிறுத்தினர்.

தமிழ்ப் போராளிகள் எனப் பல்வேறு குழுக்கள்!
அவர்கள் கால்களில் மிதிபட்டன அரசியல் புழுக்கள்!

யாழ்ப்பாணம்! போர்ச் செல்வர்கள் கூடாரம்! அங்கே
விடுதலைப் புரட்சி எட்டியது!

அது தமிழ்க்கொல்லி செயவர்த்தனாவின் தலையைத்
தட்டியது.

சிங்கள அரசை முட்டியது.

சிங்களப் படையை வெட்டியது.

அதுகண்டு அரண்டு போன செயவர்த்தனே

‘ஆ’ வென அலறினன்!

‘கோ’ வெனக் கூவினன்!

இராணுவத்தை ஏவினன்!

அப்போது இருந்த சிங்கள இராணுவம் நாட்டுப்புற
பையன்கள் எனத் தோற்றம்!

போர்க்களம் என்றாலே அவர்கள் தொடைகளில்
ஏற்படும் ஆட்டம்!

போர் நுணுக்கம் அறியாதவர்கள். துமுக்கி (துப்பாக்கி)
பிடித்து சுடத்தெரியாதவர்கள்.

போர்க்களத்தில் நிற்கும் பொம்மைகள்.

சிங்களக் காதையர்களோ — ஆயுதம் இல்லாத
மனிதனை அடிப்பர்.

ஏ.கே. 47 துமுக்கிப் பிடித்தோரைக் கண்டால் ஓட்டம்
பிடிப்பர்.

புறம் எழுந்தது! அகம் அழிந்தது!

அடி வாங்கும் மாங்காயாய் இருந்த ஈழத்தமிழன் அடிக்கின்ற செங்கல்லாய் மாறினான்.

உடனே ஆணவ செயவர்த்தனே! தில்லிக்கு ஓடினான்.

வட இந்தியத் தலைமை அமைச்சர் இராசீவ் காந்தியின் கால்களில் வீழ்ந்தான்.

“சிங்கள நாட்டில் நடப்பவை—உள்நாட்டு பிரச்சினை. இதில் இந்தியாவின் தலையீடு தேவை இல்லை. இந்திய இராணுவ உதவியும் தேவை இல்லை” என்று அன்று சொன்ன செயவர்த்தனே—இன்று புலிப்படை என்றதும். கிவி கொண்டான். “ஓப்பந்தம்—உதவி” என்று வட இந்தியத் தலைவர்களை வணங்கினான்.

அவர்களும் இனம் காக்க, வட இந்தியப் படையை அமைதிப்படை, எனும் பெயரில் அனுப்பினர். (Peace Keeping Force).

அமளிப்படை

30-7-1987 அதிகாலை, யாழ்ப்பாணம் வல்வட்டித் துறை வானூர்தி நிலையத்தில் 24 இந்திய விமானங்கள் இறங்கின. அவற்றிலிருந்து 1500 படைவீரர்கள் இறங்கினர். மேலும், பாலை விமானத்தளத்திலும் இந்தியப்படை வீரர்கள் இறக்கப்பட்டனர்.

உலகில் 4-வது இடம் வகிக்கும் வட இந்திய இராணுவம், நெல்லிக்காய்ப் பரிமாண சிங்கள அரசின் இராணுவத் தளபதி ஜெரி. டி. சில்வா கட்டுப்பாட்டிலும் சிங்களப்படை அமைச்சர் இலலித் அதலத் முதலியின் கண்காணிப்பிலும் இயங்கியது.

இந்திய இராணுவம் என்றாலும், சிங்கள அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்கு வந்தவுடன் சிங்கள இராணுவமாகவே திகழ்ந்தது. தவைவர் செயவர்த்தனேயின் இதய ஆசையை உணர்ந்தது!

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் படையை அழிப்பதில் முனைந்தது.

புற்றை உருவாக்கிய கறையான்களை அழிக்க வந்த பூ நாகமாய்,

கிளிகளைப் பாதுகாக்க வந்த பூனைப் படையாய்,
வெண்புறாவை வேட்டையாட வந்த வேடனாய்,
பதவி இந்திரர்களுக்காகப் பாவப்பட்ட அகலிகையாய்,
வட இந்திய இராணுவம் செயல்பட்டது.

வட இந்திய அரசு கறைபட்டது.

ஈழத்தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் விடுதலைக் குரலை வட இந்தியத் தலைமை அமைச்சர் இராசீவ், காதில் வாங்க மறுத்தார். குட்டையைக் குழப்பினார். அதில் எட்டப்ப மீன்களைப் பிடித்தார். அவர்களைக் கொண்டு ஒரு பொம்மை தமிழ் மாநில அரசை 1990 பிப்ரவரியில் அமைத்தார்.

உலக மாந்தரிடம் 'தமிழ் இனக்காப்பாளர்' என்ற பட்டத்தைப் பறித்தார்.

ஆனால் குறைந்த அளவு, தமிழர் மண்ணில் சிங்களவர் குடியேற்றத்தைக் கூடத் தடுத்தார் இல்லை. அக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தி மாவீரன் திலிப், நீரும் அருந்தாமல் 12 நாள் உண்ணா நோன்பு இருந்தனன். வன்நெஞ்சர் இரங்காததால் மாண்டனன்.

யாழ்குடாக் கடலில் மீன் பிடித்த ஈழத் தமிழர்களை வடவர் படைபிடித்து, சிங்களப்படையிடம் ஒப்படைத்தது.

அந்த 17 மறவர்களும் மாணங் கருதினர், நஞ்சுண்டு மாண்டனர். [சயனட்]

‘டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா’ என்ற ஆங்கில நாளிதழ் 1989 சூன் திங்களில் கீழ்க்கண்ட கட்டுரையினை வெளியிட்டிருந்தது:

‘இந்திய இலங்கை உடன்பாட்டிற்கு முன்னால், யாழ்ப்பாணமும் கிழக்கு மாவட்டமும் விடுதலைப்புலிகள் என்ற அமைப்பின் கட்டுப்பாட்டில், தன்னாட்சி பெற்ற நாடென இயங்கி வந்தன. விடுதலை பெற்ற ஈழநாடு ஏற்படுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அப்பகுதிகளை, ஈழ விடுதலைப் படையினரிடமிருந்து மீட்டெடுக்க 1987 சூன் திங்களில், சிங்களப்படை அனுப்பப்பட்டது. அப்படை விடுதலைப் புலிகளால் கரி பூசித் திருப்பி அனுப்பப்பட்டது!”

அத் தோல்வியை வெற்றி ஆக்கவே வஞ்சக வர்த்தனே வட இந்தியப் படையைத் தருவித்தான்.

சகோதரச் சண்டையை மூட்டி விட்டு நிம்மதியாய்த் தூங்கினான்!

‘கடல்வற்றிக் கருவாடு தின்னலாம்’ எனக் காத்திருந்த கொக்குகளின் வயிற்றில் மண் விழுந்தது. ஆம்!

1990-இல் இந்தியத் துணைக் கண்ட அரசியலில் தலை கீழ் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன.

முதன் முறையாக, ஒத்த கருத்துள்ள இந்திய நடுவண் அரசும், தமிழ்நாடு அரசும் அமைந்தன.

வடஇந்தியத் தலைமை அமைச்சர் மாண்புமிகு வி.பி.சிங், தமிழ்நாடு முதல் அமைச்சர் மாண்புமிகு கலைஞர் கருணாநிதி ஆகியோரது கூட்டு முயற்சியால்

அமைதிப்படை எனும் வட இந்திய இராணுவம், தமிழ் ஈழத்திலிருந்து முற்றிலுமாக திருப்பித் தருவித்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஓயாது போரிட்டு, குருதிசிந்திய தமிழ் ஈழம், பெருமூச்சு விட்டது.

செகப்புரட்டன் செயவர்த்தனாவை, அடுத்து நடந்த தலைவர் தேர்தலில் ஒதுக்கினார்.

அரசியலிலிருந்தே விலக்கினார்.

நீருள்ளமட்டும் மீன் குஞ்சு துள்ளுமாம். அதுபோல் பதவியில் இருக்கின்றவரை செயவர்த்தனே ஆடினார்.

அடுத்து நடந்த தலைவர் தேர்தலில் அய்க்கிய தேசியக் கட்சி சார்பில் தலைமை அமைச்சராய் இருந்த பிரேமதாச நின்றார்; வென்றார்.

3-வது குடியரசுத் தலைவர்:

பி.எம். பிரேமதாச [2-1-1989—1-5-1993]

12-வது தலைமை அமைச்சர்:

டிங்கிரி பண்டா விஜயதுங்கே: [2-1-1989—1-5-93]

பிரேமதாச தலைவர் பொறுப்பு ஏற்றதும் அமைதிப் படை இலங்கைத் தீவை விட்டு வெளியேற வேண்டுமென அழுத்தமாகச் சொன்னவர்.

பிரேமதாச, 15-6-89—இல் விடுதலைப்புலிப்படை யுடன் ஒப்புரவுப் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

பாலசிங்கம், யோகி, லாரன்ஸ் ஆகியோர் பேச்சு வார்த்தையில் கலந்து கொண்டனர்.

11-6-90—இல் நட்புறவுப் பேச்சை நிறுத்தினார்.

தானும், 'மாந்த நேயமில்லா சிங்கள வெறியனே' என்பதை பிரேமதாச வெளிப்படுத்தினார்.

இதோ அதற்குச் சான்றான அவரது அறிக்கை :

Whatever the cost, I will not Surrender an inch of Srilanka's territory.

Whatever the cost, I will not surrender a SHRED of Our SOVEREIGNTY.

P.M. Premadasa 2-1-1991

பிரேமதாசவுக்கு இருந்த சிங்கள இன உணர்வுக்கு மேலும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

இவர் பங்களா தேசத்தில் நடைபெற்ற சார்க் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்.

அப்போது அவர் பங்களா தேச தலைமை அமைச்சரிடம் “நாங்களும் வங்காளிகள்தான்! வங்காள நாட்டிலிருந்து இலங்கைத் தீவிற்கு குடியேறிய விசயன் கால்வழிவந்தோரே நாங்கள்! எனவே, சிங்களவர்களின் முன்னோர்கள் வங்க நாட்டவரே! நீங்களும் நாங்களும் ஒரேஇனத்தவரே!” என்று பிரேமதாசு பேசி உள்ளார்.

இவர் காலத்தில் இங்கிலாந்தின் தலைமை அமைச்சராய் இருந்தவர் திருவாட்டி தாட்சர் என்பவர்.

அவர் பிரேமதாசவுடன் நட்புடன் பழகினார். மடல்கள் எழுதினார். சிங்கள அரசின் திட்டங்களுக்கு, குறிப்பாக விக்டோரியா அணைத்திட்டத்திற்கு பெருந்தொகை வழங்கிட ஒப்பினார்.

அய்க்கிய தேசியக்கட்சி (1977) சூலைத்திங்கள் முதல் தொடர்ந்து ஆட்சியில் இருந்தது!

பிரேமதாசுவின் அகில உலக செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தது.

எனவே, ஆட்சியைப் பிடிக்க காத்திருக்கும் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு வேதனை பிறந்தது.

அக்கட்சி ஆளும் கட்சியை கீழே இறக்கிட முனைந்தது.

சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவி திருவாட்டி சிரிமாவோ பண்டார நாயக்காவின் தலைமகள்— திருவாட்டி சந்திரிகா குமாரணதுங்க.

அவரது கணவர் விஜய குமாரணதுங்க—திரைப்பட நடிகர். மக்களை ஈர்க்கின்ற அழகர்.

சிறிலங்கா மக்கள் கட்சியின் தலைவர்.

அப்புதிய கட்சி 1987 முதல் வளர்ந்தது. அய்க்கிய தேசியக் கட்சி நாளுக்கு நாள் சரிந்தது. பிரேமதாச அதிர்ச்சியில் கலங்கினார். சூழ்ச்சி வலைகளைப் பின்னினார்.

ஓராண்டுக்குள் 1988-லேயே புதிய கட்சியின் தலைவர் நடிகர் விஜயகுமாரணதுங்க படுகொலையானார். அடுத்து, ஓஸ்ஸி அ.பே.குணசேகரர் என்பார், சிறிலங்கா மக்கள் கட்சியின் தலைவர் ஆனார். குணசேகரை, பிரேமதாச தனது அய்க்கிய தேசியக்கட்சியில் இணைத்தார். புதிய கட்சியைப் புதைத்தார்.

அய்க்கிய தேசியக் கட்சி அமைச்சரவையில் அப்போது வணிகத்துறை அமைச்சராக இருந்த 'இலலித் அதுலத் முதலி' அமைச்சர் பதவியை உதறினார். அக்கட்சியிலிருந்து விலகினார். புதுக்கட்சி தொடங்கினார். பிரேமதாசவுக்கு எதிராய்ப் போர்க்கொடி உயர்த்தினார், ஆனால் அவரும் வெடிகுண்டுக்கே பலியானார்.

சிரிமாவோ பண்டாவின் மகனும், சந்திரிகாவின் சகோதரருமான அனுரா பண்டார நாயக்காவும், அய்க்கிய தேசியக் கட்சிக்கு விலையானார்.

அடுத்த பொதுத்தேர்தல் நெருங்கும் நேரத்தில் பிரேமதாசவின் கை ஓங்கியது. பண்டாவின் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் பலம் தாழ்ந்தது.

இந்நிலையினை, இலண்டனில் இன்ப உலா நடத்திக் கொண்டிருந்த சந்திரிகா குமாரணதுங்க அறிந்தனள். 1992-இல் கொழும்பிற்கு விரைந்தனள். சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையினை ஏற்றனள்.

அக்கட்சியை வெற்றித்திசையில் திருப்பினள்.
அதற்காகப் பின்னினள் அரசியல் சதிவலை.
அடுத்து நடந்தது பிரேமதாசவின் படுகொலை.

பொதுக்கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்த பிரேமதாச உடலில் மனித வெடிகுண்டு பாய்ந்தது.

அய்க்கிய தேசியக் கட்சி சாய்ந்தது.

4-ஆவது குடியரசுத் தலைவர்
டிங்கிரி பண்டா விஜயதுங்கே

1-5-93-இல் பதவி ஏற்றார். பிரேமதாச குடியரசுத் தலைவராக இருந்தபோது, இவர் தலைமை அமைச்சராக இருந்தார். சிரிமாவோ பண்டார நாயக்க குடியரசுத் தலைவர் பொறுப்பினை ஏற்கும் வரை டிங்கிரி, தலைவர் பதவியில் நீடித்தார்.

13-வது தலைமை அமைச்சர்
ரணில் விக்ரமசிங்கா

இவர், திருவாட்டி சந்திரிகா தலைமை அமைச்சர் பொறுப்பேற்கும் வரை அப்பதவியில் நீடித்தார். அய்க்கிய தேசிய கட்சி, 17 ஆண்டுகள் ஆட்சி பீடத்தில்நிலைத் திருந்ததால் அதன் தலைக்கனம் உயர்ந்தது. அக் கட்சியை இறக்கிட நேரமும் வந்தது.

சந்திரிகா, சிறிலங்கா கட்சியின் பலத்தைப் பெருகிக்
னள். இலங்கை பொதுவுடைமை கட்சியினையும், இலங்கா
சமசமாஜ கட்சியினையும் இணைத்தனள். 'மக்கள்
அய்க்கிய முன்னணி' என்ற தேர்தல் கூட்டணியை
அமைத்தனள். தேர்தல் களத்தில் இறங்கினள்.

இங்கிலாந்தில் சந்திரிகா இருந்தபோது, ஆங்கிலேய
ரின் அரசியல் சதுரங்கத்தில் கற்றுவந்த யுக்திகளைத்
தொடுத்தனள். அதற்கேற்ப காய்களை நகர்த்தினள்.

தமிழர்களுக்கு வாக்குறுதிகளை வீசினள்.

காமினி திசாநாயக்க

இவன், அய்க்கிய தேசியக்கட்சியின் வேட்பாளனாக
நிறுத்தப்பட்டவன்.

இவன் செயவர்த்தனாவின் பேரினவாதப்பட்டறையில்
உருவாக்கப்பட்டவன்.

இவன் 1983-இல் குண்டுகளை ஏற்றிக்கொண்டு
'உலங்கு' வானூர்தியில் பறந்தான். 'நுவரெலியா'
பகுதியை அடைந்தான். ஏற்றிவந்த குண்டுகளைத் தமிழர்
களின் தலைகளில் பொழிந்தான். ஆழ்கடலென, அமைதி
யிலிருந்த மலையகம், தீப்பற்றி எரிந்தது. தமிழ் இனம்
அதில் வெந்து மடிந்தது.

இந்தக் கயவன் முன்னிலையில் தான், யாழ் நூல்
நிலையம் எரிக்கப்பட்டது, அறிவுச் சோலை அழிக்கப்
பட்டது.

இவனே—

ஈழ மண்ணையே மயான பூமியாக மாற்றிய, வட
இந்திய சிங்கள ஒப்பந்தம் நிறைவேறச் செயவர்த்தனா
வுக்குத் தோள் கொடுத்தவன்.

பதவியில் அமர்ந்து, மீண்டும் வட இந்திய இராணுவத்தை வரவழைத்து தமிழ் இனத்தையே பூண்டோடு அழிக்க எண்ணினன்.

ஆனால், அவன் கொழும்பு கிராண்ட் பாசில், நடந்த தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்த போது குண்டு வெடிப்பு நடந்தது. அதில் அவன் உயிர் பறந்தது.

16-8-94-இல் நடந்த பொதுத்தேர்தலில், சந்திரிகா கூட்டணி வென்றது. தலைமை அமைச்சர் பதவி சந்திரிகாவுக்கு வந்தது!

அடுத்து 10-11-94-இல் நடைபெற்ற குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலிலும் சந்திரிகா நின்றனள்; வென்றனள். தலைவர் நாற்காலியில் அமர்ந்தனள். தன் தாயாரைத் தலைமை அமைச்சர் நாற்காலியில் அமர்த்தினள்.

முதியாளும் இளையாளும் நாற்காலிகளை நிரப்பினர். (தாயும் மகளும்)

5-வது சிங்களக் குடியரசுத் தலைவர்

திருவாட்டி சந்திரிகா குமாரணதுங்க

12-11-94

15-வது தலைமை அமைச்சர்

திருவாட்டி சிரிமாவோ பண்டார நாயக்க

12-11-94

திருவாட்டி சந்திரிகா குமாரணதுங்க 12-11-94 அன்று சிங்களக் குடியரசுத் தலைவியாகப் பொறுப்பேற்றார்.

சந்திரிகா இலங்கைத்தீவின் நான்காவது பெண் அரசி.

சிங்கள அரசின் முதல் பெண் அரசி அனுலா, [கி.மு.17] இவள் தன் கணவன் சதாசீசன் என்பானை, நஞ்சூட்டிக்

கொன்றாள், பின் அரியணை ஏறினாள். இவள் ஏழு தமிழ் மன்னர்களுடன் இரவில் உறவாடி அவர்களைக் கொன்றவள்.

சிங்கள அரசின் 2-வது பெண் அரசி லீலாவதி [கி.பி. 1209.]

இவரும் தன் கணவன் பராக்கிரம பாகு என்பானை நஞ்சூட்டிக் கொன்றனள். பின் ஆட்சி பீடம் ஏறினள்.

சிரிமாவோ பண்டார நாயக்க, சிங்களப் பேரரசின் 3-வது பெண் அரசி.

இந்த அம்மையாரும், அவரது கணவன் பண்டா படுகொலைக்குப் பின்னரே ஆட்சி மன்றில் ஏறினள்.

சந்திரிகா குமாரணதுங்க சிங்களப் பேரரசின் 4-வது பெண் அரசி.

இவரும், இவரது கணவர் விஜய குமாரணதுங்க படுகொலைக்குப்பின்னரே சிங்கள அரசின் தலைவி ஆயினள். விசயனின் தாயும், சிங்கள மூதாதையுமான சிங்க சீவிலி முதல், இன்றைய சந்திரிகா ஈறாக கணவன் படுகொலை. பின்னர் ஏற்படும் அனுதாப அலை அதைப் பயன் படுத்தியே, அரியணை ஏறினர்!

ஒரு வேடிக்கை: தாடி வளர்ப்போர் சங்கம் கூட்டப் பட்டதாம். தாடி வளர்ப்பதன் நோக்கம் கேட்கப்பட்டதாம். தாடி வளர்க்கும் ஒவ்வொரு காளைக்குப் பின்னாலும் ஒரு சேலை உண்டு, என்றனராம். ஒவ்வொரு ஆணுக்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண் உண்டு என்பதும் வழக்கு.

அது போன்றே சிங்கள அரசியலில் ஒவ்வொரு தலைவனுக்குப் பின்னும், பாவத்தின் சின்னமாய் பாவையர் தோன்றினர். ஆட்சியைப் பிடித்தனர்! யாழ்நங்கையின் கூந்தலை அறுத்தனர்.

சந்திரிகா அரியணை ஏறியதும் ஈழத்தமிழர்களுக்குச் சலுகைகள் பல அறிவித்தார்.

அப்படி யென்ன அற்புதச்சலுகைகளை அறிவித்தார்.

1. நாட்டின் இனப்பிரச்சனைக்கு நல்ல முடிவு.
2. போர் நிறுத்தம்.
3. பத்திரிகை சுதந்திரம்.
4. வல்லாண்மை கொண்ட தலைவர் (சனாதிபதி) ஆட்சி முறைக்கு முடிவு கட்டுதல்.
5. யாழ்ப்பாணத்திற்கு விதித்திருந்த பொருளாதாரத் தடையை நீக்குதல்.
6. தமிழீழத்தில் உள்ள சிங்களப் படைப்பாடிகளை (இராணுவ முகாம்) பின் நகர்த்தல்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மாநிலங்களுக்கு அரசியல் அதிகாரம் வழங்குதல்.

Sharing of Political Power

இதைச் சுருங்கச் சொன்னால் 'மாநில சுயாட்சி மத்தியில் கூட்டாட்சி, என்பார்.

'கூட்டாட்சி முறை' என்பது (Federal State) சந்திரிகா வின் புதிய கண்டு பிடிப்பல்ல.

1961—லேயே...

அகில உலக மேதை, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் முன்னாள் தலைமை ஆளுநர், அருந்தமிழ்நாட்டு அரசியல் சாணக்கியர், மக்களால் இராஜாஜி என்று அழைக்கப் பெற்ற சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்களின் கண்டு பிடிப்பு ஆகும்.

அவர் நடத்திய 'சுயராஜ்ய' பத்திரிகையில் தமிழ் ஈழம் நிகழ்ச்சிகள் குறித்து அவர் எழுதிய கட்டுரை இதோ...

வ—10

7165-CC

The Ceylon Tamils (who are old Ceylonese and are as attached to their mother island as any other citizens of Ceylon) are asking for a federal form of government in which the Tamil speaking population of North and East Ceylon may have autonomy subject to the Federal Government of all-Ceylon. This will enable them to take pride in Ceylon nationality, without any bar-sinister of inferiority.

The question is whether the Tamil speaking people are to be treated as equals or not. Equality will be ensured under a federal regime. The unitary Government is necessarily leading up to place them, on an inferior level. This is the more unjust because the progress so far achieved and the present status of Ceylon as a whole depended not a little on the patriotic services of the eminent Tamilians of Ceylon. The refusal to grant equal status on a federal basis to the Tamil population amounts to ingratitude.

Swarajya—April 29, 1961

இலங்கைப் பிரச்சனை தீர்வுக்கான இராஜாஜி அவர்கள் கருத்துக்களே மேலே கண்டவை. கூட்டாட்சியின் அவசியத்தை அன்றே இராஜாஜி கூறினார்.

17-5-1961 நாளிட்ட “தினமணி” இதழ் அதன் தலையங்கத்தின் முதல் வரியிலேயே

“இலங்கை வாழ் தமிழர்களின் பிரச்சனைகள் பற்றி இராஜாஜி தெரிவித்துள்ள யோசனைகள் பரிசீலனைக்கு உரியவை; என்றும் ‘சாசுவதமான பரிகாரம், தமிழ்ப்பகுதி களுக்குத் தனியாட்சி, (சுயாட்சி) வழங்குவதுதான் என்று கருதுகிறார் இராஜாஜி, என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

ஆனால், தன்னாளுமை வெறி கொண்ட சிங்களத் தலைவர்கள், மூதறிஞர் இராஜாஜியின் முதிர்ந்த கருத்தினை ஏற்றாரில்லை.

1946—இல் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கு விடுதலை வழங்கிட ஏற்பாடு நடந்தது.

அப்போது, வடஇந்திய முசுலீம்கள்—பாக்கித்தான் என்ற தனிநாடு கோரினர்.

ஏக இந்தியாவில் இசுலாமிய இனத்திற்கும், அவர்தம் மதத்திற்கும், மொழிக்கும், இந்துக்கள் போன்றே சரிசம பங்கு உண்டென்றும்—இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், சுதந்திர நாட்டின் முதல் தலைமை அமைச்சர் பதவி (பிரதமர்) முகமதியரின் தலைவர் ஜின்னாவுக்கே தருவதாகவும் காந்தியார் அவர்களே கூறினார். ஆனால் முசுலீம்கள் அதை ஏற்றாரில்லை. தனிநாடு கோரிக்கையை விட்டாரில்லை.

16-8-1946—இல் “பாக்கித்தான் தனிநாடு கோரிக்கை நாள்,” எனக் கூறி கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற நகரங்களில் பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினர். மிகப் பெரிய அளவில் உயிர் இழப்புகளையும், பொருள் இழப்புகளையும் விளைவித்தனர்.

அன்று, முன்னறிவு கொண்ட இராஜாஜி, கீழ்க்கண்ட பொன்னுரையை வழங்கினார்.

“அபிபக்தமாக வாழும் குடும்பத்தில் சகோதர னொருவன் பிரிந்து போய்த் தனியாக வாழப்போகிறேன் என்றால், அவனுக்குரிய பங்கைப் பிரித்துக் கொடுத்து விடுவதில் தவறில்லை!”

ராஜாஜியின் இவ்வறிவுரையை அன்றைய அனைத்து இந்தியத் தலைவர்கள் ஏற்றனர். அதனால் இன்று இரு நாடுகளும் வாழ்கின்றன.

ஆனால் வல்லதிகாரத்தையே விரும்பும் சிங்களத் தலைவர்களோ—ஈழத் தமிழர்க்குத் தன்னாட்சி (சுயாட்சி)

வழங்கக் கோரும் இராஜாஜியின் திட்டத்தை ஏற்காது அடம் பிடித்தனர்.

எனவே, இலங்கைத்தீவில் சிக்கல் வளர்ந்து வளர்ந்து 'தமிழ் ஈழம்' தனிநாடு கோரும் பிரச்சனையாக முற்றி விட்டது.

இன்று தமிழ் ஈழத்தில் விடுதலைப் போராட்டம் விண் முட்ட வளர்ந்து விட்டது.

தமிழ் ஈழம் விடுதலைப் போராட்டத்தில், இலட்சக் கணக்கான தமிழர்கள் தங்கள் உயிர்களைச் சிங்கள காட்டேரிக்கு பலியாகவும், தமிழ் ஈழத்தின் தனியாட்சிக்கு விலையாகவும் கொடுத்து விட்டனர்.

ஈழத்தாயின் கரங்களில் பூட்டப்பட்டுள்ள அடிமை விலங்கினை உடைத்தெறிய உயிருடன் இருக்கின்ற ஈழத் தமிழர்களெல்லாம் உறுதி கொண்டனர்.

“விடுதலை! அல்லது வீரமரணம்”, என வேங்கை நிகர் வீரரெல்லாம் போர்க் கவசம் பூண்டனர்.

“தார்வாழை அழியாமல், கிளைவாழை தழைப்ப தில்லை.” என்ற தத்துவ அடிப்படையில், விடுதலை வீரர்கள் “களபூமியில்” நிற்கின்றனர்.

காலம் கடந்து, நேரம் மறந்து—திருவாட்டி
சந்திரிகா குமாரணதுங்க,
குற்றயியல் இராணுவத்தின் துணை கொண்டு,
பலிபீட அரியணையில் தான் நின்று,
சாக்கடை நீரைக் கைமொண்டு,
இதோ சலுகைகள் பிடி என்று வழங்குகிறாள்.
குண்டுகள் நிறைந்த, துமிக்கிகளைச் சுமந்த,
இன்றைய, எல்லாளன் படையிடம் எடுபடுமா?
சமார்க்களத்தில் அது சரி படுமா?

பூனைக்குப் பிறந்தவை எவிகளைப் பிடிக்கலாம்--புலிகளைப் பிடிக்க முடியுமா?

இவர்கள் என்ன காட்டுப்புலிகளா
சுட்டுத்தள்ளுவதற்கு—இல்லை.

இவர்கள் நாட்டுப்புலிகள்.

ஈழத்து மக்களின் வீட்டுப்புலிகள்!

சந்திரிகா என்ன, கல் மனத்தையும் கரைக்க வல்ல
கன்னிமாதாவா?

திராவிட முன்னேற்றக் கழக நிறுவனர், பேரறிஞர்
அண்ணா, அவரது எழுத்தோவியமான 'கம்பரசம்' நூலில்
ஒரு வீராங்கனையை, தியாகப் பெண்ணை அறிமுகப்
படுத்தி உள்ளார்.

அதாவது,

“இங்கிலாந்திலே, கவண்டர்—என்ற நாட்டில் ஒரு
கொடுங்கோல் மன்னன் இருந்தான். அவனது துணைவி
'காடிவா' அந்நாட்டரசி! குலமகள்! நல்ல குணமகள்!

குணம் கெட்ட மன்னனால் 'அல்லற்பட்டு ஆற்றாது
அழுத' மக்களது கண்ணீர் கண்டு கனிந்த உளம் படைத்த
காடிவா, கலங்கினள். மன்னன் முன் நின்றனள். மனைவி
யாக அல்ல; மக்கள் பேராளராக.

'மன்னா! மக்கள் கதறுகின்றனர்,' என்றாள். நாய்
களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த நாதன், 'கதறுகிறார்
களா. அது கிடக்கட்டும் ஆண் நாயும், பெண் நாயும்
நடத்தும் கட்டிலறை காட்சியைப் பார்' என்றான்.

கொதிக்கின்ற உள்ளத்தோடு—குலமகள் கூறுவாள்!

“மன்னா, தாளாத வரிச்சமையால், மக்கள் தத்தளிக்
கிறார்கள். குழந்தை குட்டிகளோடு பட்டினி கிடக்

கின்றார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்றத் துணிந்துவிட்டேன் அதற்காக எதையும் செய்ய முனைந்து விட்டேன்!” என்றாள்.

மன்னன் மனைவியைப் பார்த்து கேட்டான்!

“மக்களைக் காக்க, ஏதும் செய்ய வல்லையோ?

அப்படியானால், நீ நிர்வாணமாகக் குதிரை மீதமர்ந்து இந்த ஊரைச் சுற்றி வர வேண்டும். அப்படி வந்தால்—வரியை நீக்குவேன்—மக்களின் கவலையைப் போக்குவேன்,” என்று மன்னன் உறுதி அளித்தான்.

காடிவா...பின்வாங்கவில்லை. மக்கள் வாழவேண்டும். மன்னன் திருந்தவேண்டும். முடிவெடுத்தாள். முரசறைவித்தாள். நிர்வாணமானாள். குதிரைமீது அமர்ந்தாள். ஊர்வலம் வந்தாள். வரி விலகியது. மன்னன் மனம் மாறியது. மக்கள் குறை ஓடியது; மக்களின்வாய் வாழ்த்துப் பாடியது.”

இவ்வாறு பேரறிஞர் அண்ணா தீட்டியுள்ளார். தனது மானத்தை அவிழ்த்து, மக்கள் மானத்தை மூடினாள்—காடிவா.

ஆனால் சிரிமாவோ பண்டாவின் வயிற்றுப்புழு சந்திரிகா தன் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட தமிழ் மக்களை எல்லாம் கொன்று குவித்து, அந்தப் பிணமலைகளால் தன் உடல் மறைக்க எண்ணுகிறாள். அரியணையில் மின்னுகிறாள். பளபளக்கும் விளக்குமாறு, குப்பையைக் கூட்டுமா? கலகலக்கும் பாவைப் பேச்சு சிக்கலைப் போக்குமா?

இந்த மாந்தப் படுகொலைகள் கண்டும் உலகில் உள்ள மனித உரிமைக் கழகங்கள் வாய்மூடிக் கிடக்கின்றன.

அய்நா மன்றம் என்ற பட்டிமன்றமோ கண்மூடிக் கிடக்கின்றது.

இன்று நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் தரணிகாணாத் தமிழினப் படுகொலைக்கு சிங்களவர் மட்டுமே காரணிகள் அல்லர்.

தமிழினத் தலைவர்களும் அதற்குப் பொறுப்பாய் உள்ளனர்.

ஆதித்தனார் தமிழ்ப்பேரரசு

கருப்புச் சூரியன் சி. பா. ஆதித்தனார் அன்றே களம் அமைத்தார்! அவர் உலகமுழுவதும் ஊர்வலம் வந்தார். ஆதிக்க வல்லரசுகளிடமிருந்து விடுதலைப் பெற்ற நாடுகள் விடுதலை பெறும் நிலையிலுள்ள மக்கள் இனம்... அவற்றையெல்லாம் கண்டார். அயர்லாந்து நாட்டு விடுதலைப் போராட்ட வீரர் 'ஈமன் டிவேலரா'வையும் சந்தித்தார். அவர் நடத்தும் 'நாம் அய்ரிஸ்' Welrish என்ற இயக்கத்தையும் சந்தித்தார்!

ஒவ்வொரு மொழிக்கும், ஒவ்வொரு நாடு இருப்பதை உலகினில்கண்டார், தமிழ்மொழிபேசும் தமிழனுக்கும் ஒரு நாடு இன்றியமையாத தேவை என்பதை உணர்ந்தார்! உடன் தமிழகம் திரும்பினார்.

தமிழ் இளைஞர்களைக் கூட்டினார். சடுகுடு விளையாட்டு மூலம் வீரத்தை ஊட்டினார். "தமிழன்" என்ற இதழ் தொடங்கினார் "தமிழ்நாட்டை மீட்போம்!" என்று முழங்கினார்.

தமிழ்நாடு, பாண்டிச்சேரி, தமிழ்ஈழம் ஆகிய மூன்று தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளை, தன் மனத்தால் இணைத்தார். அதற்கு 'அகண்ட தமிழகம்' என்னும் அரும்பெயரை அளித்தார்.

விடுதலை பெற்ற 'தமிழ்ப் பேரரசு' அமைக்க நினைத்தார்.

தமிழ்நாடு நூலகப் பிள்ளை
தமிழ்நாடு நூலகப் பிள்ளை
தமிழ்நாடு நூலகப் பிள்ளை

28-7-1958-இல் “சுதந்திரத் தமிழ்நாடு ஏன் வேண்டும்” என்ற தலைப்பில் பேச்சுப்போட்டி நடத்தினார். அதில் கலந்து கொண்ட ஈழத்து இரத்தினம் முதற் பரிசை வென்றார்.

“ஆண்ட பரம்பரை, மீண்டும் ஆள நினைப்பதில் என்ன குறை” என்று உரைத்தார். “நாம் தமிழர் இயக்கம்” 1958-இல் தொடங்கினார். சென்னை அரண்மனைக்காரத் தெருவில் புனிதமேரி திருமண மண்டபத்தில் ‘நாம் தமிழர் மாநாட்டை’ நடத்தினார்.

அப்போது, திராவிடர்கழகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த தந்தைபெரியார் அவர்களுக்கும், தமிழரசுக்கழகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த ம. பொ. சிவஞானம் அவர்களுக்கும் அழைப்பு அனுப்பினார்.

ஆனால், அன்றைய தமிழ்நாட்டுத்தலைவர்களும் தமிழ்ஈழத் தலைவர்களும் ஆதித்தனாரின் அருஞ்செயலை ஏற்கத் தவறினர். அதனால்தான், தமிழினத்திற்குப் ‘பெருந்தீங்கு ஏற்பட்டது.

அன்று மட்டும் ஆதித்தனார் கொள்கைக்கு அருந் தமிழர் ஆதரவு தந்திருந்தால் இந்தியத் துணைக்கண்டம் விடுதலை பெற்ற காலத்திலேயே தமிழினம் ‘தனிநாடு’ கண்டிருக்கலாம். ‘தமிழ்ப்பேரரசு’ கொள்கை வென்றிருக்கலாம்! அய்நா மன்றத்தில் தமிழ்நாட்டுப் பேராளர், என ஒருவரை அமர்த்தி இருக்கலாம்.

ஆனால். தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்களோ இல்லாத ஊருக்கு செல்லாத பாதையை முழங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

5-10-1978-இல் ஈழத்து வழக்கறிஞர் திரு. கிருட்டிணாவைகுந்த வாசன், அய்நா மன்றத்தில் திடீரென்று புகுந்தார். தமிழ் ஈழமக்கள் வேதனையைப் படரென உரைத்தார். எங்களுக்குத் தமிழ்ஈழ விடுதலை வேண்டும்! என்று குரல் எழுப்பினார். ஆனால் அய்நா மன்றக் காவலர்கள்,

நாடு இல்லாத தமிழ் இனத்தின் குரல், அய்நா மன்றத்தில் ஒலிக்கக்கூடாதென்று திரு. வைகுந்த வாசன் அவர்களை வாசலுக்கு வெளியே தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டனர்.

தமிழ்இசைச் செல்வி எம். எஸ். சுப்புலட்சுமிக்கு, அய்நா மன்றத்தில் பாடும் வாய்ப்பு ஒருமுறை கிட்டியது. ஆனால், தமிழில் பாடும் வாய்ப்பு தட்டியது. இந்திப் பாடல் பாடும் வாய்ப்பே கிட்டியது.

ஏன் இந்த இழிநிலை தமிழருக்கு?

காரணம், தமிழ் இனத்திற்கு என ஒரு நாடு இல்லை. ஆகவே ஒரு தமிழன் பேராளராக அமரவோ, பேசவோ அய்நா மன்றம் இடம் தருவதில்லை.

அது மட்டுமா?

ஆதித்தனாரின் கனவான தமிழ்ப் பேரரசு அமையாத தால்—

தமிழினப்படுகொலை தொடர்ந்தது! (GENOCIDE)

அரசியல் கொலை பெருகியது! (POLITICAL MURDER)

அரசியல் பரத்தைமை நீண்டது!

(POLITICAL PROSTITUTION)

குடியாட்சிப் படுகொலை மிகுந்தது. (DEMOCRATIC CARNAGE)

அவற்றின் பட்டியல் இதோ:-

தமிழினப் படுகொலைகள்

புகழ் மணக்கும் தமிழ் ஈழம்! அங்கே அறிவுக்கதிர் வீசும் யாழ் பல்கலைக்கழகம். கல்லூரி மாணவியர் மஞ்சள் வெயிலில் மலர்ச்சரமாய் இல்லம் நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

சிங்களப் படையினர் கண்கொத்திப் பாம்பாய்க்
காத்துக் கிடந்தனர்.

பூவுக்கும் பூநாகத்துக்கும் மாற்றம் அறியாப் பிள்ளை
கள்! தமிழ்ஈழ முல்லைகள்! சாலையில் நடந்தனர். சண்டா
ளர் கண்டனர். கோழிக்குஞ்சின்மேல் பாய்கின்ற பருந்
தெனப் பாய்ந்தனர்.

உப்புக்கடல் அதில் மிதக்கும் ஈழம்! அங்கே கற்புக்கடல்
என்று வாழும் மங்கையரை, தப்புக்கடல் தன்னில் தள்ளி
னர். தளிர்மேனிகளைக் கிள்ளினர். பின் சூப்பிய மாங்
கொட்டையாய் வீதியிலே வீசினர். வெறிநாயினர்-பின்
ஓடினர்!

மாலை நேரம் மறைந்தது. மாணவியர் வீடு திரும்ப
வில்லை, பெற்றோர்கள் வாடினர். பாதையெங்கும் தேடி
னர். பூங்கொம்புகளை உதிர்த்திட்ட சருகுகளாய் ஒதுக்குப்
புறத்தில் கண்டனர். கொதித்தனர்! மனம் துடித்தனர்

விடுதலை வீரர்கள்:

இவர்கள், ஈழத்தமிழர்தம் இன்னல் கண்டால் துடிப்
பர், பகைவர்தம் தலைகளைப் பறிப்பர்.

தங்கள் சகோதரிகளைச் சருகுகள் ஆக்கிய பதிமூன்று
சிங்களப் படையினர்க்கும் குறி வைத்தனர். அவர்கள் ஏறி
வந்த வாகனத்தில் வெடி வைத்தனர். உலுத்தர்தம் உடல்
களை ஆள்வோருக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

தமிழ் ஈழம் மண்ணில் தமிழர்களின் குருதி ஆறாக
ஓடிய போதும், உடல்கள் மலையாக குவிந்த போதும்
சிங்களக் கொற்றவர்—கொக்கரித்தனர்.

ஆனால் இன்று, பதிமூன்றே சிங்களப் படையினர்
சாய்ந்தனர் எனக் கேள்வியுற்றதும் — வக்கரிப்புக்
கொண்டர்.

கொதித்தனர்! குதித்தனர்! சிங்களக் காடையரை ஏவினர்! இராணுவத்தை கட்டவிழ்த்து விட்டனர். சிறைகளில் இருந்த சிங்களக் குற்றயியல் கைதிகளையும் விடுவித்தனர்.

அனைவரிடமும் துமிக்கிகளைக் கொடுத்தனர்.

அகப்பட்ட தமிழர்களையெல்லாம் சுட்டுக் குவித்தனர்.

சிங்களக் காடையரும், துவர் ஆடைக்குள் மறைந்திருந்த சிங்கள இடலர்களும் வாள் ஏந்தினர். [புத்த பிக்குகள்] தமிழர்களின் தலைகளைச் சாய்த்தனர்.

பள்ளிகளில் புகுந்தனர். பூப்படையா மொட்டுகளைப் பறித்தனர்! சிதைத்தனர்!

தமிழர்களின் பள்ளிகள் முன் இராணுவ வாகனம் நிற்கும்! பாவிகள் கீழே இறங்குவர். பள்ளிகளின் கதவுகளை மூடுவர்!

குண்டுகளைத் தூவுவர்!

பள்ளிக்கூடங்கள் கொள்ளிக் கூடங்களாய் மாறின!

இலங்கைத் தீவில் நடந்த சாரணர்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காகச் சென்னையிலிருந்து 22 மாணவர்கள் கொழும்பு சென்றனர்.

அங்கே அவர்கள், சிங்களக் கொலைஞர்களிடம் அகப்பட்டனர். வதைப்பட்டனர்.

மழலைகள் மரணம்

பால் பருகும் குழந்தைகளைத் தாய்மார்களிடமிருந்து, காய் பறிக்கும் குரங்கைப் போல் பிடுங்குவர்.

“நீயும் தமிழன் தானே” என்று கூறி நெஞ்சில் ஈரமின்றி, பிஞ்சுக் குழந்தைகளைத் தரையில் உருட்டுவர்!

சாகாத குழந்தைகளை வாளாலே வெட்டுவர்.

குடிநீர் கேட்ட குழந்தைகளின் வாயில் ‘கல்நெய்’யை ஊற்றுவர். (பெட்ரோல்)

ஈழத்து மழலைகளை ஈரத்தில் எறிவர்!
கால்களால் மிதிப்பர்! உயிர்களைப் பறிப்பர்!

தாய்விட்டுப் பிரிந்து வாய்விட்டுக் கதறும் சேய்களை, கிள்ளி எறிந்தனர். மண்ணில் புதைத்தனர்!

தொட்டில் பிள்ளைகளின் தோலை உரித்தனர்.

வயிற்றுப் பிள்ளைகள், சிங்கள வெறியரின் வாளை மட்டுமே பார்த்து மூச்சை விட்டன.

கரு அறையிலேயே, அவைகள் கண்களை மூடின!
குல விளக்குகள்—அணைக்கப்பட்டன.
குருத்து மழலைகள்—கருக்கப்பட்டன.

குருதிப் பூக்கள்

“அழகி ஒருத்தி இளநீர் விக்கிறா கொழும்பு வீதியிலே
அருகில் ஒருவன் உருகி நிற்கிறான் குமரி அழகிலே”.

“உப்புக் கடலோரம் ஒருகோடி நண்டு
ஓடி உறவாடி விளையாடக் கண்டு
மாமன் தோள்மீது கைபோட்டுக் கொண்டு
மெல்ல நடந்தாளாம் இளம்வாழைத் தண்டு!”

என்று, குருநிலத் தீவு குமரிகளின் எழிலை, கவிஞர் வாலி பாடியுள்ளார். [‘பைலட் பிரேம்நாத்’ என்ற திரைப்படப் பாடலில்]

அந்த சிங்கார மங்கையரை, சிங்களக் காழுகர்கள், தங்கள் கழிவறை ஆக்கினர்.

ஈரமிலா இராணுவம், இளந்தமிழ்ப் பெண்களை தங்களின் வெறித் தணலில் வாட்டினர்.

சதிராடும் சலங்கைகள் நொறுக்கப்பட்டன!

கும்மியடிக்கும் கைவளையல்கள் உடைக்கப்பட்டன!

புன்னகைப் பூக்கள் பொசுக்கப்பட்டன!

மான் விழிகள் பறிக்கப்பட்டன!

தளிர் உடல்கள் சிதைக்கப்பட்டன!

குளிர் நிலாக்கள், குகையில் அடைக்கப்பட்டன!

கன்னியர்கள், சிங்களக் காடையர்களுக்கு கரும்பாயினர். பூனையிடம் சிக்கிய கிளியாயினர்!

நிலவு மங்கையரை நெருப்பில் தள்ளினர்!

'மரங்கொத்தி' பறக்கின்ற காட்டோரம், மீன் கொத்தி பறக்கின்ற ஆற்றோரம், பெண் கொத்தி சிங்களவர் திரிந்தனர்!

இவர்கள் :

மங்கையர் என்றால் மானத்தைப் பறிப்பர்!

அரிவையர் என்றால் அங்கத்தைச் சுவைப்பர்!

முதாட்டி என்றால் முக்கை அறுப்பர்!

கருவுற்ற பெண் என்றால் கருப்பையை கிழிப்பர்!

குழந்தையை எடுப்பர்! சுவரில் அடிப்பர்!

கணவனுடன் வரும் மனைவி என்றால் கணவனை ஒதுக்குவர்! கம்பத்தில் கட்டுவர்!

பொற்சிலையாய் நிற்பவனை புழுதியில் கிடத்துவர்!

கணவன் முன் சேலையை உறிப்பர்! மானத்தைப் பறிப்பர்!

எரிப்பர்! பின் ஓட்டம் எடுப்பர்!
தமிழ்ச்சியின் தனங்கள், தரையில் உருட்டப்பட்டன.
எரி குண்டுகளால் உருக்கப்பட்டன!

இளம் பெண்களை எரிப்பதற்கு முன், முலை முகத்தை
அறுப்பர்! ஊசி நூலில் கோப்பர்!

மார்பினை அறுத்தோனை; போர்முனை வீரன் எனப்
போற்றுவர்.

பெண்கொத்தி கண்களில், அன்னங்கள் அகப்பட்டால்
நிர்வாணமாக்குவர்; மொட்டு மார்பகங்களிலும் பட்டுத்
தொடைகளிலும், 'ஸ்ரீ' எனும் சிங்கள எழுத்தைக்
குத்துவர். 'சிங்களம் பேசு' என்று கத்துவர்.

உதய சூரியனைக் கண்டதும், பூக்களுக்கு வேர்க்கு
மாம்! காரணம்—மரண பயம்!

அது போன்றே சிங்கள வேட்டையரைக் கண்டால்,
தமிழ்ப் பாவையர்க்கும் அதே பயம்!

ஒரு கண்ணகிக்காக, ஒரு காப்பியமே எழுதினார்
இளங்கோ அடிகள்.

ஆனால், ஈழத்தில் ஆயிரமாயிரம் கண்ணகிகள்!
ஒருவரும் கலங்கவில்லை! காப்பியமும் எழுதவில்லை!

பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம்! அதில் ஒரு காட்சி.

பாண்டவர்க்கும்—கவர்வர்க்கும் சூதாட்டம்!

இடையில் சகுனியின் பித்தலாட்டம்!

பாஞ்சாலி பந்தயப் பொருளானாள்!

பாண்டவரின் தோல்விக்குப் பலியானாள்!

துச்சாதனன்; பாஞ்சாலியின் கூந்தலினை உடும்பாய்ப்
பிடித்து, துரியோதனன் அவைக்கு இழுத்து வருகிறான்.

பாஞ்சாலியின் ஆடை அவிழ்ந்திட, அழகுடல் புழுதியில் புரண்டிட, 'கோ'வென பாஞ்சாலி புலம்பிட—இழுத்து வருகிறான் துச்சாதனன்.

“வீதியில் சென்றவர், இக்கொடுமைகளைக் கண்டனர். கண்டவர் நெட்டை மரங்களாய் நின்றனர்!

பாரதிக்கு மூக்கு முனையில் கோபம்!

வேடிக்கைப் பார்த்து நின்ற மரக்கட்டை மனிதர்களை “ஊரார் தம் கீழ்மை உரைக்கும் தரமோ வீரமில்லா நாய்கள்” என்றார் பாரதியார்

தனியொருப் பெண்ணின் அவல நிலையினை வேடிக்கை பார்த்து நிற்கின்ற வீணரை— “வீரமில்லா நாய்கள்” எனப் பாரதி சீறினார். ஆனால், இன்று ஈழ நாட்டில் ஆயிரக் கணக்கான தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பிழந்து, பொட்டிழந்து, மொட்டுதிர்ந்து நாளும் மடிகின்றாரே!

இக்கொடுமைகளைப் பார்க்கின்ற, படிக்கின்ற மனித நேயமிலா உலக மாந்தர்கள்—கண்களை மூடிக் கொண்டும்; வாய்களைப் பொத்திக் கொண்டும்; கைகளைக் கட்டிக் கொண்டும் நிற்கின்றார்களே! இவர்களை “வீரமில்லா நாய்கள்” என்று சொல்வதற்கு இன்று பாரதி இல்லாமல் போனாரே!

இன்றைய உலக மாந்தர்கள்-சுண்ணாம்புக் கற்களையும், சரளைக் கற்களையும், பாறைகளையும் உண்கின்றார்களோ? அதனால் தான் இவர்கள் இதயத்தில் இரக்கம் பிறக்க வில்லையோ? வீரம் சுரக்கவில்லையோ? மனித நேயம் மரத்துப் போனதோ!

வெறிநாய்களின் வேட்டை!

வேலைக்குச் செல்வர் தமிழர்! அவர்களை சிங்களவர் வழிமறிப்பர்! உடைகளை உரிப்பர்! கால்களை கயிற்றில் பிணைப்பர்! தலை கீழாய் தொங்கவிட்டு நகைப்பர்! தரையில் தீழுட்டுவர்! தமிழர்களை அதில் வாட்டுவர்! தமிழர்கள் தணலில் துடிப்பர். பின் இறப்பர்!

தமிழர்தம் மூச்சுக் குழாய்கள் சிங்கள வெறியரின் நெருப்பு நாளங்களால் நெரிக்கப்பட்டன. வீரத்தமிழரின் தடந்தோள்கள் வெட்டிக் குவிக்கப்பட்டன.

ஈழத் தமிழர் என்றாலே ஈட்டிகள் எழும்பும்!
துமிக்கிகள் உறுமும்!

தேளுக்கு மணியம் கொடுத்தால், விநாடிக்கு விநாடி கொட்டுமாம்!

ஆம்! கொலைமாமணி கொற்றவன் ஆனதும் சிங்கள அரசு, சிங்கள இராணுவம், சிங்கள காவல்துறை, சிங்கள குண்டர் படை ஆகிய நாற்படையும் இணைந்தன.

நாற்புறமும் தமிழர்களைத் தாக்கின! எண்திசை நோக்கிலும் ஈழத்தமிழரின் ,

மண்டை ஓடுகள்!

எலும்புக் கூடுகள்!

சதைக் குவியல்கள்.

தமிழ் ஈழ நிலமெங்கும் கொலை, கொள்ளை, இளமைப் பறிப்பு! இத்தீசு செயல்களுக் கெல்லாம் சிங்கள அரசே பொறுப்பு!

தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளில் குடிநீர் நிரப்பினர். அதில் நஞ்சை ஊற்றினர்! “சுத்தம் செய்யப்பட்ட நீர்” என எழுதி வைத்தனர். தமிழர்களை குடிக்கச் செய்தனர்.

தமிழர்களின் கடைகளில், காதையர் புகுந்திடுவர்,
கல்லாப்பெட்டிகளில் உள்ளப் பணத்தினைக் கவர்ந்திடுவர்!

தடுப்போரைக் கொல்லுவர்! அகப்பட்டதை அள்ளுவர்!
உல்லாசப் பயணிகள் உந்துகளில் வருவர்.
அவர்களை சிங்களக்காடையர் மறிப்பர்.
பயணியர்களிடம் உள்ளதைப் பறிப்பர்!
பின்னர் ஓட்டம் எடுப்பர்.

சரக்கு ஊர்திகளை நிறுத்துவர்!
சரக்குடன் வாகனத்தைக் கடத்துவர்.
தடுத்திட வேண்டிய காவலர்களோ கைகளை விரிப்பர்.
ஒடுகின்ற தொடர் வண்டிகளை (Train) நிறுத்துவர்!
தமிழ்ப் பயணிகளைக் கீழே இறக்குவர்.

வரிசையாக நிறுத்துவர்!
சுட்டுப்பொசுக்குவர்!
பருவப் பெண்களை கீழே இறக்குவர்!
காட்டுப்புறம் கடத்துவர்!
மறுப்போரை—மண்ணிலே தள்ளுவர்!
மறுகணம் கொல்லுவர்.

விமானத்தாக்குதல்கள் :

ஈழ மக்கள் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்ப்பது மழை
வருமா? என்பதை அறிவதற்காக அல்ல. சிங்கள வானூர்தி
வருமா? குண்டு மழை பொழியுமா? நம் உயிர் போகுமா?
என்பதை கண்டறியவே.

1-10-1985—இல் தமிழர்கள் பெருந் திரளாக வாழும்
திரிகோண மலை மீது விமானங்கள் பறந்தன. அவை எரி
குண்டுகளைப் பொழிந்தன.

பத்தாயிரம் பைந்தமிழரின் உயிர்கள் ஒரு நொடியில்
பிரிந்தன! களத்தில் தூற்றுகின்றபோது உயி பறப்பதைப்
போல தமிழரின் சடலங்கள் காற்றில் பறந்தன.

வ—11

கடலில் அலைகள் விழும்! பின் எழும்! நிலாப்பந்து
காலையில் கடலில் விழும்! மாலையில் எழும்! ஆனால்
கடலில் விழுந்த தமிழ் இனம் எழுவதே இல்லை.

வெலிக்கடைச் சிறையில் விடுதலை வேங்கைகள்

வெள்ளைக்காரன், ஆட்சியில் வேறெதும் செய்யாவிட்டாலும் தரணியாண்ட தமிழ் இனத்தை, அடைத்திட, சிதைத்திட, வெலிக்கடையில் மாபெரும் சிறை ஒன்றைக் கட்டி வைத்துச் சென்றான்.

“சுதந்திரத் தமிழ் ஈழம்” காண வீரப் போர் புரிந்த வேங்கைகள் இவ்வெலிக்கடைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். தங்கத்துரை, குட்டிமணி, செகன், தேவன், நவரத்தினம், சிவபாதம், செனட்டர் வைத்திலிங்கம், பாதிரியார் சிங்கராயர், விரிவுரையாளர் நித்யானந்தன், ‘காந்தியம்’ எனும் இயக்கத்தின் தலைவரும், கட்டடக் கலைஞருமான எஸ். ஏ. டேவிட், அதன் செயலர், மருத்துவக் கலைஞர் இராசசுந்தரம், ‘சுதந்திரன்’ இதழ் ஆசிரியர் கோவை மகேஸ்வரன், தமிழீழ விடுதலை அணித் தலைவர் முனைவர் தர்மலிங்கம், மருத்துவர் செயகுலராசா, விரிவுரையாளர் நித்யானந்தன் (மலையகத் தமிழர்) அவரது துணைவியார்—நிர்மலா. நிர்மலா யாழ்ப்பாணப் பட்டதாரிப் பெண். இவர் தமிழீழப் புரட்சிகரப் பெண் போராளி—சாவகச்சேரி காவல் நிலையத்தைத் தாக்கி, காயமுற்ற ஈழ விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்தமைக்காக, கைது செய்யப்பட்டவர்.

இவர்கள் உள்ளிட்ட 73 தமிழ்ப் போராளிகள் வெலிக்கடைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

இவர்களை வழக்குமன்ற உசாவலுக்கு உட்படுத்தாமலேயே 18 திங்கள் சிறையில் வைத்துக் கொடுமைப்படுத்தினர்.

இச்சிறையில் கொலை, கொள்ளை முதலிய குற்றங்களுக்காகக் கைது செய்யப்பட்ட மூவாயிரம் சிங்களக் கைதிகளும் தூக்குத் தண்டனை பெற்ற குற்ற இயல் பிரிவு கைதிகளும் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். தமிழ்ப் போராளிக் கைதிகளையும் இவர்களுடன் இணைத்தனர். குற்ற-இயல் பிரிவு கைதிகளை விடத் தமிழ்ப் போராளிகள் கொடுமையாக நடத்தப்பட்டனர்.

24 மணி நேரமும் சிறைக் கொட்டடியில் (cell) அவர்கள் அடைக்கப்பட்டனர். வெளிச் செய்திகள் உள்ளே வராது. உள்ளே நடக்கும் கொடுமைகள் வெளியில் தெரியாது. உற்றார் உறவினர்களும் அவர்களைப் பார்க்க முடியாது. விடுதலை வீரர்கள் சுதந்திர தமிழீழத்தைக் கனவு கண்டு கொண்டே சிறையில் கிடந்தனர். “இப்போராளிகள் திண்தோள் படைத்தோர். எனவே, இவர்களைக் கூண்டோடு கொன்று விடலாம். பின் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை வென்றுவிடலாம் என்று எண்ணினர் சின்னப் புத்தியுடைய சிங்களவர்.

அதற்காகவே சிங்களக் கொலை வெறியர்கள் சிறைவாயில் வெறி நாய்களெனக் காத்து நின்றனர்.

குறுமதியாளர்களுக்கு நேரம் வந்தது. காலம் அறிந்தே ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பித்தான், செகபுரட்டன் செயவர்த்தனே [25-7-1983]

இதுதான் நேரம் எனச் சிறைக் காவலர்களும், இராணுவத்தினரும் சிறையினுள் புகுந்தனர்.

1. நெசஸ்-பிரதான சிறை அலுவலகரின் உதவியாளர்
2. சமித்திரன்—சிறை அலுவலகர்.
3. பாவித—தல அலுவலகர் [Location Officer]

மூவரும் சிறைச் சிங்களங்களை முற்றிலுமாகப் படு கொலை செய்யத் திட்டம் தீட்டினர். அதற்கான சிங்களக்

கைதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அவர்கள் வாயில் சாராயத்தை ஊற்றினர். தமிழ்க் கைதிகளைக் கொலை செய்யத் தூண்டினர். வாஸ்கள், கடப்பாரைகள், வாஸ்கோடரிகள், இரும்புக் கம்பிகள், குத்தூசிகள், மரக்கட்டைகள் போன்ற ஆயுதங்களைக் கொலையாளிகளிடம் தந்தனர். அவர்கள் கொல்லைப் புற வழியில் வெளிச் சென்றனர். தமிழ் அரசியல் கைதிகளின் சிறைக் கதவுகள் திறந்தபடி இருந்தன. அங்கே தமிழ் இளைஞர்கள் விலங்கிடப்பட்டு அசைய இயலா நிலையில் கிடந்தனர்! கொலையாளிகள் ஆயுதங்களுடன் நுழைந்தனர். இரும்புக் கம்பிகளால் தாக்கினர். தமிழ்ப் போராளிகளின் மண்டையைப் பிளந்தனர். செந்தமிழரின் செங்குருதி ஆறாய் ஓடத் தொடங்கியது.

குற்றயிராய்க் கிடந்தோரின் குரல்வளைகளை அறுத்தனர். இறக்காத இளைஞர்களின் இதயங்களைக் கிழித்தனர். அய்யகோ! குடல்களை உருவினர். 'கொல்' என்று சிரித்தனர். கை கொட்டி நகைத்தனர்.

குட்டிமணி, செகன் என்ற தமிழீழச் சிங்கங்கள் நீதிமன்றத்தில் மரண தண்டனை பெற்றபோது, தங்களது கண்களைப் பார்வையற்ற தமிழர்களுக்கு அளித்திட வேண்டினர்.

“சுதந்திர தமிழ் ஈழம் மலர்வதைத் தங்கள் கண்களாவது காணட்டும்” என ஆவல் கொண்டனர்! ஆனால் கொடியோர், குத்தூசியை எடுத்தனர்! குட்டிமணியின் கண்களைத் தோண்டி எடுத்தனர். புத்தர் சிலையில் அந்தச் சிவந்த கண்களை காணிக்கையாய் வைத்தனர்.

மலையகத் தமிழர்களின் மரணத் துயரம்!

மலையகத் தமிழர்களுக்கு “இந்தியவம்சாவழித் தமிழர்கள்” என்ற முத்திரையைக் குத்தி அவர்களது குடி

உரிமையை சிங்கள ஆட்சியினர் பறித்தனர். ஆனால் இவர்கள், தமிழ் ஈழ மலையகத்தில் 1827—ஆம் ஆண்டு முதல் தேயிலை—காப்பிச் செடிகளையும், இரப்பர் மரங்களையும் வளர்த்தவர்கள்! இலங்கைத் தீவின் பொருளாதார உயர்வுக்கு வழி வகுத்தவர்கள்! காலில் ஒட்டும் அட்டைப் பூச்சிகளுக்குக் குருதியைக் கொடுத்தவர்கள். அதனாலேயே உடல் இளைத்தவர்கள்.

சிங்கள அரசினர், மலையகத் தமிழர்களை நாடு அற்றவர்களாக்கித் தங்கள் 'நன்றியைத்' தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

மலையகத் தமிழர்களின் நிலை குறித்து மூதறிஞர் இராஜாஜி அவர்கள், 27-5-1961 நாளிட்ட "சுயராஜ்யா" இதழில் "Tamil problem in Ceylon" என்ற தலைப்பில் தெளிவான கட்டுரை ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளார். அதில், இந்தியத் துணைக் கண்ட அரசு, மலையகத் தமிழர்களை அம்மண்ணிலிருந்து வெளியேற்ற ஒப்புக் கொண்டமைக்கு கண்டனம் தெரிவித்துள்ளார்.

மேலும், 17-5-1961 நாளிட்ட 'தினமணி' இதழின் தலையங்கத்தில் மலையகத் தமிழர்கள் குறித்து தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் வருமாறு :

“இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினை ஒரு புறமிருக்க இந்திய வம்சா வழியினரைப் பெரிதும் பாதிக்கும் மசோதா ஒன்று சென்றவாரம் நிறைவேறியுள்ளது.

மலைத்தோட்டங்களில் இனி இலங்கைப் பிரஜைகள் மட்டுமே வேலையில் அமர்த்தப்பட வேண்டும் என்பது அந்த மசோதாவின் நோக்கம். பிரஜா உரிமை பெற்றுள்ள இந்திய வம்சாவழியினர் ஒரு சில ஆயிரம்பேர் கூட இல்லை. இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு அவ்வுரிமை, அளிக்க மறுத்து அவர்கள் “நாடற்றவர்கள்” என்று அறிவித்து விட்டார்கள்.

இவர்கள் எக்காரணத்தாலேனும் இப்பொழுது செய்யும் வேலைகளை இழந்து விட்டால் வேறு வேலை கிடைக்காது. இவர்களுடைய குடும்பத்தினர் “நாடற்றவர்கள்” காரணத்தால் புதிதாக வேலைகளில் அமர்த்தப்பட மாட்டார்கள். இது பயங்கரமான கொடுமை. மனித உரிமைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது.

இந்திய வம்சாவழியினர் நாடற்றவர்கள் அல்லர். பிரஜா உரிமை மறுக்கப்பட்ட இலங்கை குடிகள் என்று தான் இந்தியா கருதுகிறது. நாடற்றவர்கள் என்று சொல்லி அவர்களுடைய பிழைப்பில் மண்ணைப் போட முற்பட்டுள்ளனர் இலங்கை சர்க்கார். இந்நிலையில் இவர்கள் விஷயத்தில் கூட, தமக்குப் பொறுப்பு இல்லை என்று சொல்லி நேருஜிகை கழுவி விட முடியாது. இவர்கள் பிரஜா உரிமை விஷயமும் இலங்கைத் தமிழரின் மொழி உரிமைக்கோரிக்கையும், பிரஜா உரிமைப்பற்றியவை. நேருஜி சிரத்தைக் காட்டியாக வேண்டியவை. இன்னும் இவற்றில் அசைந்து கொடுக்காதது துரதிருஷ்டமே. ராஜாஜி இவ்விஷயமாகத் தெரிவித்துள்ள குறை முற்றிலும் நியாயமானது சிங்களத்தை ஆட்சிமொழியாக்கப் பார்க்கும் விதத்தில் தான் ஏறக்குறைய இந்தியையும் ஆட்சிமொழியாக்கப் பார்க்கிறார்கள் என்பது வாஸ்தவமே.

கசப்பான உண்மைகளை யாராவது சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். பிறருக்கு அவை எரிச்சலை விளைவிக்கும் சங்கடத்தில் வைக்குமே என்பதற்காகத் தயங்கி வாளா விருக்க முடியாது.”

தினமணி. 17-5-1961

மலையகத் தமிழர்களில் 95 விழுக்காட்டினர் கல்லாதவர்கள். பயிர் செய்ய நிலம் இல்லாதவர்கள்!

சிங்கள அரசினரோ—பொல்லாதவர்கள்! உலகில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள குடிஉரிமை விதிகளின்படி,

12 ஆண்டுகள், தொடர்ந்து ஒருவர் ஒரு நாட்டில் குடியிருந்தாலே, அவர், அந்த நாட்டின் குடியரிமை பெறுவதற்கு உரிமை படைத்தவர் ஆவார். ஆனால் மலையகத் தமிழர்கள் ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல், இலங்கைத் தீவில் வாழ்ந்துள்ளனர். அந்நாட்டினை வளப்படுத்திடக் குருதியைச் சிந்தியுள்ளனர். அவர்களது குடி உரிமையினை சிங்களக் கொடுங்கோலர் பறித்தனர்.

குடியரிமை பெற்றிருந்த தமிழர்தம் தேயிலைத் தோட்டங்களை எல்லாம் சிங்களவர் எரித்தனர். அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற வசதிகளை எல்லாம் முடக்கினர்.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் புழுக்களாய் நெளிந்தனர். பரவிய நோயினால் மடிந்தனர்.

ஐதாழுதே பதவி பெறும் ஐதாண்டமான்

தமிழ் இனத் தோட்டத் தொழிலாளர் காங்கிரசு—நிரந்தரத் தலைவர் திருவாளர் தோண்டமான்.

சிங்களவரின் ஆட்சிப் பீடத்தில் எந்தக் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தாலும், யார் தலைமை அமைச்சராய் இருந்தாலும் அந்த ஆட்சி மன்றில் தோண்டமான் அங்கம் வகிப்பார். அமைச்சராக இருப்பார்.

இவருக்குத் தொடர்ந்து வாக்களித்து நாடாளுமன்றத் திற்கு அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழினத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், கண்டபலன் ஒன்றுமில்லை.

தோண்டமான் : இவர் தமிழர்களுக்கு உரித்தான தேயிலைத் தோட்டங்களை, சிங்களவர் வன்முறையில் வளைத்த போது, வாளாவிருந்தவர்.

மலையகத் தமிழர்களை வெட்டிக் குவித்தார்களே அதை ஏன் என்று கேளாதிருந்தவர்! கொலைஞன்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
மாநகர நூலகம்

செய்வர்த்தனே ஆட்சியில் தொண்டமான் அமைச்சராக இருந்தார்.

அப்போது, சிங்களக் காடையர் மலையகத் தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளை எல்லாம் கொளுத்தினார்களே—தமிழர்களின் தேயிலைத் தோட்டங்களை எல்லாம் பொசுக்கினார்களே—அப்போது தொண்டமான் உடலில் ஓர் அவுன்சு தமிழ்க் குருதியாவது ஓடியிருந்தால், கொலைவர்த்தனே ஆட்சியைக் கண்டித்து, அமைச்சர் பதவியைத் தூக்கி எறிந்திருக்க மாட்டாரா?

மாமரத்தில் தலை கீழாய்த் தொங்கியபடியே துயிலும் வவ்வால், புளியம் பழத்தைப் பற்றியே கனவு காணுமாம்!

அது போன்றே இவர் தமிழர் கூடாரத்தில் இருந்து கொண்டே, சிங்கள ஆட்சி வழங்கும் பதவியைச் சுவைத்துக் கொண்டே இருப்பவர்.

தொண்டமானின் துணை கொண்டே, சிங்களவர், மலையகத் தமிழர்களை வாட்டினர். மலையகத் தமிழர்களுக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கும் இடையில் பகைமையை மூட்டினர்.

மலையகத் தமிழர்களின் குடியரிமையைப் பறிக்கும் சட்ட வரைவு (மசோதா) நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப் பட்டபோது, ஈழத் தமிழர்களின் தலைவராக அன்றிருந்த திரு ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், சிங்கள அரசுடன் கழுக்கமாக ஒப்பந்தம் செய்தார்.

தமது கட்சியின் மூன்று உறுப்பினர்களையும், அந்தச் சட்ட வரைவு மீதான வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாமல் இருக்கச் செய்தார். அதனால் மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்வுரிமையைப் பறித்திட்ட சட்ட வரைவு நிறைவேற்றப் பட்டது,

அன்று, மலையகத் தமிழர்களுக்கும் ஈழத் தமிழர்களுக்கும் மனக்கசப்பு உருவாயிற்று. அந்நாளில் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் கட்சியிலிருந்து தந்தை செல்வா, பிரிந்தார். மலையகத் தமிழர்களின் உரிமைக்குரலாய் எழுந்தார். மலையகத்தார் மனங்களில் நிறைந்தார். இலங்கைத் தீவில் வாழ்கின்ற தமிழர்களிடையே ஏற்பட்ட வேறுபாடுகளை களைந்தார்.

தமிழ் ஈழ மக்களுக்கு “ஒன்றே குலம்! ஒருவனே எதிரி!” (சிங்களவன்) என்ற கொள்கையை உரமாக்கினார். “ஒரு கோடியிலுள்ள தமிழனுக்கு துயர் நேர்ந்தால், மறு கோடியிலுள்ள தமிழன் துடித்தெழ வேண்டும்” என்ற கோட்பாட்டை அறமாக்கினார்.

தந்தை செல்வா அவர்களின் மறைவுக்குப் பின் தமிழ் ஈழ மக்கள், தனித் தனிக் குழுக்களாய் மாறினர்.

தமிழரோடு—தமிழரே மோதினர்!

சிங்களவர் ஒன்றாகக் கூடினர்!

தமிழ்க் குழுக்கள் மோதல் கண்டு பாடினர்!

படுகொலைச் செய்திகள் பரவிடத் தடை!

அன்றாடம், மாங்காய்த் தீவில் சிங்களப் பாவிகள் நடத்தும் படுகொலை, செய்திகளை பாரோர் அறியா வண்ணம் மறைத்தனர். அந்நாட்டுச் செய்திகளை வெளியிடுவதில், பத்திரிகைகளுக்கு கட்டுப்பாடு விதித்தனர்!

ஆனாலும், “இலண்டன் பி.பி.சி. தமிழோசை”, நிலையத்தினர், தமிழீழ மக்களின் துயரச் செய்திகளை நாள்தோறும் திரட்டினர்! ஒலி பரப்பினர்!

கல்கத்தாவிலிருந்து வெளிவரும் தி டெலகிராஃப், என்ற ஆங்கில ஏடு 3-8-83-இல் கீழ்க்காணும் செய்தியினை வெளியிட்டிருந்தது.

“இலங்கையில், தமிழர்களின்மேல் குறிவைத்து நடத்தப்பட்ட இனப்படுகொலைகள், இலங்கை அரசினால், முன் கூட்டியே துல்லியமான விவரங்கள் திரட்டப்பட்டு, திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட இனப்படுகொலைகள். அங்கே மக்கள் ஆட்சி நடக்கவில்லை. இராணுவ ஆட்சி நடைபெறுகிறது.” இவ்வாறு டெலகிராஃப் இதழ் தெரிவித்திருந்தது.

தமிழரின் படுகொலையில் பங்கேற்ற சிங்கள அணிகள்

1. சிங்கள அரசு
2. சிங்கள இராணுவம்
3. சிங்களக் காவல்படை
4. சிங்கள ஊர்க்காவல் படை
5. சிங்களப் படைப் பிரிவு (Sinkala Regiment)
6. சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட சிங்களக் குற்றயியல் கைதிகள்.
7. சிங்களத் தருண பெரமுன
8. சிறிலெங்கா தன்னுரிமைக் கட்சி
9. புத்த பிக்குகள்

இப்படி, ஒன்பது அணியினரும் ஒன்றாய்க் கூடினர்! மாந்த வேட்டை ஆடினர்.

1956, 1958, 1961, 1974, 1977, 1979, 1981, 1983, 1987, 1989... ஆகிய ஆண்டுகள், இனப்படுகொலையின் உச்சக் கட்ட ஆண்டுகள்.

இப்படி—ஆண்டு தோறும், சிங்கள அணிகளின் கோரத் தாண்டவங்கள் நிகழ்ந்தன! குலை குலையாய்த் தமிழர்கள் அழிந்தனர்.

குவிந்திட்ட தமிழ்ப் பிணங்களுக்கு உலகிலுள்ள மரப் பட்டறைகளெல்லாம் சவப் பெட்டிகள் தயாரித்தால் கூட அவை போதா!

கடலை போல் கொளுத்தினாலும் வேகா! மலை போல் குவித்தாலும் மாளா! உலகெங்கும் உள்ள கழுகுகள் ஒன்றாய் கூடித் தின்றாலும் தீரா!

இப்படிச் சிங்கள அரசால் தனிமனித உரிமை-தமிழ் ஈழத் தமிழனுக்கு மறுக்கப்பட்டது.

1948-இல் மனித உரிமைகள் பற்றி அய்.நா. மன்றம் வெளியிட்ட அனைத்துலகப் பிரகடனம் இதுவே!

“ஒடுக்கு முறைக்கும் கொடுங்கோல் ஆட்சிக்கும் எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யும் இறுதி வழிமுறைக்கு ஒரு மனிதன் கட்டாயமாகத் தள்ளப்படாமல் இருக்க வேண்டுமானால் சட்டத்தின் ஆட்சியில், தனிமனித அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது இன்றியமையாதது ஆகும்.”

பாப்பரசரின் அருள் உரை!

தற்போதைய பாப்பரசர் 2-ஆம் அருள் சின்னப்பர் 1995-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில் நடைபெற்ற அய்.நா. பொதுப் பேரவையின் அய்ம்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் கலந்துகொண்டு சிறிய நாடுகளுக்கு ஆதரவாக ஆற்றிய உரை:

“பல்வேறு இனமக்களைக் கொண்ட இந்த உலகத்தில் தனிமனித உரிமைகளைவிட மிகவும் அடிப்படையானவை-சிறிய நாட்டின் மற்றும் சிறுபான்மைச் சமுதாயத்தின் உரிமைகளே ஆகும்.

20-ஆம் நூற்றாண்டின் பின் பாதியில், விடுதலை வேட்கை என்பது தனிமனிதர்களை மட்டும் அல்லாமல்

நாடுகளையும் ஈர்த்துள்ளது. [தமிழ்ஈழம் போன்ற நாடுகளை]

1948-இல் நிறைவேற்றப்பட்ட அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கான அனைத்துலகப் பிரகடனம் தனிப்பட்ட மனிதர்களுக்கான உரிமைகள் பற்றி மிகவும் அழுத்தமாகவே கூறி உள்ளது. ஆயினும் நாடுகளின் உரிமைகள் பற்றி அனைத்துலக ஒப்பந்தம் இதுவரையில் ஏற்படவில்லை. இந்நிலை, ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இன்றுள்ள சிறுநாடுகளின் விடுலைப் பற்றியும், உலக நாடுகள் கடைபிடிக்க வேண்டிய நீதியைப் பற்றியும் உடனடியாக கேள்விகள் எழும்பியுள்ளன.

அடிப்படை மனித உரிமைகள் சமுதாய உரிமைகள், நாடுகளின் உரிமைகள்-என்பவை மானிட வாழ்வில் பேணி வளர்க்கப்பட வேண்டிய உரிமைகளே!

ஒரு நாட்டுக்கு உள்ள வாழும் உரிமை 'நாட்டினர் உரிமை!' என்பதன் உள் அடக்கமே. எனவே ஒரு தனிநாடு (தமிழ் ஈழம் போன்ற நாடு) தனித்து வாழ தகுதியற்றது என்று யார் நினைத்தாலும், அவர் நீதியின் பக்கம் நிற்பவர் ஆகமாட்டார்."

இப்படி, உலகக் கத்தோலிக்க கிறித்தவர்களின் தலைவர் பாப்பரசர் கூறியது, சந்திரிகாவின் முளையை எட்டியது.

தனிமனிதனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய உரிமை, ஒரு இனத்திற்கு வழங்கப்படவேண்டிய உரிமை, ஒரு சிறிய நாட்டிற்கு வழங்கப்படவேண்டிய உரிமை ஆகிய கடமையிலிருந்து சந்திரிகா விலகினள். இலங்கைத் தீவின் இனப் பிரச்சனையை தன் வழியில் முடிவிற்குக் கொண்டுவர எண்ணினள். எனவே, இலங்கைத் தீவில்

தமிழர்களே இல்லாது செய்துவிட வேண்டும் என்று சிங்கள அரசி சந்திரிகா முடிவு எடுத்தனள்.

தமிழர்கள் இருந்தால்தானே தனிநாடு கேட்பார்கள், எனவே தமிழர்களைத் “தேடி அழித்தல்” (Search and Destroyed) வேட்டையில் சந்திரிகா இறங்கிவிட்டனள்.

தனிமனித உரிமையைத் தகர்த்தனள்!

இன உரிமையைப் புதைத்தனள்!

நாட்டுரிமையை எரித்தனள்!

பற்றி எரிகிறது தமிழ் ஈழம்!

பட்டுமடிகிறது தமிழ் மானம்!

தமிழ் ஈழ மக்களின் நம்பிக்கைகள், கொள்கைக் குறிக்கோள்கள், இன்பதுன்பங்கள், வெற்றி தோல்விகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் இவை எதற்கும் பொறுப்பேற்க எவரும் இல்லை உலகில்.

இராஜாஜியின் பொன் உரை!

அமைதியாக வாழ்வது என்பது தனிமனிதனின் அடிப்படை உரிமை! அய்.நா. மன்றம் வழங்கியுள்ள மனித உரிமைகளைத் தமிழ் ஈழத்தில் வாழும் தமிழன் பெறமுடியவில்லை. வெளியே செல்லும் தமிழன் வீட்டிற்குத் திரும்புவானா? உறுதி இல்லை.

உயிருக்கும் உத்திரவாதம் இல்லை.

அதோ,

இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட விழுவதென்ன ஆடா?

வெட்ட வெட்டச் சாய்வதென்ன மாடா? இல்லை.

அவை, சிங்களவனால் சாய்க்கப்பட்ட உடலம்!

ஈழத்துத் தமிழனின் சடலம்!

உலகமோ இது உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்றுகூறி ஊமையாய் இருக்கிறது.

ஆனால் தமிழ் மண்ணில் பிறந்த முதறிஞர் இராஜாஜி அவர்கள் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

“When my neighbour and his wife are living happily, my interference in their family will be obnoxious and will not be tolerated, but if my neighbour is trying to throttle his wife and kill her, I have a duty to intervene and stop the murder.

India is in the same position as for as Conditions in SriLanka are Concerned.

No one who values the right of every individual and every ethnic group to the human rights, which are guaranteed by the U.N, Charter will blame India for trying to play a hand in Stopping this Violence.

—Rajaji (In his speech)

ஈரநெஞ்சினர் இராஜாஜி அவர்கள் கூறுவதாவது: “கணவன் மனைவி சண்டை, அடுத்த வீட்டுப் பிரச்சினை தான். அதில் தலையிடுவது வெறுக்கத்தக்கதே. ஆனால்: பக்கத்து வீட்டுக்காரன், தன் மனைவியின் குரல்வளையை நெரித்துக் கொலை செய்ய முற்படும்போது அதைத் தடுத்து நிறுத்துவது, அண்டை வீட்டுக்காரனின் கடமை. இலங்கைத் தீவின் பிரச்சினையும் அது போன்றதே. அங்கு நடக்கும் வன்முறை நிகழ்ச்சிகளையும் இனப்படுகொலையினையும் தடுத்து நிறுத்த இந்தியத் துணைக் கண்ட அரசு கடமைப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு இனக்குழுவினருக்கும் அய்.நா. பேரவை அமைப்பு விதிகளில் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ள மனித உரிமைகளை மதிக்கின்ற எந்த ஒரு மனிதரும் இந்த வன்முறையை (ஈழத்தில் நடைபெறும்) தடுத்துநிறுத்த மேற்கொள்ளுகின்ற முயற்சிக்காக, இந்தியாவை குறை கூறவே மாட்டார்.”

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் தலைவர்களில் ஒருவரான இராஜாஜி அவர்களே மேற் கண்டவாறு கூறி உள்ளார். அப்படி இருக்கின்றபாது அவரது நாட்டின் சின்னமான “அசோக சக்கரம்” அண்டை நாட்டில் நடக்கும் இனப்படு கொலையினையும், கொடுஞ் செயல்களையும் வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா?

மூதறிஞர் இராஜாஜி அவர்கள்—தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர் என்பதற்காக, அவரது அரிய கருத்தினைப் புறக்கணிக்கலாமா?

இலங்கைத் தீவில் வாழும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை குறித்து—தினமணி, இந்து ஆகிய தென்னிந்திய நாளேடுகள் பற்பல தலையங்கங்கள், கட்டுரைகள் தீட்டியுள்ளனவே! அவை அனைத்தும் வட இந்திய அரசியல் தலைவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க வில்லையா?

இது, தமிழ் இனத்தின் தனிப்பட்ட பிரச்சினை என்று கருதி, வட இந்திய வல்லரசு வாளாவிருக்கின்றதா? அது உண்மையெனில் தமிழ்ஈழ மக்கள் நிராயுத பாணியாக சிங்களவரின் பலிபீடத்தில் நிற்கின்ற இந்த நேரத்தில் தமிழ் மண்ணில் வாழும் அனைவரும் ஈழத்தமிழர் களைக் காத்திடும் பணியில் ஈடுபட வேண்டும். தமிழன் என்றால், தான் ஆடாவிட்டாலும் தன் சதை ஆட வேண்டும்.

இலங்கைத் தீவில் தமிழன் சிந்தும் குருதி, உலகில் வாழும் அனைத்துத் தமிழர்களின் மனங்களையும் உருக்கிட வேண்டும். தமிழ் இனம் தோளை உயர்த்திட வேண்டும்.

தமிழ் ஈழத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போராட்டம், நாடு பிடிக்கும் ஆதிக்கப் போராட்டம் அல்ல.

இழந்த மண்ணை மீட்கின்ற விடுதலை போராட்டம்.

தமிழ் ஈழ மண்ணின் மைந்தர்களுக்கும், வந்தேறிகளுக்கும் நடக்கின்ற உரிமைப் போராட்டம்

இலங்கைத் தீவில் இன்று நடை பெற்றுக்
கொண்டிருக்கும் போரில் இறுதி வெற்றி—
இராவணனுக்கே!

தமிழீழ விடுதலை வீரர்களைச் சிறையிலே அடைத்து
உயிர்வதை செய்தது அந்தக்காலம். விடுதலை கோரும்
வெம்புலிகள், சிறையை உடைத்து வெளியேறுவது இந்தக்
காலம்.

அன்று தமிழன் மலிவானான்!

இன்று தமிழன் புலியானான்!

அன்று சோழன், இமயத்தின் நெற்றியில் தன் புலி
இலச்சினையைப் பொறித்தான்.

தமிழனை இகழ்ந்தவனின் தலையில் கல்லேற்றிக்
கொணர்ந்து, கண்ணகிக்கு சிலை வடித்தான்!

இன்றுள்ள ஈழத் தமிழன்

வானூர்தியை செலுத்தவும் செய்வான்!

வானூர்தியை வீழ்த்தவும் செய்வான்!

அவன்

கடல் கோடியையும் எட்டுவான்!

நிலாப்பந்தையும் முட்டுவான்!

அந்தத் தமிழ் ஈழ மறவர்தம் குருதித் தடாகத்தில்,

“தமிழனுக்குத் தனிநாடு”

மலரப் போகிறது.

வாழிய தமிழகம்! வாழிய தமிழ்ஈழம்!

வாழிய தமிழ்ஈழத் தனி அரசே!

தமிழருக்குத் திருநாள்

வேலெடுத்து வில்லெடுத்து வீரர் கூடுவர்!—ஈழம்
 வெல்கவென்று தமிழரெல்லாம் வாழ்த்துப் பாடுவர்!
 மேலெழுந்து பாய்ந்துவரும் கணையை வீழ்த்துவர்!—அந்த
 மேன்மைமிகு வீரமதைக் கவிஞர் பாடுவர்!
 காலமெலாம் தமிழர்ஆட்சி மணந்த நாட்டா!—இன்று
 காலிகளும் மூளிகளும் ஆள்வ தேனடா?
 போலியெல்லாம் தமிழ்க்குடத்தைப்
 போட்டு டைப்பதா?—நாம்
 பூனையாக மானமின்றிப் பார்த்திருப்பதா?

இருகரங்கள் சிறகானால் பறந்து செல்லுவோம்!—எம்
 இருகால்கள் துடுப்பானால் மிதந்து செல்லுவோம்!
 பருவயிறு கடல்நீரைக் குடித்துத் தீர்த்திடின்—அந்தப்
 பாக்கசந்தி கடல்தன்னில் நடந்து செல்லுவோம்!
 செருக்களத்தில் சிங்களத்தார் படையை
 வெல்லுவோம்!—அதன்
 செருக்கடக்கி கயவர்களைச் சிறையில் தள்ளுவோம்!
 திருநாளாம் தமிழர்க்கே எந்த நாளடா?—அது
 தமிழ்ஈழம் விடுதலையை வெல்லும் நாளடா!

—உணர்ச்சிக் கவிஞர் சிங்காரவேலன்